

CESTIČKA MALÉ DUŠE

*Cestička
malé
duše*

VYDALY ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.
PRAHA-VINOHRADY, KORUNNÍ 4

MALÁ DUŠE NA MALÉ CESTĚ

Maria Filipovna

MALÁ DUŠE
NA
MALÉ CESTĚ

1935

VYDALY ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.

Praha-Vinohrady, Korunní 4

Nihil obstat.
Antonius Čulík, censor dep.
Imprimatur.
Dr. Th. Praelatus Theophilus Opatrný,
Vicarius generalis.
Pragae die 6. Februarii 1934.
N. O. 1556.

*Dopis J. Em. nejdůst. pana kardinála Camilla Lauren-
tiho, prefekta sv. Kongregace pro řeholníky.*

Důst. panu Piero Filippettovi d. C. d. G.

V Římě, 22. září 1928.

Drahý synu,

děkuji Vám srdečně za dar velmi milý, myslím ži-
votopis Vaší sestřičky Marie. Četl jsem jej v posled-
ních dnech krátkého duševního odpočinku v Certo-
se Trisulti a byl jsem jím dojat i poučen. Zbožná dí-
venka zemřela v 15 letech, a přece žila dlouho. Něž-
ný květ, zkosený na úsvitu dne, opájí duše naše svou
křišťálovou čistotou a duchovní vůní. Tato malá
liliová duše, protože tak čistá, byla tak silná a šle-
chetná.

„Ve světle Eucharistie viděla božskou krásu Syna
Panny. Zasvětila se mu, aby s ním vystoupila na
Kalvarii. A nesla korunu nevěsty Ukřižovaného, ko-
runu z lilií a trní.“

Hluboce dojímá úsměvná oběť její na kříži dlouhé
a kruté nemoci. Tak mladá a pronikla až do hlubin
tajemství kříže. Na kříži jsouc přibita, s radostí na
něm mysticky umírala s Ježíšem; pověděla nám slo-
va nejvrcholnější lásky k Bohu, abychom předali ji-
ným duším plody vykoupení vznešeným apoštolá-
tem bolesti.

Tyto krátké vzpomínky budou pokladem pro
mládež, k jejímuž srdci mluví důtklivě němé kázání
malé misionářky. Nejen však k mládeži! Kolik tu
příkladů pro věk dospělý a pokročilý! Jaká to výtká
spasitelná, která pokořuje a zároveň pozvedá: viděti
maličké vyrůstati ctnostmi nad nás! Jejich rychlý

vzlet k Bohu činí náš „unavený krok“ méně lenivým a pohání nás, abychom dobře využívali zbývajících času.

Láskyhodná a čistá dívka svým životem tak krátkým a již tak svatým připomíná pacholík, kterého Ježíš představil učedníkům slovy: „Nebudete-li jako maličci, nevejdete do království nebeského.“ (Mat. 18. III.)

Chtěl jsem Vám, šťastný bratře dobré Marie, vyjádřiti city vytrysknuvší mocně ze srdce mého při četbě krásné knížečky, již jste mi daroval.

Chci Vám říci také — v důvěrnosti — že jsem po jejím dočtení poklekl, abych poděkoval Bohu za dary udělené této vyvolené bytosti a doporučil nevinné děvušce svoji ubohou, unavenou starobu.

Přijměte výraz mé úcty.

Váš oddaný

C. kardinál Laurenti.

Biskupské sídlo v Padově.

V Padově 19. září 1932.

S hlubokým pohnutím přečetl jsem životopis Marie Filippettové „Malá duše na malé cestě“ a žehnám z celého srdce povzbuzujícím těm vzpomínkám s přáním, aby apoštolát příkladu v tak velkém měřítku konaný se šířil, přitahuje množství duší k ideálu svatosti, který v sobě uskutečnila vyvolená dívka v čase tak krátkém.

Carlo Agostini, biskup z Padovy.

Dopis P. Spilimberga, prvního duchovního vůdce malé Marie, paní E. Filippettové.

At žije Ježíš a Maria!

Velectená paní,

četl jsem s opravdovou radostí vzpomínky na Vaši drahou dcerušku, malou Marii, „ovečku Ježíšovu“. V oněch rádcích, plných prostoty a čistoty, vidím věrně reprodukovánu drahou postavu duše, která uměla tolik milovati svého Boha a kterou jsem měl štěstí po nějaký čas vésti a více ještě obdivovati v jejím mohutném pokroku ve ctnosti.

Malá Marie, která dovedla tak dobře žíti duchem sv. Terezie Ježíškovy a našla v něm poklad závidění hodné dokonalosti, zasluhuje býti známa mnohým.

Ode všech, kdož budou čísti tyto krátké vzpomínky, vzejde srdečná chvála Boha, jemuž se líbí přerůzně projevovati se i v duších maličkých a nezkušených, jež učí choditi cestami oběti a sebezapírání k svatosti.

Jsou to cesty sledované jen malým počtem duší, neboť žalostně málo jest těch, kdož chtějí jíti velkodušně za božským pozváním. Jednou z těch „mála“ byla naše Marie, malá oběť Ježíšově lásce.

Jak jest krásné, jak povznášející viděti toho miláčka božího, Marii, která podstupuje dlouhý, trapný zápas s vlastním silným charakterem, aby jej zmírnila dobrotou a mírností.

Ale větší ještě podiv vzbuzuje, že ona, sotvaže přemohla první odpor přirozenosti, úplně se odevzdává lásce svého Ježíše a jde těsně za ním s úsměvem cestou na Kalvarii, kde dokonává oběť vlastního sotva rozkvetlého života.

Z těchto krátkých vzpomínek jasně vysvítá, že v hluboké pobožnosti k Srdci Ježíšovu, jež milovala od dětství, čerpala sílu věnovati mu vše, vytknuvši si to za jediný cíl svého života.

Vážená paní, považujte se za šťastnou a velejte Boha, který Vám svěřil výchovu té vyvolené duše, v níž máte mocnou přímělkyni v nebi.

Malá Marie se přimlouvá u Ježíše za milost poznání pro všechny matky, aby pochopily, co všechno by mohlo býti z dítek vpravdě křesťansky vychovaných; přímělva její nechť pak rozmnoží počet malých duší, jdoucích za ní malou cestou sv. Terezie Ježíškovy.

S výrazem nejhlubší úcty oddaný

P. Aristide Enea-Spilimbergo Camilliano.

Quinzano-Verona 2. dubna 1928.

PŘEDMLUVA.

Ze stránek tohoto malého životopisu jako z nezkaleného zrcadla vystupuje půvabná postava Marie Filippettové. Zjevuje se mi tu celá její překrásná duše, jako bych ji byl měl štěstí osobně znáti. Jest to malá duše eucharistická; duše ukrytá světu, která žije vnořena v lásce svého Boha a v lásce se ztravuje jako oběť lidem neznámá. Není v ní nic zvláštního, nic, co by dráždilo zvědavost a budilo snadno obdiv. Zevně se její život rozvíjel pravidelným tempem v lůně rodiny středního stavu.

Dívčinka veselá, velice živá, chodí do školy, kde vyniká nadáním a pílí. Potom, zachváčena strašnou nemocí, krutě ničící její růžové sny o budoucnosti a naděje rodičů, po pět dlouhých let hyne ve spleti trapných, vyčerpávajících strastí, které ji zvolna, ale neodvratně rdousí.

Ale v nitru duše jaká zázračná práce ve velkodušné poslušnosti k milosti! Ani stín vzpoury v bolestech, nikdy! Hledí na ně okem živé víry a nalézá v nich silnou páku, která ji pozvedá k nejvyšším metám dokonalosti — i objímá je jako nejvyšší důkaz lásky boží.

Tichá, vážná odevzdanost se mění postupně v radost z utrpení, v touhu po nesení kříže s Ježíšem, pro něho, aby v něm a s ním dokonala svou oběť. To však není vše. Láska boží zažehuje v jejím srdcečku vroucí horlivost, nutí ji s obdivuhodnou vynalézavostí kráseliti svá utrpení ve svatém plameni apoštolátu. „Trpěti jakékoli bolesti“ — volá upoutána na lůžko — „jen když mi dá Ježíš některého z hříšníků.“ Spása duší se stává stravující, svatou vášní té

andělské duše. Drahocenné poklady milosti, které Ježíš v Eucharistii přelévá do tohoto srdce, zůstávají ukryty pod rouškou dětské prostoty; hluboká, upřímná pokora vzdaluje od ní i jen stín marnivosti a pýchy. Jest maličkou před Spasitelem a těší ji býti dítětem. „Malá cesta“ sv. Terezie Ježíškovy ji uchvacuje; také ona chce býti duší neznámou světu na nové cestě dokonalosti, lásky a bolesti.

Četba těchto dojemných stránek způsobí mnoho dobra v mladičkových duších, neboť mají vždy bohatý fond šlechtnosti. A tak bude „malá Marie“ na zemi i po své smrti pokračovati ve svém požehnaném apoštolátě.

V Padově 1. května 1928.

P. Josef Rosi S. J.

MARIE FILIPPETTOVÁ.

I. PRVNÍ LĚTA.

Marie se narodila v Padově z rodičů Elisea Filippetta a Emilie roz. Gallové dne 5. dubna 1912, kdy se celá příroda probouzela v rodícím se jaru a v jemné zeleni, usmívajíc se v rozpuku prvních květů sliby radostných a veselých dnů.

Byl Velký pátek, den křesťanské bolesti, a Ježíš si ve svých láskyplných úradcích vyvolil tento květeček, aby jej ozdobil trny svého utrpení.

Narodivši se v rodině hluboce křesťansky založené, byla všemi přeradostně uvítána jako dar nebes; byla jim tím dražší, že přišla vyplnit prázdnotu způsobenou smrtí sestřičky, malého andílka vzlétnuvšího k Bohu ve věku tří let.

Jediná dceruška, hýčkaná, milovaná rodiči a staršími bratry prožívala vesele první dětská léta v sladkém zátiší rodinného kroužku, kde všechno dýchalo klidem a dokonalou harmonií. Rodiče žili toliko svým dětem, snažíce se u vědomí těžké odpovědnosti dáti jim zdravé a dobré vychování.

Od raného dětství bylo dětem vštěpováno símě hluboké zbožnosti.

Jedna z prvních pobožností, již si osvojily, byla úcta k andělu strážnému.

Nad její bělostnou kolébkou, na rozkošném obrázku poutala pozornost dětí něžná postava anděla, střežícího s mateřskou péčí dvě dítky, jak se batolí přes úzkou lávku nad hlubokou propastí.

Tomuto obrázku věnovaly celou svoji dětskou

sympatii, milovaly krásného anděla, mluvivaly s ním důvěrně; ráno i večer se k němu modlily a posílaly mu polibky.

Blažila je myšlenka, že andělíček je jim stále nablízku a každého večera, zatím co je matinka svlékala, zasypávaly ji otázkami:

„Matinko, dnes jsme byly hodné — bude andělíček spokojen?”

Matinko, dívá se andělíček stále na nás? A kdy ho uvidíme?

Matinko, vypravuj nám . . .“ a napjatě poslouchaly nesčetněkrát opakovanou, jednoduchou povídku, kterou jim matka vyprávěla, sedíc vedle postýlky.

„Pán Bůh poslal s nebe každému děťátku krásného anděla, který je mu stále nablízku, pomáhá mu, vede a chrání je. Andělíček je velmi šťasten, je-li dítě hodné, ale zase velice zarmoucen, je-li zlé. On všecko vidí, všecko zaznamenává: každý dobrý skutek do knihy zlaté, každou neposlušnost nebo rozpustilost do knihy černé.“

Proto „zlatá kniha“ a „černá kniha“ působila mocně na dušičky dětí. Doprošovaly se matčina ujištění, že dnes anděl ničeho nezapsal do knihy černé; přišlo-li se přece na nějakou malou nezbednost, slibovaly upřímně, že se jí již nedopustí.

Milovaly vroucně svého anděla strážce, cítily se bezpečnými pod jeho bdělou péčí, snažily se býti dobrými a aby se mu zalíbily, zachovávaly při oblékání a svlékání největší skromnost.

S pobožností a úctou k andělu strážnému byla zánícena v malých dušičkách i láska k Srdci Ježíšovu a nebeské Matce Marii. Ráno matka sama budívala

dítě, hlasitě se modlíc krásnou střelnou modlitbu „Sladké Srdce mého Ježíše, dej, abych tě milovala vždy víc a více!“ — A děti ještě v polospánku se modlily spolu, zatím co matka pobízela: „Vzhůru, vzhůru, děti, Pán Ježíš vás volá, rychle! Nechcete s ním začít dnešní den?“

Malá Marie velmi záhy začala milovati Ježíše, utíkala se k němu a k Matičce nebeské ve svých drobných starostech; měla k nim naprostou důvěru a často, klečíc před jejich obrazy, svěřovala jim svá drobná, dětská tajemství.

Nebylo v Marii nic zvláštního: měla otevřený rozumek, všestranné vlohy, dobré srdcečko, byla upřímná, otevřená v každém ohledu. Nebyla však také bez chyb společných většině dětí. Byla povahou hrdá, až pyšná, nedůtklivá, téměř nepřístupná jakémukoli upozornění. Postrádala skoro úplně oné roztomilosti, která činí děti tak milými a půvabnými. Podivná drsnost se zdála u ní až nepřírozenou, ale byla zde — maličká zvláště od svých bratříčků nesnesla nejmenšího žertu.

Časté neshody mezi nimi nepocházely zajisté z nedostatku vzájemné lásky, spíše z oboustranné citlivosti, u Marie často přílišné, a z bujnosti obou chlapců, z potřeby vybouřiti se hlukem a pohybem.

Mario byl z dětí nejživější a proto nesváry s ním nejčastější. Ale přes toto všechno oba hoši něžně milovali svou sestřičku, jsouce stále plni ochoty jí vyhověti; chránili ji a pečovali o ni všemožně.

V rodině se dosud vypráví, kterak jednou za deštivého říjnového odpůldne byli maličci výjimečně sami doma.

Je známo, že podzimní deště vlekou vždy za se-

bou jistou zasmušilost, smutek, pocit chladu, jež pociťují zvláště děti, a to tím více, jsou-li samy.

Piero a Mario plní starosti o zimomřivou sestřičku se rozhodli zatopit v kamnech, aby jí bylo tepleji. Práce, kterou ještě nikdy nekonali, se nedařila, ale zkoušeli znovu a znovu; celí se ušpinili, pokoj uvedli do hrozného nepořádku, aniž se jim podařilo oheň zanítit. Naštěstí se matka vrátila právě včas, aby zabránila neštěstí. Pokoj byl plný kouře a zápach spáleniny všecko pronikal: střevíčky Mariiny doutnaly na kamnech. Chlapci je tam dali vyhrát, aby se v nich nožky malé sestřičky zahřály.

Matka jich nekárala; poukázala pouze na nebezpečí podobných podniků, ale srdce její se radovalo ze vzájemné lásky dítek.

Mario, malý divoch, častěji za dne obtěžoval sestřičku mnohou darebností, ale potom býval ochoten přepustit jí kteroukoli hračku, jen aby si ji usmířil; ochotně přijímal i pokárání, které vlastně Marie zasluhovala, jen aby ona byla ušetřena.

A když pro lehkou nevolnost musela tu a tam zůstat půldne na loži, byl jí Mario věrným společníkem, snášeje jí neúnavně zásoby svých hraček, vymýšleje nová a nová vyrazení, aby ji pobavil a v postýlce udržel.

Avšak přes tolik lásky svého okolí zůstávala malá Marie popudlivá, drsná, v hněvivém vzrušení se často chvěla jako v horečce, její hlas zněl úsečně a kovově. Dokonce i vůči cizím její odpovědi bývaly chladné, až rezavé.

To ovšem působilo rodičům starosti. Velice je bolelo, že tolik dobrých vlastností jejich dcery se zakaleno, jaksi znehodnoceno touto zdánlivě nevy-

léčitelnou příkrostití. Nemohli se smířiti s myšlenkou, že se jejich milý kvíteček opravdu nechce státí než pichlavým bodlákem.

Matka se mnoho modlila k Panně Marii, aby pomohla očistiti tento diamant od tvrdé kůry, jež ho kryla, byla stále na stráž a chápala se každé příležitosti, aby vstúpila do srdce maličké ctnost mírnosti.

Při podobných povahách jedinou cestou k nápravě je láska.

Srdečko dítěte bylo dobré; po laskavé domluvě uznala Marie svou chybu a ačkoli ještě maličká, umiňovala si, že se polepší.

Po každém novém pádu do staré chyby – a to se stávalo velmi často – dávala na jevo lítost, obnovujíc slib polepsiti se, což s počátku působilo její pyšce citelnou obětí. Později to činila klidněji a vesele; všecka zářící radostí, odnášela si vítězství nad sebou samou. Pod šatičkami nosila připevněný „růženeček vítězství“, který si podle návodu matčina sama zhotovila a večer před soškou nejsv. Srdce Ježíšova blaženě říkala: „Pohleď, ó Ježíši, dnes jsem se tolikrát a tolikrát přemohla, zítra chci býti ještě pozornější.“

Každý ze zkušenosti ví, že taková duchovní práce není snadná, ani nemívá rychlých výsledků. Byla to léta drobných, ale stálých zápasů se sebou samou: řada pádů, pokání, slz a nových slibů, denně opakováných proseb k Ježíši a Marii o milost dobroty a mírnosti. Časem přece jen pády byly řidčí, hrany pyšné povahy se ohlazovaly, mírnost a tichost se staly konečně zamilovanými ctnostmi Mariinými.

Láska její k rodině byla hluboká a vroucí. Něžně

milovala matku, bratry, ale výjimečnou vroucností přilnula k otci, jejímu „papi“ nebo „papoti“, jak jej ráda lichotivě volávala. Srdečně lnula též k své křestní kmotře, jež zahrnovala dítě pozornostmi, ke strýcům, kteří ji zbožňovali. Milovala všechny a milujíc, nehledala uspokojení vlastního srdce, ale toužila potěšiti ostatní. Ať byla požádána o cokoliv od toho či onoho z rodiny, dávala to ráda, přinášeje ochotně malé oběti pro jejich potěšení.

II. VE ŠKOLE.

V šesti letech začala naše dívenka chodit do školy a brzy se odlišovala od spolužaček bystrým rozumem. Její nadání jí dopomohlo k primátu ve třídě, dobrotou srdce si získala lásky všech družek. Ze školy se vracívala šťastna z pochvaly učitelů nebo z dobytého malého vítězství. Bylo v tom nemalé nebezpečí nového roznícení vrozené pýchy, která, jak se zdálo, tehdy byla skoro potlačena. Ale pečlivá matka bděla: „Musíš se snažit býti ze všech nejhodnější“, říkala dcerušce. „Býti z prvních, jest tvou povinností. Bůh tě obohatil bystrým rozumem, jsi obklopena osobami, které nemají větší starost nad tu, aby ti daly dobré vychování.

Porovnej se se svými spolužačkami – kolik z nich jest v tak příznivých poměrech jako ty? Jaká tedy zásluha, že jsi ve třídě první? Musela by ses věru styděti, kdybys jí s tolikerou pomocí nebyla.“ Dítě přesvědčeno přitakalo a blesk pýchy zhasl.

Jednoho dne po návratu ze školy se posadila ke stolu všecka zamlklá. Lehká vráska brázdila čítko a

Jako lilie mezi trním.

„Malá Marie“ s bratry: Mariem a Pierem.

stažené koutky úst svědčily o špatné náladě. „Jak se ti vedlo ve škole?“ ptala se matka, chvíli pozorujíc dcerušku. Místo odpovědi vypukla maličká v pláč: zmýlila se v počtech a nad chybným výsledkem příkladu byla všechna nešťastná. Pro první chvíli se jí dostalo od matky krůpěje útěchy, ale když po několika hodinách byly spolu samotny, chtěla matka jasně znáti průběh věci; chtěla vniknouti do tajů duše svého dítěte, poznati, jaké city je naplňují. A shledala, že Marie jest zarmoucená hlavně nižší známkou a tím, že družky lépe příklad rozluštily než ona. Za vzlykotu – sedíc na klíně matčině – vypravovala o své nehodě; tato, hladíc ji, vlídně k ní mluvila: „Vidíš, dceruško, rmoutíš-li se proto, že slečna učitelka nebyla s tebou spokojena, jest dobře; tvůj zármutek je chvályhodný. Ale bolí-li tě, že družky vynikly nad tebe, dej pozor, aby ošklivý had závisti nevníkl do tvého srdcečka a nerozhlodal je. Pán Bůh ti chtěl ukázati, že nepomáhá-li On, sami ze sebe nic nevíme a nic dobrého nemůžeme učinit. A nyní doneseme tvé velké soužení Ježíškovi, ano?“ Před milou soškou vešel do srdce klid, očka se vyjasnila.

Marie milovala i své učitele, všem byla hluboce vděčná.

Ještě v posledních měsících života, uprostřed bolesti něžně vzpomínala na své první učitele i profesory a s žárlivou péčí opatrovala knihy, obrázky a pohlednice, jež jí poslali, denně se za ně modlila o boží požehnání za vše, co dobrého jí ve škole prokázali.

Zdravé, ač poněkud tělesně slabé děvčátko, nepůsobilo rodině starostí se zdravím. Čilá, veselá naplňovala otcovský dům smíchem a hlukem. Věrně

sekundovala bratřím v každém čtveráctví; jako oni, švižná jako veverka lezla v zahradě na stromy, ustavičně byla v pohybu. Loutky a ony hračky, které se obvykle tolik líbí dívkám, Marii pramálo zajímaly. Děkovala sice zdvořile dárcům, ale jakmile se tito vzdálili, odkládala loutky stranou.

Zahrada, honička a jiné volné hry, často i dětsky divoké, poutaly ji mnohem více. V děláni hřmotu byla mistrem, a jen tehdy, byla-li již pohybem unavena, přepouštěla vůdcovství ve hře staršímu z bratrů.

Ten, jednáje snad pod vlivem prvního božského volání, proměnil malinký pokojík vedle pokoje Mariina v kapličku, upravil tam oltář a vždy, uchystav vše potřebné a obléknuv se v roucha, volal sourozence: „Pojďte na mši!“ Samozřejmě on byl celebrantem, Mario v rochetce a s nezbytnou kaditelní ministroval, malá Marie, zahalena černým závojem, klečíc za židlí, zastupovala lid.

Modlitby byly krátké; podivně zněl liturgický zpěv, zpestřený vložkami školními i lidovými.

Nebylo nikdy mše bez kázání a tu trpělivost malíčkových bývala podrobena tvrdé zkoušce; nedovedli dlouho tiše poseděti.

Matinka nebyla nikdy přítomna těmto obřadům, ale častěji nemohla odolati, aby nevyslechla ve vedlejší pokoji kázání svého malého kněze. Jednalo vždy o témž předměť: „Musíme býti hodni, abychom si zasloužili ráj, jinak přijdeme do pekla...“ A nyní následovalo hrůzoplňné líčení pekla.

Zřídka skončilo kázání bez nehody; buďto Mario vysypal uhlí z kaditelnice, nebo si dovolil vyrušovat kazatele poznámkami a námitkami. Marie, již

unavená, vyklouzla zpravidla za této mezihry ze dveří se slovy: „Vrátím se, až kázání skončí.“

Tu kazatel v obřadním rouchu běžel za ní, chtěje ji přinutiti k návratu do kaple, ale ona se skryla na chvílečku u maminky a potom se již zase vesele proháněla zahradou.

Mnohem raději se zúčastňovala slavnostních procesí, řízených Pierem; ten sezval čas od času své malé přátele ze sousedství a procesí se pak konalo s velikým přepychem rouch a osvětlení. Malý průvod za zpěvu žalmů, s hořícími svícemi a za hojného okuřování prošel několikrát touž cestou, někdy též místnostmi bytu. Ani hudba nechyběla; jeden z pozvaných chlapců hrál na foukací harmoniku, nestaraje se pranic o souzvuk doprovodu s výkony malých zpěváků.

Tak jasně, vesele plynulo dětství malé Marie, slibně se na ni usmíval život. Než v sedmi letech se dostavila první nemoc; neobyčejně silné osypky připoutaly dítě na několik měsíců na lože; neboť se připojil slabý zánět ledvin. Uzdravila se, ale zůstala zeslabena; lékaři však ji prohlásili za úplně zdravou i při dostavivší se křehkosti. V létě ji zavezli do lázní, kde znovu rozkvetla, zesílila, a každá starost o její zdraví se zdála bezdůvodnou. Tak minuly další dva roky.

Dítě se měnilo v dívku zbožnou, tichou, pracovitou, tělesně však opět víc a více slábla. Byla jako líbezny květ na příliš slabém stvolu; zdálo se, že se již již skloní, zlomí.

Než přece zevně zde nebylo nic, z čeho by se dala předvídati strašlivá choroba, od nějakého času tajně milou dívku ohrožující.

III. K APOŠTOLATU.

Pán Bůh obmyslil Marii velkou citlivostí; bolest jiných se stávala jejím utrpením. Nad bédnou chudobou zvláště bolelo citlivé srdce; byla by chtěla pomoci všem strádajícím. Mezi ní a bratry bylo ustavičné závodění, kdo první vloží peníz do vztažené dlaně chudásovy. Všechny tři děti byly velkodušně štědré; peníze jim darované byly zpravidla vydávány na almužny; často se zřekly sladkostí, hraček, zábavy, jen aby bylo ulehčeno chudým.

Jednou, když seděly u stolu při obědě, jakýsi chudák zvonil u vchodu a prosil o almužnu. Děti se ptaly matky: „Matinko, koupí se miska polévky za dva soldy?“ Odpověď byla záporná a tu všechny tři vyčítavě volaly: „Dej tedy tomu chudému raději talíř polévky, matinko, má-li hlad; co si bude moci koupiti za dva soldy, které mu dávaš?“

Marie chtěla mít vždy něco drobných peněz v tobolce, neboť nejraději dávala chudým z toho, co bylo opravdu její. Nikdy nikoho neodmítla, ale měla mezi chudými i své vyvolence; stařenky, již denně potkávala na rohu ulice, tak litovala, že vedle penízku měla pro ni vždy několik laskavých slov.

Na procházce nikdy nečekala na matčino vybídnutí, sama se starostlivě schylovala k mrzákovi při cestě sedícím, tisknouc mu do ruky dárek.

Chtěla pomoci všem a matka nejednou musela krotiti milosrdné touhy miláčka svého, říkajíc: „Hleď, dítě, my nejsme tak bohatí, abychom mohli všem pomoci, učinme tedy to málo, které můžeme, a prosme Pána Boha, aby o ostatní, o které nemůžeme my, se postaral sám.“

Kromě k chudým hořelo srdcečko Mariino láskou i k jinému druhu nuzných, potřebných ještě více pomoci: k nevěřícím. Jak vznikla v Mariině srdci láska k misím? Bylo by věru nesnadno určití dobu; milovala je vždy.

V rodině slyšela o nich často mluvit; vždycky sdílela nadšení bratra Piera, horlitele díla misijního, pak časopisy a knihy rozněcovaly v dušičce její plamen horlivé lásky k duším. Nadšení její nebylo neplodné, brzy se stala velmi činnou horlitelkou.

Za misie se modlila denně a snažila se přispívatí jim stálou, byť skrovnou pomocí materiální. Sbírala použité známky, pohlednice, staniol; se zálibou mluvívala o pohanských dětech, vyprávěla jejich malá dobrodružství, vychvalovala činnost misionářů, připomínala si mnohé jejich naléhavé potřeby a neváhala se doprošovati pro ně dáreků u příbuzných. V domě byla stále pokladnička pro misie, již se rozhodla Marie naplňovati i za cenu oběti. Dělal-li matka domácí účty, již tu byla Marie s pokladničkou: „A pro mne nic?“ Anebo: „Přebytek dejme sem, matinko!“ Často za klidného večera, když přišli přátelé rodiny a když všichni hovořili u stolu, prosívala o příspěvek pro misie. „Jen jedno soldo pro misie,“ říkávala. Dělal-li se někdo jako by neslyšel, dotírala naléhavěji: „Buďte šlechetní, vydaté tolik peněz pro sebe, jaká tedy oběť, dáte-li něco i na misie? Pán Bůh vám to vrátí, uvidíte!“

Když ve dnech rodinných slavností byli pozváni příbuzní, nedala si ujíti příležitost k naplnění své milé pokladničky. Zatím co seděli ještě u stolu – uměla voliti zvláště vhodný okamžik – vyprosila si chvilku ticha a mluvila asi takto: „My jsme zajisté

šťastni, že můžeme býti tak všichni pospolu, že jest nám zde tak dobře a také snad“ – dodávala se smíchem – „protože jsme tak dobře jedli. Ale jsou pohanské děti, které nemají chleba, jsou misionáři, kteří postrádají všeho. Nuže, buďte velkomyslní, dejte mi, co můžete, přijmu pro ubohé pohánky jakoukoli sumu – velkou vezmu zvláště ráda“ . . . a hrkajíc pokladničkou, počala svou sbírku. Rozumí se, že se všichni smáli a někdo také žertem odporoval: „Tynás vždycky přepadneš; napřed nás pozveš k obědu, potom nás obíráš.“ Každý však dal rád svůj díl, okouzlen její půvabnou roztomilostí, a ona byla šťastna, když přepočítá sbírku, shledala, že tvoří slušnou sumu. Příbuzní a přátelé znajíce tuto její lásku k misiím, dávali jí místo hraček a květin peněžitě dárky pro misie. To jí bylo dárkem nad jiné milým.

Za zdar misií záhy začala přinášeti malé oběti, aby více pohanských dětí mohlo býti pokřtěno a aby Pán Půh poslal mnohé dělníky na vinici svou. Byly to první plaménky apoštolátu v srdci malé Marie, ohníčky, které neuhasly, ale zmohutněly časem v mocný žár milosrdné lásky, nutící malou misionářku, aby neodepřela nikdy ničeho Ježíši, aby trpěla a úplně se obětovala za spásu duší.

IV. PRVNÍ KROKY NA CESTĚ KE KALVARII.

V první polovici prosince 1921 onemocněla Marie chřipkou; v rekonvalescenci trpěla ušním zánětem, který ji sužoval po několik dní. V krátkém čase velmi

zhubeněla a znovu ulehla. Musela se podrobiti nové, důkladné lékařské prohlídce. Právě o vánoční vigílii shledali lékaři, že ubohá dívka je zachvácená cukrovkou a že nemoc již povážlivě pokročila. Bylo to hořké překvapení pro rodiče, kteří byli ohromeni bolestí. V první chvíli vyvstal i odboj v jejich duši; zdálo se jim nemožné, aby se v tomto neštěstí odevzdali do vůle boží, zvláště po tom, když Pán již jeden z jejich čtyř kvíteků pro nebe utrhl. Těch hodin úzkostí, nevýslovné bolesti, nezmírněných s počátku oddaností ve vůli boží!

Bylo použito všech cest, vyzkoušeny byly všechny prostředky, aby malá oběť byla vyrvána zlému osudu. Mnozí lékaři byli bráni k poradě. Úsudek všech zněl jednotně: je to jeden z oněch nešťastných případů, s nimiž věda nezmůže ničeho nebo jen velice málo. Z dosavadního průběhu nemoci lze s určitostí souditi, že i další vývoj bude rychlý, osudný. Snad . . . zbývá malé nemocné jen několik týdnů života. Slovy nelze vylíčiti duševní muka rodičů.

A jaké byly úmysly boží?

Božský zrak spočinul na malé květině; zvolí ji pro sebe, přesadí ji na nebeské záhony, ale nevytrhne ji z této země ihned. Chce, aby utrpením a radostnou odevzdaností do jeho vůle získal bělostný tento kvítek duše nové vůně, nové krásy – snad také chce, aby malá, sněhobílá lilie byla mu nabídnuta samými rodiči.

Byly zkoušeny mnohé způsoby léčení. V rodině se žilo takřka jen pro ni a byly to – zvláště v první době nemoci – dny dlouhé, nevýslovně trapné, v nichž každá hodina, možno říci, přinášela nové naděje nebo nová zklamání.

Energický zásah lékařský pro okamžik přece jen zarazil prudký vývin zhoubné choroby. Skoro se zdálo, jako by sám Pán sdílel horoucí přání rodičů. Srdce všech se otevřelo nové naději; modlitby a sliby horoucnější prvních se vznášely k nebesům za úplné uzdravení drahého dítěte.

Z nařízení lékařů musela opustit školu a aby jí ta oběť nebyla příliš tvrdou, učila se doma s matinkou. Zahrnuta tolikerou láskou, neměla v prvních měsících nemoci ani času mysliti na vážnost své choroby, takže její dětská živost a veselá mysl nebyla nikterak zakalena.

Povaha její se značně změnila snad také působením něžné lásky, již se viděla obklopena; zřejmě se snažila býti mírnou a zdvořilou, jako by chtěla své drahé odměniti za všechny úzkosti, jež pro ni snášeli. Dojímalo vidět, jak se snaží, aby se polepšila. Často při spravedlivém upozornění vedena prvním hnutím své povahy vybuchla v chladné a hrdé odpovědi, ale hned potom zjemnila hlas i tón, až nápadně vlídně děkujíc. Avšak Ježíš, řekli jsme, se zahleděl na její dušičku a chtěl ji míti jen pro Sebe; On sám bude od této chvíle řídit její vnitřní práci, aby celou její bytost přetvořil podle zalíbení svého.

V. PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ.

Marii bylo skoro deset let a bylo třeba ji připravit k prvnímu sv. přijímání. Protože se nemohla zúčastniti s ostatními dětmi přípravného vyučování farního, připravovala se doma pod vedením své pečlivé matky. Ježíš svátostný po prvé měl sestoupiti k ní,

uhostiti se v jejím srdcečku; zcela byla zaujata povinností, aby se co nejlépe připravila. Chyby své povahy, které již znala a částečně polepšila, musí úplně přemoci, mnohé divoké bylí musí býti vytrháno a nahrazeno sazeničkami dobrými, novými ctnostmi.

Nastaly měsíce pilného, pozorného a vytrvalého studia sebe samé. Matka brzy s radostí pozorovala malé, ale jisté pokroky. Hned s počátku choroby Marie se musela podrobiti přísné pro její věk životospřávě, ale ona přijímala každé omezení, každé odříkání se srdcem radostným; vždyť každá oběť měla pro ni býti vonným květem, jichž velikou kytici chtěla podati Pánu Ježíši v den prvního sv. přijímání. Tak s úsměvem se zříkala cukrovinek, ovoce, chleba a mnoha jiných, jí milých pokrmů. Jednoho večera zatoužila okusiti kteréhosi jídla, jež bylo dietou zakázáno. „Jen aby sis neuškodila,“ upozornila matka starostlivě, „ale vezmi si přece kousíček.“ Již nabíralo dítě sousto na vidličku – náhle, jako by se rozpomněla, odložila vidličku a klopíc hnědovlasou hlavičku, zašeptala: „Konečně... jde tu pouze o mlsnost“, a více se jídla nedotkla. Nepatrná to oběť sama o sobě, ale velká pro dítě ještě ne desíleté, a k tomu nemocné.

Někdy se jí stýskalo po škole. „Ježíš“, těšila ji matka, „žádá od tebe tuto oběť proto, abys nemyslela na nic než na něho, abys prosta vší starosti, mohla se dobře připravit k Jeho přijetí.“ Maličká se usmála, uklidnila a žádá oběť jí nebyla pak příliš těžká pro Ježíše. Netížila ji již přísná dieta, nelekal ji jednotvárný způsob života, jemuž si již také poněkud zvykla. Pro Ježíše ráda snášela dlouhé, trapné

lечения; pro Ježíše brala léky sebe odpornější, pro něho se zříkala všeho, co jí bylo nejdražší: „školy“, ona, žačka tak pilná, nadaná, celým srdcem lnoucí ke škole.

Přišel den dychtivě očekávaný, toužený, drahý. Malá Marie byla přešťastna a nemohla na velký ten okamžik pomyslet bez hlubokého vzrušení. V předvečer slavnosti, modlíc se ve své světničce, vypukla náhle v usedavý pláč. Za několik hodin bude mít svého Ježíše! Srdíčko překypovalo něžností a láskou. Dříve než ulehla, poprosila rodiče za odpuštění svých pochybení a vyžádala si jejich požehnání; i bratři ji musili ujistiti, že nebudou vzpomínati dřívějších neshod a nelaskavostí. Slíbila znovu Ježíši státi se opravdu dobrou, býti všecka jeho a vždy jej milovati.

V radostném očekávání slavného dne spala té noci málo a ráno, když matka vstoupila do její světničky, našla ji již bdící, v modlitbu pohrouženou, s očima vlhkýma vnitřním pohnutím. Bíle oděna, zahalena v dlouhý, bílý závoj, přistoupila k oltáři, podobna andělu; čistota a nevinnost její byla věru andělská!

Když přijala svého Ježíše, štěstí a svaté nadšení jí zářilo z tvářičky, v hlubokém soustředění prožívala rajske blažené okamžiky. Ó, těch sladkých hovorů této čisté duše s Miláčkem, těch vzájemných výměn slibů lásky!

Dojem toho dne potrval v srdci dítěte. Několik dní potom psala své sestřenici: „Velký můj svátek minul, ale ještě mám duši plnou radosti. Nemohu Ti vyličiti, co jsem prožívala ve chvíli příchodu Ježíšova ke mně! Tatínek, matinka i bratři byli u sv. přijímání se mnou.“

VI. NA „MALÉ CESTĚ“.

Na radu lékařovu musela Marie brzy nato opustiti rodné město; měla prožiti léto částečně v Ligurii, částečně v Trentinu. Změna ta způsobila skutečně značné zlepšení zdraví a srdce všech se otevřela naději na trvalé uzdravení.

V té době požádal Pán od rodičů novou, bolestnou obět. Koncem září 1922 Piero, starší z obou chlapců, sotva patnáctiletý, opustil rodný dům a vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova. Rozloučení bylo nad pomyslením bolestné, snášeli je však s oboustrannou velkodušností. Marie se hluboce dotkl odchod bratra, jehož něžně milovala; ale když kdosi před ní odsuzoval vstup Pierův jako předčasný a nepromyšlený, odpověděla s vážností, věk její přesahující: „Volá-li ho Pán, smíme my říci ne? Raději se modleme.“

Po pěti dlouhých měsících vrátila se Marie do rodného hnízdečka. Matka s jistými obavami hleděla vstříc návratu svého miláčka, domnívající se, že vzdálenost od rodinného kruhu, čas, v němž byla dívka středem největší péče a pozornosti všech, kdož ji obklopovali, kde splněno každé její přání, kde vyhověno i nejmenšímu jejímu pokynu, že to vše nezůstane bez nepříznivých následků, že oživí, ba posílí její přirozenou hrdost, strohost a panovačnost, kterou se snažili v rodině všemožně mírniti. Ještě více se obávala, zůstal-li nedotčen cit hluboké zbožnosti, který tak žárlivě v srdečku svého dítěte opatrovala.

A zatím – strachovala se zbytečně. Ježíš bděl nad svým kvítečkem se zcela zvláštní péčí. Marie zase zapadla do života své rodiny, opět spatřila školní síně,

kteř musela před časem opustiti. Znovu pocítila touhu přetvořiti své srdce podle Srdce Božského Mistra a trpělivě, houževnatě zápasila s vlastními chybami, jsouc podivuhodně podporována samým Ježíšem, jehož nyní často přijímala.

V té době dostala darem „Dějiny duše“; znovu a znovu knihu pročítala, o obsahu rozjímal a poznamenala si některé myšlenky, na př.:

„Malá cesta jest cesta duchovního dětství, důvěry a naprosté oddanosti.“ „Chci Ježíši sypati květy malých obětí.“ „Maličci budou souzeni se zvláštní mírností. Můžeme zůstat maličkými i v povinnostech nejodpovědnějších; či není psáno, že na konec povstane Pán, aby spasil všechny tiché a pokorné na této zemi? Nepraví, soudil, nýbrž, spasil!“ „Nemám jiného způsobu dokázati svou lásku než sypati květy, to jest, nenechati si ujít sebe menší oběti: pohled, slovo, využití i nejmenších příležitostí k obětem a přináseti je s láskou. Z lásky chci trpěti i se radovati.“ „Nemůžeme nikdy dosti důvěřovati v Boha tolik mocného a milosrdného. Tolik od něho obdržíme, kolik od něho doufáme.“

Nemohou se myšlenky Tereziiny státi myšlenkami Mariinými? Nemůže také ona jíti „cestičkou“? S ohnivostí jí vlastní se postavila v ochranu „Malé květinčky“ z Lisieux a vloživši sebe samu v náruč Ježíšovu, dovedla se vkrátku obdivuhodně orientovati na nové cestě. Doznávala, že jest ještě málo vlídná, často popudlivá a prudká a tyto chyby v sobě pronásledovala bez milosrdenství.

V jedné z jejích knížeček nalézáme poznámky zvláštního zpytování svědomí strany zmíněných chyb:

„... Dnes jsem byla u sv. zpovědi. Předsevzala jsem si, že se nebudu hašteřiti s Mariem“ (bratříček, vůči němuž bývala její trpělivost často podrobena tvrdým zkouškám).

„... Splnila jsem slib – byla jsem poněkud hodnější.“

„... Dnes jsem nebyla tak hodná; řekla jsem Mariovi hrubá slova.“ (Ta hrubá slova byla: pito-mečku, hloupý.)

„... Jsem trochu lepší.“

„... Dnes jsem se trochu hněvala na Maria. Zítř se musím polepšiti.“

„... Dnes jsem nebyla dosti trpělivá – musím se mírniti.“

„... Nic zlého dnes.“

„... Byla jsem vlídnější.“

„... Dnes trochu drsná – večer jsem byla rozmarná.“

„... Byla jsem hrubá k Mariovi.“

„... Slíbila jsem Madonně, že se nikdy nebudu mračiti.“

„... Dnes jsem se vůbec nemračila a plakala jsem jen jednou. Ježíši, pomoz mi.“

„... Nemohu snést svého bratra, musím se polepšiti. Můj Ježíši!“

„... Byla jsem lepší než včera.“

Tak bděla a bojovala vytrvale. Jakého však tu bylo třeba často úsilí, aby se přemohla!

Jednoho odpůldne zahrada přímo zněla jejím veselým smíchem, dováděla tam s bratrem. Náhle vběhla do domu všecka pobledlá hněvem a ztěží zadržovala slzy. Prudce uchopila knihu, zas ji odložila, přeběhla několikrát pokojem nahoru a dolů,

pak usedla k psacímu stolku, srovnala knihy a když se poněkud uklidnila, dala se do svých úkolů. Matka pracovala stranou, pozorovala ji, ale nepovažovala za dobré, aby zakročila. Za hodinku potom se vrátila Maria do zahrady ke hrám.

Večer se tázala matka laskavě, jaká to bouře zase zmítala její dušičkou? Dívka byla poněkud zmatena, ale pak se sobě vlastní otevřeností se svěřila se vším. Mario, běhaje zahradou jako ztřeštěný, pokácel květiny na jejím záhonku, květiny, které ona s takovou péčí pěstovala. Při pohledu na tu zkázu zachvátil ji hněv; byla by se vrhla na Maria a zlá slova se jí drala na rty. Vidouc, že by se neovládla, utekla raději domů. Když hněv vyvřel, pocítila velkou sladkost v srdci a později, když se vrátila do zahrady, necítila již nejmenší hořkosti při pohledu na své zničené květiny.

Na úmysl většího zduření v nápravě své povahy snášela ráda život plný odříkání a sama se ještě dovedla umrtvovati ve sterých maličkostech; sama si odvažovala 10 g chleba, jež měla denně snísti, a domácí mohli býti jisti, že to činí s úzkostlivou svědomitostí. Ráda při stole předkládala jiným ovoce, které sama nesměla jísti, poněvadž viděla, že matka po čas její nemoci ovoce na stůl nedává. Bratříčka obdarovala Marie často čokoládou a karamelami, jež koupila za své peníze. Ve dnech rodinných slavností opatřila nebo sama připravila sladký moučník, který potom hostům nabízela radostí zářící a žertovně říkajíc: „Jinak byste se sami o nic nepostarali!“ Věděla, že k vůli ní maminka volí takové zákusky, které jí dieta nezakazovala.

Jednou v květnu našla v sadě tři krásné, zralé

maliny, první toho roku; utrhla je a na svěžím listu nesla matce. Ona sama již po dvě léta neokusila ani ovoce, ani sladkosti. Maminka přijala dárek s úsměvem a slovy: „Ošidíme dnes dietu, sněz ty maliny, drahousku, dovoluji ti to.“ Marie již vztahovala ruku, náhle však se zarazila: „Jest květen, ne, maminko, podám Madoně kytičku“, a jako by se bála, že neodolá pokušení, rozběhla se k svému „papa“, čtoucímu noviny a vložila mu vonné plody do úst.

Kdysi k večeru šla do vinice s osobou, která ji přišla navštívit. Hledala mezi hrozny a utrhla jeden z nejkrásnějších. Chvilku jej obdivovala, držíc jej za stopku proti světlu, pak jej podala hostu, při čemž jí jedno zrnko zůstalo na dlani. Přitiskla je ke rtům, ale ihned je odhodila daleko od sebe.

Pouze ten, kdo zná dětskou přirozenost, může oceniti velikost těchto malých umrtvení.

Milovala pěkné věci; líbilo se jí, měly-li drobnosti, jichž používala, nějakou cenu. Ráda se na několik minut zastavovala před zrcadlem, pečlivě vybírala nejlepší stuhy do vlasů. Přála si jemných, elegantních obleků a sama si různými drobnostkami přizdobovala šat, který si její matka přála mítí pro ni co nejjednodušší. Jistá ješitnost začala ovládati její srdce; chyba to společná a vlastní většině dívek. U Marie měla jen krátké trvání, rady dobré matky brzy ji zapudily.

Jednoho dne chystajíc se na procházku, připevnila si na pláštík krásný látkový květ, jež dostala darem. Matka neříkala ničeho, ale při procházce zavedla hovor na pravou cenu člověka a zvláště dívky: „Stuha, květ sebe krásnější“, pravila, „nečiní zajisté nikoho lepším, naopak, často umenšují jeho cenu,

dodávající mu zdání marnivosti.“ Zvolna, takže to matka sotva postřehla, odepjala Marie květ, tak pečlivě a vkusně umístěný, a dala jej do kapsy. Druhého dne našla jej paní Filippettová odhozený ve skříni.

Kterési neděle, když byla nucena několikrát vyjít z domu, pokaždé se převlékla do jiných šatů; pětkrát za den – zajisté dosti! Matka jí dala volnost, jsouc žádostiva vědět, jak daleko až půjde strojivost maličké. Večer vyčkala, až dívka ulehla, zhasla světlo a kloníc se nad postýlkou, laskavě se ptala: „A dnes, miláčku, co jsi obětovala Ježíškovi? Nabídneš mu snad patery šatečky, do nichž jsi se dnes převlékala?“ Marie ani nehlesla, ale za několik minut bylo slyšeti pokrývkou tlumený vzlykot. Tu jí matka položila ruku na hlavičku a konejšivě ji hladíc, řekla: „Děvuško moje, nic není pošetilejšího nad ješitnou dívku. Šaty málo platí, cenu má jediné duše, srdce a rozum. Jsme tak maličci před Pánem, jsme pouhé nic.“ Marie plakala dále, ale matka věděla, že každé její slovo zapadlo hluboko do malého srdečka a ještě dlouho hovořila ke své dcerušce s velkou něžností. Tak velmi rychle vymizel i každý stín marnivosti z čistého srdce dívčina.

Jen svému Spasiteli sdělovala zdar svých prací, jen jemu přičítala všechen dobrý výsledek. Chválu rychle zapomínala a byla-li doma vybídnuta opakovati pochvalu ve škole udělenou, činila to s jakousi lhostejností, jako by se jí vůbec netýkala.

V roce 1923 ohlášen byl konkurs mezi žáky vyšších tříd obecných škol. Závodících žáků bylo více než 2000. Úloha naší Marie byla prohlášena za nejzdařilejší a dostalo se jí krásné, stříbrné medaile.

Ale ani stín pýchy nezakalil při té příležitosti jasné nebe její duše přes všechnu chválu, poklony a lichotky, jimiž byla o slavnosti odevzdání cen zahrnuta od autorit a přemnohých hostí.

VII. TVRDĚ ZKOUŠKY.

Stav zdraví Mariina byl v této době střídavý; období velmi uspokojivá byla přerušována malými krisemi, které udržovaly rodinu v krutých starostech. Stále byly konány modlitby za úplné uzdravení drahé maličké. Rodiče se stále ještě nemohli smířiti s myšlenkou, že ji ztratí, chtěli takřka donutiti Božské Srdce Ježíšovo k udělení jeho milosti. Ježíš, který uzdravil dcerušku Jairovu, který vzkřísil syna vdovy naimské, zdaž zůstane necitelným k tolika a tak horoucím prosbám rodičů Mariiných?

V ustavičných nejistotách, ve střídavém zhoršování a zlepšování stavu nemocné rok 1924 se chýlil ke konci. V naději, že přece jen bude drahé dítě zachráněno, rodiče se obrátili o radu k novému profesorovi. Navrhoval zkusiti léčbu insulinem; byla to novinka a slibovány od ní divy. Doufalo se, že se tímto prostředkem přemůže zlo, úporně vzdorující každému jinému léku. Bylo tu ještě málo praxe a proto musel pacient státi po dobu léčby pod přímým dozorem lékařským. Lékař žádal tedy, aby na počátku léčení nemocná aspoň po několik dní pobyla v nemocnici. Opustiti rodinu, dáti na sobě zkouseti léčbu, jejíž výsledek byl méně než nejistý, byla oběť jistě citelná, ale Marie ji přinesla s obvyklou jasností mysli. Dne 3. ledna 1925 přišla do

nemocnice spolu s matinkou. Pokojíku jí přidělenému ihned vtiskla svůj osobní ráz. Měla tu své milé knihy a drobné ruční práce. Na stůl postavila obrázek Božského Srdce Páně a na noční stolek vedle lůžka podobenku sv. Terezie Ježíškovy; tu a tam vkusně umístila několik květů. Stanovila si jakýsi plán, jak nejlépe využít každé denní hodiny. Prvního dne byla velice potěšena návštěvou duchovního správce nemocnice, jemuž svěřila svou touhu chodit denně k sv. přijímání. Nechtěla, aby se o jejím pobytu v nemocnici, ani o novém léčení psalo Píetrovi nebo jiným osobám. „Není třeba,“ pravila, „působiti starosti i těm, kteří jsou daleko od nás. Napíšeme až potom.“

Opětne přerušení návštěvy školní, byť nakrátko, velmi ji bolelo, ale odevzdala se do vůle Boží. V nemocnici zůstala 20 dní; byly to dny dlouhé, trapné, ale plné zvláštních milostí. Matka dopsala ctihodným karmelitkám do Lisieux. Ty začaly nověnu k sv. Terezii Ježíškově. Každého rána po mši sv. přišel P. superior a přinesl eucharistického Ježíše malé nemocné a její matce. Přijímati Pána Ježíše denně! Nová to věc pro Marii, nesmírná milost, již se necítila hodnou. Přijímala Pána s hlubokou zbožností, čerpala z něho sílu snášeti s obdivuhodnou trpělivostí bolestné léčení.

„Kdybych byla doma,“ říkala, „nedostalo by se mi milosti přijímati denně Ježíše; musím mu tedy vroucně děkovati za to, že jsem v nemocnici.“

Dávali jí mnoho injekcí, čemuž se podrobovala pokojně, obětujíc své utrpení brzy na ten, brzy na onen dobrý úmysl, zvláště pak za obrácení některé duše a za daleké misie, které od malička tolik milo-

vala. Sestra ošetřovatelka, která byla pověřena vstříkáním injekcí, činila to vždy s obavou, vědouc, jak jsou bolestivé, než Marie je snášela s podivnou silou ducha a děkovala sestře vždy s úsměvem tak milým, že tato odcházela dojata do hlubin duše. Ostatním nemocným byla od prvního dne nápadná půvabná dívčinka vesele přecházející chodbami, vždy klidná, vždy usměvavá. Od sestry ošetřovatelky zvěděli, že malá pacientka jest odsouzena, slyšeli, s jakou radostnou trpělivostí se podrobuje bolestnému léčení; malá Marie se stala středem pozornosti, srdečné soustrasti a obdivu všech.

Zrána slyšíc kolem svých místností jíti kněze, nesoucího sv. přijímání malé pacientce, říkali: „Pán jde k malé Marii“ a ne jeden pocítil potřebu připojiti se modlitbou nebo alespoň zbožným povzdechem.

Marie sama se nevzdávala naděje, řekněme raději jistoty, ve své uzdravení. „Ježíš mne musí vyslyšeti,“ opakovala s důvěryplnou oddaností; „tolik jej prosím. Mohl by nevyslyšeti modlitbu dítěte?“ A Ježíš skutečně ji vyslyšel. Pohlížel se zalíbením na líbezný kvíteček, rozkvétající mezi trním, a žádal si, aby jen pro něho byl pěstován, pro něho samého aby vydychoval rozkošnou svou vůni. Dříve než divá bouře kvíteček urve, přesadí jej Pán na své nebeské záhonky.

VIII. ZASVĚCENÍ SRDCI JEŽÍŠOVU.

Od nějakého času neměla Marie stálého zpovědníka. Za pobytu v nemocnici, stýkajíc se denně s důstojným P. superiorem, který přicházel každého

večera, aby jí dal požehnání, pocítila touhu opřít se o něho, otevřít mu celou duši, svěřit se mu úplně. A tak P. Aristide Enea Spilimbergo převzal vedení té „malé duše“.

Jemně, opatrně ji uváděl v začátky duchovního života. Ona pak měla ihned velkou důvěru ve svého „Otce“, lnula k němu dětinně a hluboce jej ctíla. A on, tuše úmysly boží s touto duší, jež mu byla tak neočekávaně svěřena, s pečlivostí vpravdě otcovskou se jal pěstovati malou bylinku, která slibovala vyrůstati v krásnou a silnou. Hlavně věnoval pozornost povaze stále ještě poněkud hrdé; pod jeho vlivem charakter dívky měkl a jemněl. Její prudkost ustupovala, dávajíc místo milé mírnosti.

Léčba insulinem přinesla zdánlivě lehké zlepšení. Marie opustila nemocnici a začala opět chodit do školy. Studium velmi milovala a těžce by byla nesla trvalé jeho přerušení; s druhé strany její zdravotní stav jí nyní nebránil ve studiu. Chodila tedy do druhé třídy gymnasiální a jako vždy byla mezi prvními ve třídě.

Před několika lety rodina se zasvětila Božskému Srdci. Nyní zamýšleli slavnostně obnoviti zasvěcení, což se také stalo dne 15. února 1925. Vykonal je P. Spilimbergo. Zásvětnou modlitbu místo otce četla malá Marie a od toho okamžiku úcta k Božskému Srdci Páně zaujala její srdečko způsobem mimořádným. Cítila se zanícena horoucí láskou k němu, předsevzala si, že obětuje vše, jen aby se mu zalíbila a nikdy ničeho mu neodepřela.

Ráno, dříve než odešla do školy, zastavila se alespoň na několik minut před svou soškou Božského Srdce. Jemu zasvěcovala celý den studia, jemu obě-

tovala všechny své práce. Při návratu pak první návštěva platila opět jemu. Děkovala za přijatou pomoc, svěřovala mu každou nepatrnou příhodu svého školského života.

Častěji za dne přerušovala práci nebo hru a spěchala říci milé slovíčko svému Ježíši, podati mu květ, úderu svého srdce. Její zasvěcení bylo zasvěcením pravým a Spasitel nemohl jinak, než mít v něm zalíbení.

Doma i při návštěvě školní mělo býti na radu lékařů pokračováno v léčení insulinem a Marie přijala i tuto oběť. Spasitel ji chtěl zcela k sobě připoutati bolestí.

V květnu jí poslal toho důkaz. Následkem mnohých injekcí utvořil se jí velmi bolestivý vřed. Marie se již naučila obětovati Božskému Srdci každou tělesnou i duševní bolest za spásu duší. Trpěla, ale trpěla se silou duše, jež její věk daleko přesahovala, mlčky, aniž zvyšovala úzkosti svých nejbližších nářkem, a nikdo snad, vida ji tak veselou a čilou, nebyl by tušil, že tak velmi trpí.

Školní rok zakončila, dosáhnuvši plné chvály svých profesorů a obdivována jsouc všemi spolužačkami. Posledního dne školního roku se vrátila domů zářic štěstím nad svým vysvědčením; položila je k nohám sošky Srdce Ježíšova, důvěrně pravíc: „Můj Ježíši, zásluha jest jen tvoje; vroucně ti děkuji za útěchu, že mohu dnes způsobiti radost tatínkovi a mamince.“

V jejím srdci nebylo marnivosti ani pýchy. Její skromnost uráželo, mluvil-li někdo o její pílí a jejím nadání. Každý pokus lichocením mile, ale rozhodně odmítala. „Já mám tolik pomoci ve studiu, také

moje spolužačky jsou pilné a hodné, mnohem pilnější než já," říkala s plnou upřímností a prostotou.

Jedna z tet chtějíc ji odměniti za krásné výsledky ve škole, řekla: „Poslyš, Marie, chtěla bych ti udělati radost; vol sama: buď ti koupím něco, co se ti líbí, nebo dostaneš 25 lir, nebo spolu pojedeme k Panně Marii na Monte Berico u Vicenzy.“

Zbytečno je říkati, co zvolila Marie; byla přestastna, že mohla přistoupiti k sv. přijímání u oltáře se zázračným obrazem své nebeské Matičky.

IX. „JEŽÍŠI, ČIŇ SE MNOU, CO CHCEŠ...“

Začátek prázdnin toho roku byl tedy radostný pro Marii, ale Ježíš jí popřál jen několik dní oddechu; přišla nová, velmi bolestná zkouška.

Vřed, zdánlivě v květnu vyhojený, pracoval zvolna v útlem těle a projevil se naráz vysokými horečkami. Večer 11. července byla konána narychlo lékařská prohlídka. Po dlouhém, bedlivém šetření předložil profesor dvě diagnosy: buď jde o tuberkulosu kostí a v tom případě se nedá nic dělati; nebo jde o tak zvaný studený vřed a potom bude nutný sádrový zábal celého trupu. Příklad je velmi vážný – nelze toho tajiti.

Neočekávaný rozsudek uvrhl do nových úzkostí srdce, která již dlouhou dobu znala hořkost slz.

Po noci, strašné pro malou nemocnou, a ještě snad strašnější pro ubohé rodiče, byla Marie přenesena do nemocnice, aby tam byla podrobena novým prohlídkám. Po radioskopickém prozáření byla vylou-

čena diagnosa tuberkulosy kostí a po dlouhém, trapném čekání na operačním stole byla dívka operována, úplně bez narkosy.

Bolesti byly hrozné jak pro dítě tělesně, tak duševně pro jeho matku, která jsouc všemu přítomna, nevýslovně trpěla se svým miláčkem.

Marie snášela hrdinně dlouhou operaci: na hořejší části stehna učinil lékař řez 20 cm dlouhý; nuž chirurgův se několikrát ponořil do hluboké rány, aby vyškrabal nahromaděný hnis. Tímko dítěte se chvělo a cukalo strašlivou bolestí, ale ručka svírala malou medailku, oko duše se upíralo na Ježíše Ukřižovaného a s bledých rtůků chraptivě splývaly pouze zbožné povzdechy...

Po operaci byla odnesena domů a po 24 hodiny tonula ve smrtelných mrákotách.

Bolestno bylo na ni patřiti. Obávali se, že slabé tělo neodolá toliké bolesti. Utrpení její bylo ještě zvýšeno spáleninou jodem, jehož značné množství nedopatřením jí bylo vylito při operaci na nohu.

V kratičkých chvilkách úlevy se usmívala na své drahé, tiskla jejich ruce, jako by jim chtěla dodati odvahy. Proti lůžku byla postavena soška Božského Srdce, v ruce držela Marie stále křížek; vedle sebe chtěla míti své evangelium. Hodinu za hodinou obětovala svá muka na některý zvláštní úmysl.

Ježíš však oslazoval její mučednictví. P. spirituál přicházel takřka denně ji povzbudit a potěšit. Naslouchala mu blaženě a z bledé tvářinky vyzařovalo tolik štěstí, tolik sladkosti z jejího úsměvu. Trpěla ráda.

Lékař chirurg netajil matce, že stav nemocné je velmi vážný. Operace byla provedena, protože byla

okamžitě nutná, ale rána, velmi veliká, nesnadno se bude zacelovati. Není důvodu k nadějím.

A matka, smrtelně raněna v srdci, neopouštěla ani na okamžik svou malou mučednici. Odevzdána cele Srdci Ježíšovu, jen v něm jediném nalézala sílu usmívati se na svého miláčka.

Ve chvílích úlevy malá Marie byla veselá; s úsměvem hleděla na svého Ježíše a prostinice mu říkala: „Ježíši, čiň se mnou, co chceš, ale dej mi síly, abych dobře a z lásky k tobě snášela každé zlo.“

Velice ráda viděla své drahé kolem lože; všemožně jim projevovala vděčnost, jako by je chtěla odměniti za bolesti pro ni snášené, byla ke všem vždy mírnější a mírnější.

Jedné noci, když nemohla spat pro velké vedro, otevřela matce své srdéčko: „Když trpím, jste mi všichni nablízku, trpíte se mnou; ale v těchto strašných nočních chvílích také Ježíš jest mi nablízku. O, kdybys věděla, jak ho při sobě cítím, jak jsem s ním spojena, když mé rány pálí. Hleď, já ráda trpím, bolest jest požehnáním . . ., poděkujme Ježíši spolu, maminko.“

Tato slova mocně působila na srdce matky. Od toho dne se již nemodlila za uzdravení své dcerušky, prosila toliko o dokonalou odevzdanost do vůle boží.

X. OBĚŤ ZA SPÁSU DUŠÍ.

Proti všemu zdání lékařů stav nemocné se rychle zlepšil. Hluboce jsouc vděčna Srdci Ježíšovu, velebila ho za všechny milosti, za všecku pomoc v bolestné zkoušce.

Bratru Pierovi, který ji v dopise pojmenoval „hrdinkou v utrpení“, s prostotou sobě vlastní napsala: „Právím Ti, že ses jistě neporadil se slovníkem, protože tam stojí, že ‚hrdina‘ je ten, kdo vykonal něco velikého, a já jsem ani nezachránila někomu život, ani jsem nevykonala veliké věci, toliko samé maličkosti. Zásluha není moje; jestliže jsem obětovala Ježíši svá utrpení a snášela je jakž takž dobře, děkuji za to jen Ježíši, který mi dal síly, a mé matince, která mne naučila jej znáti a milovati.“*)

Asi po dvaceti dnech se změnil stav Marie tak, že mohla býti převezena do Trentina, aby ve zdravém, horském vzduchu dokončila svou rekonvalescenci. Těšila se ze zlepšeného zdraví, ale Ježíš ji přitahoval úže k sobě. Tam, na venkově, neměla možnost jíti denně do chrámu; v náhradu se odstranila častěji za dne na několik okamžiků, vystoupila do své světničky, aby řekla slovíčko lásky obrázku Srdce Ježíšova. Nikdo z příbuzných nepostřehl těchto návštěv; dívka se ihned zase vesele dala do hry s bratránky nebo do práce prve odložené, co zatím její duše zůstávala ještě v adoraci lásky před Ježíšem.

Matka byla v Trentinu s ní; vždy zrána konaly krátkou procházku podél horské cesty. Marie brávala s sebou Tonina, tříletého bratránka; vedla jej za ručku, hovoříc s ním cestou vlídně o všech těch nicotkách, které děti tolik zajímají.

Ve vzdálenosti asi půl kilometru stála v ohybu cesty hrubě stavěná kaplička s obrazem Panny Marie a několika jinými obrazy svatých.

Zde byl cíl její vycházky. Zastavili se, aby si tro-

*) Dopis Pierovi 15/8 1925.

chu odpočinuli. Marie ukazovala maličkému obraz za obrazem, kladla mu otázku za otázkou, nutíc jej opakovati několikrát touž věc. Potom natrhali květin na pokraji cesty a položili je k nohám Madony. Před odchodem sepjala Marie ručky dítěte, dala mu opakovati střelné modlitby a poslati polibek Matce nebeské.

Někdy došli až k blízkému kostelíku. V tu dobu tam nikdo nebýval. Marie poklekla s maličkým na stupeň oltářiku a mluvila mu o Děťátku Ježíši, které tu bydlí ve zlatém domečku, ukazujíc na svatostánek.

Tonino otvíral široce očka a . . . chtěl viděti Ježíška, chtěl zatukati na dvířka domečku.

Marie se radovala. „Budeš-li hodný,“ říkala, „Ježíšek vyjde a přijde sem“ a ukázala dítěti na srdéčko.

Na počátku nového školního roku se vrátila domů. Zdraví jí mnoho nepřibýlo, ale přece toužila po škole a po studiu, které tolik milovala.

Ježíš však rozhodl jinak; chtěl jí odloučiti ode všech a ode všeho, aby žila jen pro něho samého, ve výlučném spojení s ním. Žárlivý Milovník žádal, aby srdce dívenky tlouklo jen jemu – poslal jí novou zkoušku.

Byla to krise velice těžká, která vyčerpala síly ubohého dítěte tak, že po několik dní se potácelo mezi životem a smrtí. Kolem bolestného lůžka se tísnili její drazí, tonouce v hořkých slzách. Přijel i bratr Piero, jehož již delší dobu neviděla.

Radost její ze shledání s drahým bratrem byla převeliká, v návalu lásky našla sílu, aby se posadila, a oběma ručkama objímajíc šíji bratrovu, usmívala se blaženě. Kněz z pensionátu*) právě přítomný,

*) Chlapecký ústav „sv. Antonína“ v Padově (Antonianum).

pravil žertovně: „Ale Marie, Ježíš tě ještě v ráji nechce, protože chce z tebe učiniti svou malou obět. K vrcholu tvé Kalvarie jest ještě kus cesty. Jsi spojena?“

Odpovědí byl šťastný úsměv vyvolaný myšlenkou, že by ji snad Pán chtěl vyvoliti k poslání tak vznešenému.

Dobrý Spasitel jí dal však i jinou útěchu. V její bílé, květy vyzdobené světničce konal P. superior Nejsvětější Obět. Bratři Piero a Mario ministrovali, byli přítomni rodiče i příbuzní. Sedmnáct sv. přijímání v malém tom pokojíku, kolem malého lůžka, po boku anděla, který se tu ztravoval pro svého Boha.

Marie byla nejen velmi hluboce dojata, ale i plna nejčistšího štěstí. V jejích očích hořel živý plamen, prozařující, ba takřka proměňující tvářinku její sladkostí a krásou nadzemskou.

Zajisté Ježíš sestoupil do tohoto čistého srdce a mluvil ke své vyvolené, požádav, aby mu byla malou, skrytou obětí, obětí lásky, obětí utrpení pro spásu duší.

Snad Pán sám v těchto nejdůvěrnějších chvílích rozvinul před duševním zrakem jejím celý význam její oběti, snad jí ukázal oheň, který musí ztravovati její srdce, a šťastná Marie, chvějíc se láskou, nadšeně přijala své poslání, cele se zasvětivši úmyslům svého Ježíše.

Od toho dne nežádala na Pánu více svého uzdravení; bude žíti den po dni, v Božské Srdce pohružujíc každou starost o zítřek; z jeho rukou přijme ráda každé utrpení, každý kříž.

Posvátná nálada toho krásného jitra dlouho na-

plňovala srdce dítěte. Několik málo dní potom píše sama ve svém zápisníku pod datem 30. listopadu 1925: „Rajský den! Ježíš, můj Ježíš, sestoupil nikoli do chrámu, ale do mé chudé světničky. Přesvatá Oběť byla konána u mého lůžka a Ježíš přišel do srdce mého a mých drahých. O, nekonečné sladkosti těchto okamžiků! Ježíš zde, pro nás, s námi! Jako by neviděl naší nicoty, naší bídy, přišel k nám jako přítel, těšitel. A já, zatím co duše moje se chvěje láskou, volám: Ježíši, Ježíši, miluji Tě – neumím ti říci více; dnešní den je pro mne dnem rajského štěstí; učin mne dobrou, učin mne svatou – jen pro sebe, Ježíši můj! Každý můj dech platí Tobě, každý úder mého srdce buď vyznáním mé lásky. Ježíši, Ježíši můj, Ježíši drahý, zůstaň vždycky se mnou! 30. listopad – nezapomenutelný den.“

Zotavila se opět dosti rychle a vědoma si minulé nebezpečí, děkovala svému Pánu za obdržené zlepšení zdraví, ale i při tom opakovala své „Fiat“.

Nová krise zeslabovala stále více křehké tělo, duši však povznášela výše a výše.

V těch dnech psala bratrovi: „Jest mi lépe; ode tří dnů mohu odpoledne na chvílečku povstati. Budme tedy vděční Božskému Srdci a naší přímluvkyni, sv. Terezičce. Ostatně jsem stále veselá; jsem ráda, když se mi daří lépe, ale také ráda přijímám ty malé zkoušky, které mi Pán posílá. Také na lůžku bolesti můžeme konati dobro.“

Vzpomeň na mne před Ježíšem; já také vzpomínám tebe a leccos za tebe obětuji. Pán mne miluje – s každou malou ranou tolik útěchy mi posílá.“*)

Jakž takž zotavena se podrobila – nikoliv bez slz –

*) Dopis bratru Pierovi 14/12 1925.

rozhodnutí rodičů, aby navždy opustila školu. S počátku tím byla silně dotčena, brzy se však uklidnila.

Bude se více obíratí Ježíšem, v klidu života rodinného bude studovati sebe samu, aby se stala lepší, beránkem stále mírnějším.

Když byla otázána v důvěrné rozmluvě s duchovním vůdcem, zda ji nic neznepokojuje, odpověděla: „Velmi těžko zanechávám studia, které tolik miluji; je mi líto, že pro své slabé zdraví nemohu tatínkovi a matince působiti té radosti, jak bych si přála . . .“ ale ihned doložila: „jestliže však Ježíš tak chce . . .“

XI. SPOJENÍ S JEŽÍŠEM V BOLESTI.

Bez živé víry jest bolest temnotou, ale není krásnějšího, zářivějšího světla nad to, které vyzařuje z bolesti křesťanské, velkodušně snášené.

A tak právě život malé Marie při střídavých, bolestných změnách nemoci plynul v nejčistším světle rostoucím měrou, jakou se vzťahovala horoucnost její lásky, a čím důvěrnější se stávalo její spojení s Ježíšem.

Božský byl pokoj jejího srdce a milost se projevovala vždy dokonalejší mírností. Kříž měl pro ni zvláštní půvab: byla šťastna, že smí trpěti a tak se obětovati za spásu duší.

Dávati, dávati bez počítání, s úplnou prostotou, takřka mimovolně. Nejsouc více zaujata studiem, žila jen Ježíši každým úderem srdce, každým dechem své čisté duše.

S nevyslovitelnou něžností, s láskyplným zanícením se připravovala na svátky vánoční.

Ježíš, který před měsícem sestoupil do její světničky a poznamenal si ji znamením „oběti“, zdaž se nepřijde zroditi v útlém tom srdci hořícím láskou k němu? K svému dennímu utrpení připojuje Marie malé, dobrovolné oběti a drobné úkony ctnosti; prosté kvítky jen, ale jak vonné, jak něžné, jak ozdobí mystické jesličky!

Povšimněme si některých: Léky velice odporné přijímala s největší lhostejností, takže nikomu nenašlo, jak se při tom umrtvuje. Hořké pilulky držela dlouho v ústech, zvolna je vyssávajíc. „Můžeš je polknouti celé“, poznamenal lékař; odpověděla lehkým pokrčením ramen a úsměvem. Lékař pochopiv, prohodil: „Ale ty jsi již nad těmito věcmi, pravda?“ Voda, kterou pila, byl vlastně silný roztok bicarbonatu (sody), zajisté nechutný, ale ona jako by toho neznamenovala. Jisté paní na poznámku „Jsi opravdu statečná dívka, já bych tuto vodu pít nemohla“, odpověděla: „Ach, prosím vás, nejmenujte mne statečnou pro takovou maličkost...“

V noci vánoční byla sama se svou matinkou – ostatní z rodiny odešli na půlnoční. Dvě duše se tu spolu modlily, důvěrně chvílemi hovoříce o radostech a tajemstvích svaté noci; konečně vyzvala matka Marii, aby již hleděla usnouti.

„Ano, matinko,“ řeklo dítě, „vynasnažím se usnouti, když ty si to přeješ, ale slib mi, že mne o půlnoci vzbudíš; chtěla bych říci několik milých slov novorozenému Ježíškovi.“ Při prvním úderu zvonů, ohlašujících zemi veliké tajemství, matka ji vzbudila; se šťastným úsměvem hovořila dívka se svým Ježíškem zcela po dětsku. Pověděla mu tolik miloučkých věcí, které pro něho uza-

vírala ve svém srdečku, a potom opět tiše usnula.

P. Spilimbergo vypráví dojemnou událost, příhodivší se ke konci téhož měsíce, událost, jež dokazuje, kterak tato jemná duše posuzovala i sebe menší, všední chyby.

Nesměla ještě po posledním těžkém záchvatu vycházeti i použila jednoho dne návštěvy svého duchovního vůdce, aby vykonala mimořádnou svatou zpověď na sklonku roku.

Usebraně poklekla na dlažbu a začala vyznání. Pojednou jí hlas selhal, zavzlykala. Překvapený zpovědník se starostlivě táže, je-li jí snad špatně? Zavrtěla hlavou a pokračovala ve zpovědi. Ale zakrátko, sotvaže ukončila vyznání svých malých nedokonalostí, rozplakala se znovu. Kněz – postrašen – se k ní sklání, opět se táže, je-li jí nevolno... přejeli si něčeho?

Násilím potlačila pláč a s bolestným přízvukem zvolala: „Jak jsem urazila Ježíše!“

Dne 31. prosince píše do svého zápisníčku: „Hle, zase minul jeden rok! Minul rychle, vyplněn tolika zkouškami i nekonečnou řadou útěch. Ježíš posílá kříže duším vyvoleným: tedy také já jsem jeho malá vyvolená. Bolesti a utrpení nejvíce mne k němu připoutaly. Naučila jsem se ho o něco lépe letos milovati. Chci se mu zalíbiti tím, že se učiním podobnou malým dětem, které laskával s takovou dobrotivostí. I mne pak pohladí a bude milovati. Zajisté, nejsem schopna velkých věcí, ale vynasnažím se, abych dobře vyčistila zahrádku své duše, pěstovala tam vonné květy jen pro něho: kvítek dobroty, bylinku poslušnosti, čistoty a vlídnosti. Potom pozvu Děťátko Ježíše, aby si v mé zahrádce hrálo. Pane Ježíši, který

jsi obdařil milostmi sv. Terezii Ježíškovu, sv. Rosu z Limy a tolik jiných svatých, dejž i mně milost, milovati tě nade všechno.“

Kolik milostnosti a prostoty shrnuto na této stránce!

Rok 1926 začíná, píšíc do své knížечky jedinou střílnou modlitbu: „Sladké Srdce mého Ježíše, dej, abych tě víc a více milovala.“

Ano, milovati Ježíše, milovati Jej stále lépe a více, toť program jejího srdce pro nový rok.

Horoucně si přeje přijmouti svého Boha, ale uznávajíc se nehodnou takové milosti, píše akty hluboké pokory a důvěrného sebeodevzdání: „Přijde-li Ježíš, uzdraví mou duši!“

Dne 6. ledna zpovědník utiňuje její touhu a přináší jí sv. přijímání.

S jakou radostí, s jakou důvěrou se baví se svým Miláčkem!

Pod tímto datem píše: „Sv. Mudrci přinesli bohaté dary Božskému Dítku, ke mně však přišel sám, aby si vzal mé dárky, a já přešťastna jsem Mu obětovala zlato své ctnosti, kadidlo svých modliteb a myrhu svých obětí. Ač chudé, nepatrné jsou mé dárky, Ježíš je ráčil přijmouti se zalíbením.“

Rekonvalescence byla zdlouhavá, ale Marie neztrácí veselé mysli. Několik hodin denně tráví o samotě, bez společnosti své milé matinky, která, protože byla učitelkou, musí škole věnovati větší část dne, přijímá tuto pro ni citelnou oběť s největším klidem, aby uspokojila Ježíše a nejitřila bolest hloďající v srdci matky, kterouž povinnost nutila vzdalovati se od své trpící dcerušky.

Mile vítala dívenka návštěvy přátel, kteří přichá-

Pavlač, odkud „malá Marie“ pohlížela na basiliku sv. Antonína.

20 maggio 1926

Mio Pao. Padre,
con volentieri mi
unisco alla tua crociata
di preghiere per istrop-
pare dal cuore amore-
sissimo di Gesù la qua-
lità di questo bimbo
che io sono piccolino,
sono malato, non so
camminare da solo e
Gesù mi tiene tra le sue
braccia.
Potete tranquillamen-
te sul tuo cuore, gli
dirò tante parole af-

fettose, gli farò tante
carezze e la grazia ce
la concederà di sicuro.
Pregare il cuore di
Gesù, chiederGli sem-
pre grazie per chi ne
abbrascerà i suoi mis-
seri che mi piace tan-
to. Le tante poi ottengo
do ricorrendo al tuo
pensiero di ricordarmi
nella S. Messa.
Che Gesù mi faccia
buona tanto e tutta sua.
Pace e miei rispettosi
saluti.
Devotissimo
Mario

Rukopis „malé Marie“.

zeli zpříjemnit jí hodiny osamělosti, a byla jim srdeč-
ně vděčná; výslovně si však nikdy nežádala společ-
nosti kohokoliv. Dovedla stačiti sama sobě a Ježíš
jí byl společníkem nejmilejším.

Ani teď okamžik nelenila. Srdce a paměť živila
četbou krásných, dobrých knih; se zálibou se hojně
věnovala drobným ručním pracím, hlavně vyšívání;
hrála na klavír, trochu kreslila a dokonce ve dnech
tělesné úlevy konala i lehké domácí práce.

Tisícerym způsobem se uměla učinit užitečnou.
Bratru Mariovi byla pravou malou maminkou. Po-
máhala mu, jak mohla, ve školních úlohách a pře-
často jej uchránila před zaslouženým pokáráním.

Mario často lezl po stromech v zahradě a vrací-
val se domů ve stavu přebohem: šaty plné skvrn,
kalhotky potrhane, s nohama do krve poškrába-
nými.

Marie naň jen pohlédla a již, aby matka nevěděla,
chystala se rychle napravit, co se dalo: vymyla a
ovázala rány, vyčistila skvrny, zašila trhliny a měla
radost, dělala-li matka, jako by ničeho neviděla.
Nelitovala pro Maria odložiti zajímavou knihu, v po-
lovině přerušiti oblíbenou sonátu. Co na tom, jen
když se jí podařilo ušetřiti bratra.

Byla šťastna, mohla-li způsobiti radost jiným –
všecko se mohlo žádat na jejím dobrém srdčku;
ochotně vyhovovala všem, bez strojenosti, s milým,
tichým půvabem.

V nitru svém se neustávala zabývat prací nad
jiné důležitou: zdokonalovati se den co den vy-
trvale, státi se „ovečkou“ vždy mírnější, vždy mi-
lejší Pánu.

Se strohostí nikdy neumenšenou pronásledovala

své chyby, ve skutečnosti jen nepatrné, když duše byla nyní zaujata Bohem, ale které ona ve své pokoře zveličovala a trpce želela, že se jich nemůže zhostiti úplně.

XII. BEZ DUCHOVNÍHO VŮDCE.

Ve své dětinné oddanosti do vůle Božského Mistra spatřovala Marie v každé, i nepatrné příhodě řízení jeho prozřetelnosti a proto přijímala vše jako dar královský z jeho přesvatých rukou.

Byl jí darován eucharistický kalendářik: „Ó to Ježíš mi jej posílá; přeje si, abych každého dne zvláštní myšlenkou uctila svatou Eucharistii. Všechno a všichni pomáhají, abych se stala dobrou.“

Bratr jí přinesl lístek, na němž do zvláštních rubrik mohla každodenně znamenati svá malá vítězství. Ihned se rozněcuje přáním usilovně pracovati na svém zdokonalení, vyplniti brzy celý lístek. Píše: „Ježíši můj, děkuji ti, daruj mi i nadále svou mocnou, láskyplnou pomoc!“

Nedůvěřujíc sobě, zato všecku svou sílu hledajíc v Kristu, jemu jedinému se cele oddávajíc, jde rychle cestou k dokonalosti.

Pro lásku boží se učí tak dobře trpěti, činí tak rychlé kroky v obětavosti, že jejímu okolí se zdá nemožným, aby se daly spočítati úkony umrtnění a ctností, které ona v touze, aby tyto mystické květy voněly pouze božskému Snoubenci, snaží se ukrýti i před svou matkou.

A Ježíš, chtěje ji míti zcela pro sebe, posílá jí novou zkoušku, trn, jak sama praví, velmi bolestný:

Důstojný P. Enea Spilimbergo, který ji zavedl do duchovního života a tak moudře ji vedl, byl náhle poslán do jiného města.

Je tím všechna rozrušena. Spoléhala tolik na svého „Otce“, že, jsouc nyní bez vůdce, jest v první chvíli skoro desorientována, zmatena. Jest hluboce zarmoucená a hned v prvních dnech mu v dopise vyjevuje všecku bolest srdce, ale také dokládá: „Drahý Ježíš mi vzal moji podporu; ale On sám slíbil, že bude mým pomocníkem a sílí mne. Tyto první týdny jsou velmi bolestné, poněvadž toto jest první duchovní kříž, jež mi Pán posílá, a jest to kříž těžký.

A tak v tomto měsíci — máme květen — podám Madoně krásný květ. Ona jej přijme mile, protože jest zrosen hořkými slzami. Ale vyžádám si na Matce Boží milost odevzdanosti. Matička nebeská mi ji neodepře. Píšete mi, Otče, že „moje malinkost mi dává právo, abych byla nesena v náručí Ježíšově“. Já tedy, jsouc mu tak blízká, budu se moci odevzdati Jeho Božskému Srdci a svěřovati mu vše; vyslechne mne a sladkými, sladkými slovy mi odpoví. Jakou radost cítí srdce, těší-li nás Ježíš! Hle, tíha kříže se nám zdá lehčí, cítíme se spokojeni. Řekněme tedy Ježíši: „Fiat voluntas tua!“, snažíce se jíti „cestičkou“, kterou letem proběhla sv. Terezička.“*)

Přes všechnu snahu bolest Mariina není menší, ani lehká k přemožení. Za několik dní píše témuž knězi: „Nemohu se ještě spřáteliti s Vaší nepřítomností; ráda bych se vyplakala, ale chci býti zároveň silnou; všecku svou bolest kladu k nohám Mariiným: jsem ubohá, zbloudilá ovečka.“**)

*) **) Dopisy P. Spilimbergovi 4—6/5 1926.

I bratru Pierovi svěřuje žal svého srdce a tento nalézá dobrá slova k její útěše: „Dominus dedit et Dominus abstulit! Také tato zkouška jest znamením, že Tě Ježíš miluje, protože Ti nabízí obět, abys otvírala nové zdroje zásluh; ale On nezanechá duše Tvé osiřelé . . .“

Sama, bez duchovního vůdce, otvírá i nadále důstojnému P. Spilimbergovi svou duši; píšíc mu, pokorně se obviňuje ze svých malých béd. „Musím vyznati, že ačkoliv se snažím býti mírnější, přece, dostaví-li se nejvhodnější příležitost k cvičení v krásné ctnosti mírnosti, zapomenu se, a jsem opět nezdořilá, prudká. Hned však toho lituji a k nohám Ježíšovým kladu svoji slabost.“*)

V jiném dopise: „Jaká radost, slyším-li, že jsem přirovnávána k ‚ovečce‘ Ježíšově . . . ale ovečka je mírná, tichá, čistá, kdežto já jsem stále táž dareba, s tímž drsným temperamentem jako dříve. S pomocí Ježíšovou, s dobrou vůlí, tulíc se v náručí Ježíšově k jeho nejsv. Srdci, přece doufám ve své polepšení.“**)

Ježíš osladil její kříž útěchou.

Důstojný P. Rosi S. J. jí píše, žádaje ji o modlitbu a obětování některého z jejích utrpení na vyprošení zdraví jistému dítěti. Maličké je vážně nemocné a musí podstoupiti těžkou operaci. Je mnoho obav o jeho život a o jeho zdraví.

„Výměnou za Tvé modlitby,“ píše jí důstojný otec, „vložím tě při mši sv. do kalicha s Ježíšem. Malá Marie obět — ‚malá obět‘, s Ježíšem — ‚obět božská‘.“

Marie přijala dopis nadšeně a odpověděla P. Ro-

*) **) Dopisy P. Spilimbergovi 8—18/5 1926.

simu: „Mileráda se připojuji k Vašemu křížovému tažení modlitbami, abych láskyplnému Srdci Ježíšovu urvala uzdravení toho dítěte. Vidíte, jsem maličká, jsem nemocna, neumím ani sama choditi, ale Ježíš mne drží v náručí.

Spočívajíc pokojně na Jeho Srdci, povím mu tolik milých slovíček, tolik jej budu laskati, že On zcela jistě udělí tuto milost.

Prositi Srdce Ježíšovo, vymáhati na něm vždy nové milosti pro ty, kdož jich potřebují, to jest mi-sie, která se mi velice líbí.

Jsem Vám obzvláště vděčna za vzpomínku při mši sv. Kež mne Ježíš učiní dobrou a zcela svou!“*)

Operativní zákrok se šťastně podařil a dítě se vedlo lépe.

„Budtež za to díky Ježíši,“ píše malá Marie, „jak jest krásné modliti se za ty, kdož toho potřebují, vyprošovati milosti a opět milosti na Božském Srdci Ježíšově! Trochu modlitbou, trochu malými obětmi, ale mnohými lichotkami se pokouším uchvátiti Srdci Ježíšovu tyto milosti.

A pak, jak jest překrásné býti v posvátném kalichu sama s Ježíšem, těsně s ním spojena a moci říci Pánu ‚všechny své radosti, všechny své hořkosti svěřuji tobě — miluji tě tolik! Ježíši, učiň mne zcela svou!‘

Maria a Ježíš mi posílají věru mnoho útěch. Ježíš mi poslal Vás, Vy mne učíte jej milovati, lépe jej prositi, přijímati s jasnou myslí vše, co jemu se líbí.

Také Vy jste mi byl vzat: jsem opravdu jako ztracená ovečka.“**)

*) **) Dopis P. Rosimu 20/5 1926.

Ovečka však skutečně našla své útočiště v nejlaskavějším Srdci Ježíšově. A nikdy, nikdy neodešla ničeho svému Bohu, s nímž žila nyní v překvapujícím sjednocení.

XIII. „JEŽÍŠ SE O MNE POSTARÁ.“

Po několik měsíců nechal Ježíš svého miláčka bez duchovního vedení; skoro se zdálo, jako by se také On sám vzdálil z jejího srdce. Ježíš spí v lodičce, ale malá snoubenka není zastrašena; vysoko třímá svoji hořící lampu, důvěrně čeká a modlí se.

Božský Mistr snad proto jí odňal vůdce, aby tím lépe zjevil působení milosti v této krásné duši. Máme takto aspoň četné listy, v nichž Marie důvěrně otvírá své srdce bývalému svému vůdci; pročítající je, jsme hluboce pohnuti a plní podivu nad takovou duchovností, silnou a spolu něžnou.

Prosila Ducha svatého, aby ji vedl, osvěcoval a pokračuje ve svém životě tak prostém a tak plném Ježíše.

Každý den jest propleten strádáním a obětmi – květy, které trhá radostně pro něho. Mírní-li se bolesti a netrvaly-li dlouho, s nádechem politování volá: „Květinka, kterou Pán chtěl utrhnout, opadává!“

Horlivě pracuje na svém zdokonalení: chce se líbiti Ježíši, bdí vytrvale nad sebou a modlí se. Prosí o pomoc svoji ochránkyni sv. Terezii Ježíškovu; prosí i sv. Aloisia a především svou nebeskou Matičku.

„Prosila jsem sv. Aloisia, aby mi dal své krásné

ctnosti, aby mne učinil dobrou právě tak, jako byl on.“ A zase: „Utíkám se často k Madoně, aby mi vymohla u Ježíše, bych se stala den ode dne hodnější: ovečkou pokornou, mírnou, trpělivou.“*)

Mírnost jest vůbec její oblíbenou ctností, ale ve své pokoře si stěžuje, že se jí nedaří, jak by si přála.

„Srdce Ježíšovo mi chce dáti všechny možné radosti a já mu neumím spláceti. Často bývám tak málo trpělivá a zdvořilá. Chtěla bych se změnit, polepšiti; ovečka, a to ovečka Ježíšova, musí býti velice mírná.**)

I bez duchovního vůdce žije radostně oddána Ježíši, jemu všechno svěruje, všechno od něho očekává.

„Ježíš se o mne postará. On mne chová v náručí a cítí, když mé srdce něčeho potřebuje.“

Skoro celé léto tráví v horách. Nemožnost časté návštěvy chrámu působí jí novou obět, než také tuto bere na sebe klidně. „Často se soustředím sama v sobě, či lépe v Srdci Ježíšově, a setrvám v něm chvíli v úkonech lásky.“

Dostavují se okamžiky vnitřních útěch, které ji naplňují nezměrnou radostí. Žije jen pro svého Vyvoleného. Každá pravá krása ji vábí, ve všem vidí a cítí dobrotu a lásku boží k tvorům.

V srpnu po noční chumelenici jako u vytržení se kochá úchvatnou podívanou na zasněžené hory: „Kolikerými krásami nás Ježíš obklopuje! Kolik lásky musíme mu dáti výměnou!“

A jindy nad květem protěže: „Obdivuji tento květek s hlubokým pohnutím, vzpomínajíc nekonečné dobroty Ježíšovy.“

V témž měsíci si přála navštívit svatyni Madony

*) **) Dopisy důst. P. Spilimbergovi 20/7 a 7/8 1926.

de Pinè. Z Tridentu tam není příliš daleko, ale pro Marii vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu byla to cesta dosti obtížná. Ale ona si přála přijímati před zázračným obrazem a proto snášela radostně každou nesnáz. Čeho si žádá, klečíc u nohou Panny Marie? Prosí svou nebeskou Matičku o požehnání pro sebe, pro všechny své drahé a – „aby Ježíš se mnou učinil co chce, ale aby mne učinil dobrou, dobrou, dobrou!“*)

To jest úkon jejího naprostého sebeodevzdání; netřeba jinak líčiti stupeň jejího spojení se Spasitelem.

Ona sama to praví; v jednom z dopisů svému „Otcí“ s příděchem stesku poznamenává, že jest na venkově sama, bez své matinky, že se jí poněkud stýská po domově. Ale ihned, jako by litovala svého stesku, dokládá: „Sama ne, mám nade všechno a vždycky společnost Ježíšovu.“

Potom pokračuje: „Večer, když všichni spí, modlím se k Ježíši za sebe a všechny své drahé; zdá se mi mnohem sladčí modliti se o samotě a v mlčení; často prodlužuji rozmluvu s drahým Ježíšem. Ráda také čítám úryvek z Evangelia a pak usínám s Ježíšem v srdci i myšlenkách.“**)

Pán jí posílá útěchu.

Spřízněná rodina ji zve, aby ztrávila dva dny v Savale u Verony. Velice se raduje v naději, že snad bude mít příležitost, aby se shledala se svým „Otcem“, který působí nedaleko; doufá, že uslyší od něho několik dobrých slov.

A čeká ji milé překvapení.

*) Dopis důst. P. Spilimbergovi 23/8 1926.

***) Dopis důst. P. Spilimbergovi 23/9 1926.

Je tam i její kmotra na zotavené po těžké operaci; příbuzní a přátelé prožili právě dni plné úzkosti o život nemocné.

Na znamení vděčnosti Božskému Srdci za udělené uzdravení bude v kostelíčku při vile, v níž jest nemocná hostem, sloužena nejsv. Oběť. Pozván jest P. Spilimbergo.

Jaké štěstí pro malou Marii!

S jakou radostí pomáhá čistiti a upravovati kostelík, dlouhý čas zavřený, který zítra bude hostiti jejího Ježíše!

Dojata, vzrušena se ubírá s tetou a kmotrou k důstojnému otcí, s hlubokou pokorou se zpovídá a děkuje Pánu za milost útěchy, kterou ji obmyslil.

Ráno pak si přeje jíti Otcí v ústřety; snad mu má ještě něco říci, po tak dlouhém čase chce využití chvilky k duchovní důvěrnosti. Jde. Brzy se však zastavuje a v očekávání usedá u paty velikého kříže při cestě.

Mohla by nalézti vhodnější místo, kde otevřítí vůdci svou duši, vyslechnouti dobrá slova, vždy jen k lásce a důvěrnému sebeodevzdání do vůle boží ji povzbuzující? U paty kříže . . . bude to Ježíš sám, který bude mluvit, a každé slovo zapadne přímo do srdce.

Bylo to rozkošné jitro pro malou Marii; čerpá z něho mocnou posilu pro dny přicházející zkoušky.

V prvních dnech října bylo rozhodnuto, že Piero má pokračovati ve svých studiích v Římě, na universitě „Gregoriana“. Pojede přes Padovu. Marie si horoucně přeje spatřiti milého bratra, i volá ji matka domů.

Běda, jak bolestným bylo pro matku první objetí

drahého dítěte. Zkušené její oko vidí, jak zákeřná nemoc v poslední době pokročila a srdce její trne tím poznáním. Úsměv Mariin jest však sladký, radost ze shledání s bratrem tak veliká, že všichni v rodině – kromě matky – kojí se opět nadějí, že jen cesta tolik znavila drahou maličkou.

V předcházejících dnech rodina se přestěhovala a Marie jest s tím velmi spokojena; zvláště se raduje z pokojíka bílé a modře vypraveného, který matinka vyhradila jen pro ni, a již předem okouší sladkosti důvěrných hodin, které tu sama prožije se svým Ježíšem.

Snad předvídá, že tentokrát naposledy obejmě milého bratra, ale přemáhá se, skrývají pod laskavým úsměvem své utrpení.

Ten den jest pro ni nejvýš namáhavý. Prostince to sama vyznává: „Toho dne mi nebylo dobře; přemáhala jsem se, abych nezarmoutila Piera, který musel skoro hned zase odjet, ale bylo mi velmi špatně.“

Téhož dne přišel P. Rosi, aby požehnal nový příbytek. Na shromážděnou rodinku sestoupilo požehnání boží, uklidnilo všechna srdce a posílilo je, takřka připravilo na nové zkoušky.

„Ježíš sestoupil do našeho domu se svým požehnáním,“ pravila později Marie, „a také, doufejme, s plností své milosti.“

Po dni rodinné, důvěrné radosti Piero odjel, aniž postřehl vážný stav sestry; tato po jeho odchodu ulehla.

Přišla nová krise. Dne 25. října nůž chirurgův opět drásá ubohé tělo. Ježíšek však sám přišel a dal potřebné síly. Téhož jitra, zvláštní příznivou sho-

dou, přijíždí spěšně P. Spilimbergo z Padovy a slaví přesvatou Obět v bělostné světničce malé trpitelky.

„Kolik křížů, kolik bolestí, kolik strastí klidně snášeti nás učí sv. víra!“ píše Marie a jest tak šťastna, tak vděčna Ježíši, že utrpení se jí stává radostí.

Tisknouc v ruce křížek a majíc matinku po boku, snesla s podivuhodnou odvahou chirurgický zákrok.

„Nejsvětější Srdce Ježíšovo chtělo mi uděliti velikou milost,“ píše o několik dní později, „chtělo sestoupiti do našeho domu, přinésti mi své požehnání a ve své nesmírné dobrotě připravit nás tak na bolest. Dne 21. mi bylo velmi špatně a 25. ráno bylo slaveno přesvaté Tajemství v mém pokojíku. Představíš si tu svatou radost, vniterné štěstí, které plnilo srdce nás všech. Téhož dne provedl mi lékař řez na noze, což jsem snesla velmi dobře, díky neskonale útěše zaplavující mé srdce.“

Jest pravda, Ježíš nám posílá kříž, ale my jej neseme klidně, i když tíží, tíží. Potom přichází On sám k pomoci s netušenými útěchami, jako tomu bylo i tentokrát. Můj duchovní Otec mi říká, že jsem vyvolenou ovečkou Ježíšovou, a to mi působí mnoho radostí; jako ovečka chce býti tichou a dobrou.

Prosím Tě vroucně, vzpomínej na mne v modlitbách. Řekni Ježíši, aby mne držel stále při sobě a dal mi milost dokonalé oddanosti do jeho vůle. Odplatím se Ti, jak nejlépe dovedu.“*)

V těch dnech rozhojnila své modlitby a začala konati druhou nověnu k Duchu svatému, prosíc o osvětlení, komu by měla svěřiti vedení své duše, a po krátkém ještě váhání psala důst. P. G. Rosi-

*) Dopis sestřenicí A. Rossiové 25/II 1926.

mu S. J. prosbu, chtěl-li by býti jejím duchovním vůdcem.

Důstojný Otec, který již měl příležitost poznati tuto omilostněnou duši, přijal rád, ač nikoliv bez jistých obav.

Pod novým vůdcem, kterého přijala jako dar boží, stoupala dívka statečně i radostně k vrchu dokonalosti a rozněcovala ve svém srdci mocněji a mocněji svatý plamen apoštolátu.

„Musím a chci býti apoštolem,“ opakovala často s nadšením; v mlčení své světničky bude zasvěcena nepřetržitěmu apoštolátu modlitby a utrpení až do úplného sebezmaření.

Poslední slova malé mučednice zjeví její svatou vášeň po spáse duší – „Žízním“ bude ozvěnou Ježíšova „sitio“ na kříži.

XIV. „NA SVĚM LŮŽKU MOHU BÝTI APOŠTOLEM – – –“

Myšlenkami i srdcem se Marie často vracela k tomu „jitru nebeskému“ a „dni přešťastnému“, v němž Ježíš sestoupil do její světničky, do jejího srdce, přinášeje s sebou tolik radosti, tolik pokoje a také tolik síly.

„Svou obrazotvorností spatřuji často znovu oltářík vedle svého lůžka, vidím Ježíše v té Hostii svaté, bělostné, Ježíše sestoupivšího s nebe jen pro mne“, píše P. Spilimbergovi. „Chtěla bych, abyste sloužil mši sv. na poděkování, i jako prosbu, aby mne Pán učinil hodnou, aby nejen i nadále mne chránil, ale dal mi také milost naprosté odevzdanosti do jeho

svaté vůle.“ Radostně mu oznamuje, že si zvolila za zpovědníka P. Rosiho S. J. a že se cítí velmi spokojena.

„On umí mluvit k srdci, jest radost ho poslouchati. Opakuje mi věci, které jste mi již řekl Vy, a které mi tolik prospívají. Na svém lůžku – pravil mi – mohu býti apoštolem, obětujíc bez ustání utrpení svá za spásu duší. Vpravdě, více než o utrpení běží teď o dlouhou chvíli (byla tenkrát v rekonvalescenci), ale já mu obětuji také tuto; nechci si ničeho podržeti pro sebe.“*)

Blížil se svátek Neposkvrněného Početí a Marie oplývala štěstím. Pohlížela v duchu na svoji nebeskou Matičku a s láskyplnou něhou natrhala a nabídla jí kytice duchovních květů. Ve své knížečce píše:

„Jak vznešená jest moje drahá Madona ve svém bělostném rouchu! Jaká to mystická sladkost vyzařuje z její tváře, z nevinných rukou; jakou čistotu vydechuje její růženec po boku zavěšený.

O Maria, chraň mne, podporuj mne, pomáhej mi!“

Přičiňuje se, aby se vždy více podobala své nebeské Matce, aby jí byla podobnou čistotou srdce; touží býti její milou dceruškou.

V jednom z těchto večerů přinesl jí bratr misijnářský letáček – provolání k dobrým duším za ubohou Albanii.

Marie každého dne vycházela na chvíli z domu a konala vyjížďku elektrickým vozem (tramvají). Den po přečtení letáčku prohlásila, že půjde celou cestu pěšky. „Ale proč se chceš unavovati?“ ptala se jí matka.

*) List P. Spilimbergovi 22/II 1926.

„Přála bych si choditi pěšky za ubohé Albánce, ale ty, matinko, mi dáš vždycky peníze na obojí jízdné.“ Matka svolila; Marie po několik dní pokračovala ve své oběti a pak, plna radosti, odevzdala bratrovi 15 lir pro ony chudé misie.

Jsou vánoce a srdce malé Marie jest Betlémem, sladkou oasou pokoje a lásky; v unesení lásky myslí na Ježíška, myslí na svého Boha, učiněného Dítětem z lásky k lidstvu, a srdce její se šíří láskou i touhou.

„Jak ráda bych obětovala Ježíši kytici duchovních květů, připravila mu jesličky celé vyzdobené zářícími hvězdami: malými oběťmi, úkony ctností a lásky. Chtěla bych, aby se uložil nikoli na slámu, ale na podušku z vonných lístečků a byl kolébán vzdechy lásky – ne v bídné stáji, ale v malém královském paláci, v srdci čistém, hořícím láskou, a chtěla bych, aby toto srdce bylo . . . moje.“*)

Vroucně toužila býti přítomna půlnoční mši sv.

„Bude-li Ježíš chtít, zajisté budeš moci,“ řekla jí matka, a skutečně, její zdraví a mírnost počasí dovolily jí vyjít.

„Ježíš je tak dobrý, vyplňuje všechna má přání,“ volá, vycházejíc z domu do tiché noci, a jest blažena, že může prožít hodinku v krásném kostele pensionátu a u nohou Ježíše-Dítěte, obětovati mu lásku svého srdce a sebe samu všechnu.

Po svém návratu pak v noci domů píše: „Jaká sladkost se šíří ve svaté noci vánoční z té maličké chyšky, od Matky Boží, oblité nebeským světlem; ona na nás patří pohledem plným lásky. U jejích nohou se Ježíšek mile usmívá a zdá se, že volá:

*) List P. Spilimbergovi 21/12 1926.

„Pojďte, pojďte do mé náruče, jen zde naleznete pokoj a pravou radost!“ A hluboký pokoj i pravá radost panovaly v duši malé Marie.

Byloť pro ni tehdy období poměrně klidné. Pán jí snad proto poprával oddechu, aby posilněna, s novou odvahou stoupala až na vrchol své Kalvarie.

Jest konec roku 1926. Marie přehlíží minulý rok, vzpomíná chvíli, v nichž ji Ježíš zkoušel, kdy nejvíce žehnal, myslí na řadu milostí, na tolik důkazů přízně a jest při té úvaze plna nekonečné vděčnosti.

„Ježíši můj,“ volá, „děkuji ti; nevím, jak se odvděčiti za tvá veliká dobrodiní!“ Dne 31. prosince píše ve své knížečce: „Uplynul rok plný drobných trnů, které Ježíš uměl tak pěkně vplétati mezi růže. Více růží než trnů – můžeme říci – poněvadž jediná růže může nahraditi všechny bolesti. O Ježíši, děkujeme ti za rok uplynulý pod tvou ochranou!“

S hlubokou pokorou prosí o milost, aby lépe dovedla odpovídati božským důkazům lásky, aby její srdečko hořelo láskou k němu jedinému, láskou nesmírnou, čistou, láskou oběti a sebezničení.

Kříž se jí zdá sladkým, stává se jí žádoucím a drahým. Dávno již ustala žádati na svém Milém uzdravení; velkodušně obětovala všechna svá utrpení i život za spásu duší; nyní žije zcela oddána jemu a prosí jej o milost, aby oddanost její do vůle boží byla dokonalou.

Prvního ledna 1927 píše jen několik málo slov: „O Ježíši, dej, ať se stanu svatou! Chci býti lepší, následovati sv. Terezii Ježíškovu a milovati tě nade všechno. Ach, ano, můj Ježíši, dej mi milost naprosté odevzdanosti do tvé božské vůle.“

Klid trvá ještě několik dní. Rodina se raduje a

vzdává nebi díky. Marie však neživí se ilusí. Ona ví, čeho na ní žádá Ježíš, ale všemožně se snaží, aby udržela své drahé v naději a nutí se, aby připojila k svému klidu i jakousi hlučnější veselost.

Dům se ozývá melodiemi; piano, které již dlouho zavřené odpočívalo, jest otevřeno malýma ručkama, probíhajícíma lehce po klávesách, a sladké melodie obratnými prstíky vyluzované, jsou ozvěnou harmonie, která plní její srdce.

Vřele si přeje přijímati často svého Ježíše, avšak zdravotní její stav jí nedovoluje, aby časně vycházela z domu, tím méně, aby zůstala tolik hodin lačna.

Ježíš však opět ji uspokojuje.

Výjimečně šťastnou shodou okolností se jí dostává od Sv. Stolicе dovolení, aby mohla jít denně k sv. přijímání, když byla dříve něčeho požila ve formě nápoje.

Marie jest přešťastna: „Ježíš mne zahrnuje milostmi a útěchou, ale já, jak já odpovídám? Ach, s Ježíšem často přijímaným se nebojím ničeho!“

XV. ŠLECHETNÉ SEBEOBĚTOVÁNÍ.

Ještě několik pokojných dní a malá oběť jest znovu vržena na lože a velice trpí. V žalostném rozrušení svých milých ona sama zachovává nezměněný klid.

Bude nutna dvojí operace; dne 29. ledna přichází P. Rosi navštívit malou nemocnou a připravit ji na nový kříž.

„A bude-li Ježíš chtít, abys zase trpěla pro něho?“ Marie pohlédla naň s úsměvem. „Bude-li

chtít, abys s ním sdílela něco z jeho bolestí na kříži? Požádá-li, abys dala trochu své krve za spásu některé duše?“

„Ale ano, ano, Otče,“ odpověděla malá Marie, „ráda budu trpět a řeknu Ježíši, aby se mnou učinil, co chce.“

Následujícího jitra pro lepší přípravu na operaci, a aby načerpala od svého Ježíše nové síly, přijímá Pána, kterého jí donesl P. Rosi, jenž k ní po sv. úkonu promlouvá vlídná, povzbuzující slova.

Profesor i lékař jsou očekáváni odpoledne, všichni v rodině prožívají hodiny plné úzkosti. Jen Marie je klidná, usměvavá. Se své postýlky se dívá oknem na hustě padající sníh a pokojně praví k matce: „Škoda, že dnes lékaři pro špatné počasí nepřijdou; cítím se tak dobře připravena . . .“

Později s křížkem v ruce hrdinsky snáší dvojí operaci, prováděnou bez narkosy. Okamžik předtím její milý papa ve smrtelných úzkostech spěšně vstoupil do pokoje, líbá čelo malé trpitelky a s vynuceným úsměvem šeptá slova povzbuzení: „Povznes své myšlenky vzhůru, Marie! . . .“

„Ano, ano, papa, jdi, nebojím se,“ a ukázala na kříž.

Nechtěla, aby otec byl přítomen, poněvadž věděla, jak strašně pro ni trpí; sama jej utěšovala: „Jdi, neboj se . . .“

V téže chvíli profesor, zatím co se vše k operaci připravovalo ve vedlejším pokoji, prohlásil k matce, že shledává dívku příliš slabou, vyčerpanou; že jest sice tato dvojí operace nutna, ale on sám si klade důležitou otázku: Snese dítě v tomto stavu muka dvojí operace bez narkosy?

A Marie je snesla výborně. Odevzdána dokonale Ježíši, tisknouc k prsům svůj křížek, čerpala z něho sílu, která ji neopustila ani na okamžik v bolestné zkoušce.

Sám profesor byl nad tím nanejvýš udiven.

Sotva byla operace skončena, zůstala nemocná na chvíli sama s matkou, která se nikdy od jejího lože neodloučila. „Jak dobrý jest Ježíš! Jak zázračně mi pomáhal snést tuto bolest! Já jsem trpěla, ano, ale ty, matinko, trpělas mnohem více, protože jsi k utrpení mému připojila utrpení své. Ježíš dal tolik síly nám oběma; děkujeme mu, velebme jej spolu!“

Tak se v pološeru malé světničky dvě duše sjednotily v modlitbě díky, lásky a oběti.

Několik dní potom, stále ještě jsouc nemocna, píše malá Marie do svých poznámek:

„30. leden! Jaká radost ráno! Ježíš mne navštívil, přinesl mi pokoj, roznítil mne láskou. Ale žádal ode mne zkoušku, zkoušku poněkud bolestnou. Měla jsem dva nádory, zaviněné injekcemi; domácí lékař prohlásil, že jsou nutny dvě operace. V týž den přišel profesor a operoval mne. Ježíš mi byl jedinou posilou.“

S pohledem upřeným na Ukřižovaného, myslíc pouze na něho, snesla jsem dobře všechno. Obětující vše jemu, cítila jsem se vyzbrojena silou nadpřirozenou. Co však jest utrpení proti utrpení Ježíšovu na kříži? Já jsem měla u sebe svou dobrou matinku, která mi byla nápomocna, přišeptávajíc mi svatá slova, a Ježíš měl jen urážky a potupu.“

Čas, který nyní malá Marie prožívala na loži, musel pro ni býti únavně jednotvárný, obtížně dlouhý.

Stále nehybná, stále v nezměnné poloze, neztratila přece klidu, ani radosti v utrpení.

Od své drahé světice z Lisieux dobře se naučila rozuměti, že „cestička“ jest cestou lásky; že milovati je tolik jako trpěti a jíti touto „cestičkou“ znamená žítí v odříkání, v obětech pro Ježíše pohlížeti na kříž jako na drahý poklad.

Bolest takto chápána byla sladkou její dušičce, ba stávala se jí den ode dne milejší.

Nebylo pro ni malou obětí, když byla několik hodin denně zbavena přítomnosti své matky, ale i to přijímala ráda.

„Jdi jen do školy, buď klidná,“ říkávala, „já jsem stále s Ježíšem. Vidíš, jsem vždycky zaměstnána. Jsem duchovně přítomna všem mším sv., jež jsou slouženy na celém světě, a obětuji je Ježíši za obrácení hříšníků. U jeho nohou shromažďuji útrapy, bolesti a slzy země a obětuji mu je spolu se všemi projevy lásky, se všemi ctnostmi, se všemi svatými touhami dobrých duší. Ježíš je spokojen, mluvím s ním, mám mu tolik co říci . . ., čas s ním mi velmi rychle míjí.“

Lékař býval často v údivu. V Marii se všechno jevílo v novém světle, neobyčejně. Malé tělo – vyjma obličej, který si až do konce podržel kvetoucí a zdravý vzhled – bylo na kost vyhublé a bylo nevysvětlitelné, odkud se bere ona tuhá odolnost ke stálým a velmi vážným krisím, které by musely být osudné pro jiný, mnohem silnější organismus.

Bylo záhadou, jak si mohla udržeti tolik duchovní energie a jak dovedla trpěti s klidem, který měl do sebe něco nadpřirozeného.

Tajemství její síly? Velkomyslně objala kříž a po-

kojně, skoro jako by ani necítila jeho tíhy, následovala den po dni svého Mistra cestou na Kalvarii.

Žíznila po Ježíši a často jej nyní přijímala. Ze sv. přijímání čerpala tolik síly a trvalé blaženosti, že, stížená novými strážněmi, mohla si uchovati neochvějný klid duše.

Její výrazná tvářinka se vždy rozjasnila nebeskou radostí, když P. Rosi S. J., její duchovní vůdce, se s ní důvěrně zabýval po sv. přijímání, hovoře jí o Ježíši.

Všechna šťastna by byla přijala jakoukoliv obět, kterou by byl od ní žádal pro Ježíše.

Navštěvoval ji často i jindy a ona nalézala velikou útěchu v těchto duchovních hovorech, které ji víc a více připoutávaly k Pánu.

Prosila, aby matinka jí byla nablízku v těchto chvílkách sladké pro ni útěchy. Matinka byla její důvěrníci a mezi oběma dušemi panoval naprostý soulad myšlenek i citů.

Někdy se stávalo, že někdo z příbuzenstva byl přítomen a tu rozmluva ztrácela na důvěrnosti a duchovnosti, s čímž dívka nebyla spokojena.

„Návštěva dnes bez užitku – ztracená hodina,“ říkala, jakmile s matkou osaměla.

Ustavičným utrpením se její duše stále více očisťovala, osvojila si nadpozemskou mírnost a průhlednost křišťálovou.

Horlivé sv. přijímání sytilo tedy malou Marii a zároveň v ní vzbuzovalo svatý hlad.

„Řekni, ať ke mně nikdo nechodí,“ prosívala matku, žádajíc, aby ji nechali o samotě několik hodin, které prožívala všechna hluboce usebrána se svým Ježíšem.

Pak se její srdce šířilo v sladké důvěrnosti lásky, v němž zaněcovala oheň svatých tužeb, cítila se šťastnou a mívala vzlety nejvyšší milosrdné lásky.

Toužila zůstatí malou, provždy skrytou obětí, která se Pánu nabízí za spásu tolika duší, které nechtějí Ježíše znáti, které jej nemilují, které ho urážejí.

„Ježíši, nehleď na ně, hleď na mne, která tě tolik miluji.“ Pak se radostně rozepjala s Ježíšem na kříž, aby s ním a pro něho zemřela láskou.

XVI. ZASVĚCENÍ PANNĚ MARIÍ.

Horoucí láska k Ježíši musila zvýšiti v malém srdci Mariině lásku k jeho nebeské Matce, kterou milovala od prvního svého dětství.

„Chci zůstatí vždy, vždy blízka Madoně,“ říkala s dětinnou prostotou, „chci, aby mne moje Matička držela za ruku a naučila mne, jak bych se mohla více líbiti Ježíši.“

11. února, v den zjevení Marie Panny v Lurdech, zatoužila malá Marie upevniti svůj svazek lásky s Marií Pannou a povzbuzena svým duchovním vůdcem, P. Rosim, zaslíbila se po svatém přijímání skrz ruce Marie Panny slibem panenství.

Jediné andělé by nám mohli říci, co se stalo v bílé světničce mezi Ježíšem a jeho malým miláčkem.

Byla přeblačena. Málo slovy, přerývanými pohnutím, šeptem sdělovala své matince, vedle lůžka klečící, celou nebeskou útěchu, jež plnila její srdce.

V jejích poznámkách je psáno s prostotou jí vlastní: „11. únor. Dnes, ve svátek Madony Lurdské, u pří-

ležitosti návštěvy Ježíšovy v mém srdci, zasvětila jsem se zcela Marii, složivši slib panenství. Jaká radost, býti pod stálou ochranou Marie, drahé nebeské Matky, býti její dceruškou, moci se stuliti do jejího náručí, přivinouti se na její přecistý klín! Ó, Maria, nauč mne jíti přímou cestou, učiň mne dobrou, čistou jako jsi ty! Svatá Panno, skryj mne pod svůj plášť a učiň, ať tě vždy více a více miluji!“

Její vnitřní štěstí bylo i zevně patrné: těšila se vroucím spojením s Ježíšem, se svou nebeskou Matkou. Celý její zjev dýchal štěstím tak úzkého spojení s nimi a kdokoliv vstoupil do její světničky, byl překvapen pokojem, jevícím se v čistém jejím zraku, v půvabu jejího andělského úsměvu.

I na loži bolesti byla stále klidná, stále veselá, prožívala dlouhé dny, ale z trní denního strastného života uměla sbírat růže. Kromě utrpení bolestné léčby dvou ran ve velice citlivé části těla, kromě trapné tuhosti ob vazů, které ji nutily k jisté nehybnosti, ustavičným zhoršováním nemoci byla ještě svírána strašlivou stísněností. Studený pot se jí perlil na čele, síly ji opouštěly, údery tepny stoupaly až na 140, dech krátký, sípavý a rychlý se stával velmi obtížným. A tento stav trval několik hodin. Než přece se ještě dovedla usmívati.

Jakmile těžkosti poněkud povolily, těšila se četbou Evangelia a Následování Krista, její to nejmilejší četby.

Bylo to v masopustě, když se Marie důvěrně svěří matce. „Kolik urážek se v těchto dnech dostává Srdci Ježíšovu! Kolik duší se k němu obrací zády pro své vyrazení a naplňují jej hořkostí... Já jsem mu blízka, hladím jej. Jsem ráda na lůžku, mé utr-

pení ho usmírjuje.“ Zpovědníkovi, který zažertoval: „Máme karneval a ty máš půst, ale brzy povstaneš a budeš užívatí svého karnevalu“, odpověděla: „Mně jest nejmilejší, když jsem blízko u Ježíše.“

Kdosi jí jednoho dne řekl: „Budeš znavena stálým ležením.“

„Nikdy mi nenapadne mysliti na to, jsem-li unavena či ne,“ odvětila prostě, a jiné osobě, tážící se: „Jak to činíš, že po tolika dnech nehybnosti jsi tak spokojena?“ řekla:

„Nepočítám minulých dní. Každého jitra si představím, že Ježíš na mně žádá, abych zůstala na lůžku ještě tento den a trpěla pro něho. Jen jediný den... a potom, Pánu se nemůže ničeho odepříti.“

Matinka vždy večer, zatím co upravovala květiny a svíce k zítřejšímu sv. přijímání, kladla sošku Božského Srdce do náručí malé Marie. Nemocné to působilo velkou radost a dětinsky sošku laskala. Jednou osoba právě tam přítomná podotkla: „Ale pročpak jí kladete na prsa sošku, která tíží?“

„Ó, matinko, slyšíš?“ zvolala Marie; „může kdo věřiti takovou věc? Ježíš tíží; může být Ježíš těžký?“ A smála se, pevněji tisknouc na hrud' a líbajíc sošku Božského Srdce.

V prvních dnech březnových již mohla poněkud se pohybovati a posaditi se. Přes velikou slabost byla stále činná, četla nějakou dobrou knihu, způsobilou roznítiti lásku k Spasiteli, opisovala krasopisně některou jí milou střelnou modlitbu. Sotvaže jen trochu mohla, psala P. Spilimbergovi. Nepsala mu již tak dlouho a tolik pěkných důvěrných sdělení měla mu svěřiti. Jest to dlouhý dopis, psaný v přestávkách několik dní za sebou, podle toho, jak stav

její dovolil. Opisujeme jej zde, poněvadž se v něm dobře obráží duše Mariina.

„Popelec. — Právě v tento den začínám Vám psáti. Pravím „začínám“, neboť musím psáti v několika přestávkách, protože jsem ještě upoutána na lože.

Jest mi však již velmi dobře a k mé největší radosti mohu s Vámi trochu pohovořiti. Od 23. ledna, jak račíte věděti, jsem nemocna, ale od 31. ledna zahrnuje mne Ježíš milostmi. Představte si, prosím. V jediném měsíci desetkrát přišel Ježíš ke mně, ráčil vyjít ze svého domu a přišel do mé světničky, přinášeje mi poklad síly a odevzdanosti. Pomohl mi snést dobře každou zkoušku, ačkoliv se mi zdála dříve velmi bolestnou . . .

Jsem opravdu vyvolenou ovečkou Ježíšovou, ale ovečkou schopnou oběti. Pokojně se kladu v náruč Ježíšovu a říkám mu: „Učiň se mnou, co ti libo, jsem se vším spokojena.“ P. Rosi mi říká „malá Marie Ježíšova“ — to mi dělá mnoho radosti. Ale já jsem také malý vinný hrozen, nabízející se rukám Ježíšovým, aby byl vylisován. Chci býti také obilným kláskem, který si přeje, aby byl rozemlet v dobrou mouku a stal se chlebem Ježíšovým.

Není to vše krásné? Není to nejvýš povzbuzující?

Jednou ráno po sv. přijímání řekl mi P. Rosi: „Ježíš jest nyní tak blízko. Kdyby ti řekl: — Udělím ti vše, čeho si přeješ: chceš zdraví, nebo další utrpení? Jsem stejně ochoten dáti ti jedno i druhé. — Co bys odpověděla?“ Řekla jsem, že bych si žádala utrpení. Byl s tím srozuměn. Co jest přítomné utrpení proti radosti věčné, které se budeme těšiti v ráji?

3. března. — „Krátká bolest, radost věčná!“ — nalézám psáno ve Vašem „Il Conforto“; jsem o tom plně přesvědčena a mileráda přijímám vše, co mi Pán posílá. A nyní Vám chci svěřiti něco velikého. Cítím potřebu otevřítí Vám svou duši, Vám, který jste mi pravým otcem.

11. února. Datum předůležité v mém životě, jasný bod, veliká radost.

11. února, v den zjevení Matky Boží v Lurdech, zasvětila jsem se při sv. přijímání Panně Marii úplně slibem čistoty a panenství.

Představíte si, Otče, radost mé duše? Jsem nyní dceruškou Mariinou tak, jako jsem ovečkou Ježíšovou. Maria mne skrývá pod svůj plášť. Ó nebojím se, takto chráněna, žádné bouře . . .

Ale teď, ještě více než dříve, potřebuji býti podporována Vašimi modlitbami, abych důstojně dovedla odpovídati tolika milostem, ustavičně od Ježíše a Marie přijímaným.

6. března. Dnes jsem již 44. den na loži. Lékař mi dovolil trošičku povstati; jsem tomu ráda a děkuji vroucně Pánu. Avšak, kdyby byl žádal, abych zůstala ještě na lůžku, byla bych ráda svolila. Chci vždy plniti vůli Ježíšovu.

Dnes ráno jsem jej přijala. Nejsem-li mu povinna veškerou svou vděčností a láskou? Děkujte mu za mne také vy, Otče; řekněte mu, že „ovečka“ chce spočívati vždy na jeho Srdci!“*)

*) List P. Spilimbergovi 2—9/3 1927.

XVII. POSLEDNÍ „SVATÝ TÝDEN“.

Zákeřná nemoc rychle postupovala; malá Marie, ten něžný kvítek, vadne. Povstává sice na několik hodin každého dne a celý dům se tím rozveselí. Svatě stejnomyslná ke zdraví jako k nemoci, děkuje vděčně Pánu za toto zdánlivé zlepšení tak, jako za každé jiné přijaté dobro; ale přece ve výlevech lásky mu opakuje často: „Rozpomeň se, že jsem tvou malou obětí, že toužím zachrániti duše, duše!“

A krise se opakuje, krise těžké, velmi bolestné. Ona, která se o Velkém pátku zrodila pro tuto zemi, v tento Velký pátek, její poslední, má sdíleti bolesti umučení Ježíšova a zakusiti celé hořkosti Kalvarie.

Umírá.

Utrpení její není jen tělesné, ale i duševní.

Zmatek plní duši, myšlenky zakaleny, slova nesouhlasí s myšlenkou, údy jsou zčásti ochromeny.

Chápe, že spěje ke konci; chtěla by promluvit s matkou, svěřiti jí snad něco, co jí leží na srdci, a nemůže. Jest mučena úzkostmi, slzy kanou ze smutných očí . . . Jediné změna tahů ve tváři mluví o jejím mučednictví.

„Ježíši, Ježíši, odejmi tento kalich,“ šeptá matka v nevýslovném žalu, hledíc prosebně na sošku Božského Srdce.

Duchovní Otec jest přítomen a jeho útěšná, zbožná slova zapadají do malého srdce Mariina. Mluví jí jen o Ježíši, o nebeské Matičce, o ní samé, malé hostii, která svým utrpením zachrání mnoho, mnoho duší.

Marie rozumí; oko oživuje, obrací se dlouhým, dlouhým pohledem na Ježíše: stín smutku se roz-

plynul, pokoj zaplavuje srdce. Nechť Ježíš tiskne, tiskne svůj malý hrozen, nechť vytlačí všechnu jeho šťávu; ona se mu bezpodmínečně odevzdá.

Temnota krise trvá dlouhé hodiny; k večeru nastává lehké zlepšení.

Marie se usmívá na své milé, laská je téměř pohledem sladkým, plným lásky a vděčnosti. Duše se pozvedají, ožívují radostí, vidouce životu vrácenu bytost, kterou již měli za ztracenou, a hymnus vděčné lásky stoupá z jejich srdcí k nebesům.

Hod Boží velikonoční. Zvony slavnostně vyhlásují slávu Vzkříšení, svatou, světlou radost vnášejí i do těchto duší po těžkých, černých, minulých dnech.

Malá Marie Ježíšova, jak ji jmenuje její duchovní otec, se usmívá se své postýlky na všechny; zdá se, že vyšla z kruté zkoušky zduchovělejší, než byla prve.

Cistota myšlenek, odlesk dobroty dodávaly jejím očím, vždy plným sladkosti, nevypsitelně mocného, kouzelného výrazu. Neochvějný její klid až dojímá, kdokoliv se jí blížil, cítil se vnitřně puzen státi se lepším.

Zkouška byla tentokrát zvlášť bolestná. Ježíš tiskl, tiskl svůj hrozníček, ale Marie byla nyní šťastna, šťastna, že směla býti účastna smrtelného zápasu Ježíšova, že směla trpěti s ním a pro něho nevyličitelná muka.

Tímto důkazem lásky její úplné sebeodevzdání přibralo života, stalo se planoucím ohněm, ohněm, který od Boha vychází a k Bohu šlehá, ohněm přecistým a mocným, jenž v radost mění utrpení pro spásu duší a na smíření urážek činěných Božskému

Srdci. Ten plamen živý v srdci dítěte stále rostl, šířil se a s ním obrovitě mohutněly schopnosti duševní, zatím co slaboučké tělo propadalo zkáze.

Zůstane nevysvětlitelné, kterak mohla trpěti tolik a s takovým klidem; řekli bychom: „Proto, že její duše byla ve stálém styku s Nekonečným.“

Nic pozemského ji více nezajímalo, neměla již své vůle. Bylo zbytečno se jí tázati, má-li raději to či ono: je stejnomyslná ke všemu, vše jest jí vhod. Za každou maličkost projevuje dojemně svou vděčnost a – jak matka pozoruje – právě za maličkosti, které jí dříve nebývaly milé.

Jednoho dne matka, vidouc ji jaksi zádumčivou, přetřela kapesníkem jemně její čítko, vlídně pravíc: „Zažehnme ty mraky, miláčku!“

„Mraky? Ne, matinko,“ odpověděla zazařivši šťastným úsměvem, „neboť uvnitř mám slunce.“

Její mírnost, vytrvalým cvičením vystupňovaná až k dokonalosti, přece ještě časem zakolísala pod nárazem rozbouřeného citu.

„Proměnili jste tento pokojík v malé oratorium,“ poznamenal žertovně jednoho dne kdosi z příbuzenstva, pozoruje oltářík, na němž uprostřed květů trůnila soška Božského Srdce a bělostná soška Panny Marie, stojící na psacím stolku, i několik dívce drahých obrázků na zdi.

„Ó ale zde poroučím já, jest to můj pokoj,“ zvolala Marie, na okamžik se vracejíc k pánovitému tónu prvních let, ale ihned potom dodala s velikou mírností: „Mně se tolik líbí viděti Ježíše a Marii uprostřed květů!“

Jestliže v její přítomnosti přeskočila rozmluva na osobu nepřítomnou a padla poznámka méně laska-

vá, tu Marie zmlkla, ale po chvílce buď hovor obrátila jiným směrem, nebo jej přerušila rozhodným: „To pro dnes postačí“.

Jest si dokonale vědoma vážnosti svého stavu.

Smrt nemá pro ni nic hrůzného nebo smutného; ona ze stavu milosti přejde do pravdy a světla. Její lodička jest již blízoučko břehu: ještě několik úderů vesly a vpluje do přístavu; ještě jeden rozmach křídel a „malá oběť“ se vznese k vrcholu své Kalvarie.

Ježíš snad ještě něco od ní očekává – odvahu tedy!

Měsíc máj právě začíná; poslední její pozemský máj a malá Marie Ježíšova se chystá prožítí jej u nohou své nebeské Matky, uvíjejíc nový věnec z růží.

XVIII. „JAKO TY, MATIČKO NEBESKÁ.“

„Jako Ty,“ šeptá malá Marie, pohlízejíc na svoji Madonu; „jako ty čistá, jako ty dobrá“ . . . a nemůže se nasytit pohledu na ni.

Večer se se svou matinkou modlí růženec, avšak již během dne nasbírala mnohý květ. Útrapy její vzrůstají a s nimi roste i její radost v utrpení.

V noci, často pro dusivé vedro a úzkosti, jež nyní zhusta ji mučí, nemůže odpočinouti, ale ráno přijde Ježíš do jejího srdce; myšlenka ta ji všecku oživuje a vrací jí bývalou energii.

Zahalena v bílý závoj malá nemocná čeká; vedle lože matka předcítá zbožné myšlenky, šeptá modlitby. Marie poslouchá blažena se zavřenýma očima, všecka usebrána.

Někdy se čekání prodlužuje; nezměněná poloha,

nehybnost těla se stává mukou, ale nemocná nedává nejmenšího znáti a jestliže matka poznamená „doufejme, že Ježíš přijde brzy“, Marie ihned doloží: „Ó Ježíš ví, že naň čekám, ale Otec nemůže teď přijíti; zpovídá některou duši.“ A bylo tomu tak.

V radosti, že přijímá svého Ježíše, zapomíná všeho minulého utrpení a knězi, tážícímu se, jakáže byla noc, odpovídá s milým úsměvem: „Velmi dobrá.“

Zatím však přecasto právě noc bývala pro ni strašlivá.

Duchovní její vůdce se s ní často otcovsky baví, velebí krásu misie „malé oběti“, apoštola Božského Srdce: „Ty můžeš vykonati mnohem více dobrého, než kterýkoli kazatel“, říkává; „kolik duší můžeš přivést k Ježíši pouze obětováním svých bolestí! Duše tvoje jest bělostnější závoje, který tě zahaluje. Když máš Ježíše v srdci, jsi jako malá, živoucí monstrance svého Boha . . .“

Marie poslouchá u vytržení a děkuje potom svému Ježíši za tyto mimořádné milosti.

„To vše jsou dary Ježíšovy,“ opakuje vždy znovu, „jestliže nás vyznamenává, vyvyšuje tak jen své vlastní dary.“ Ani stín domýšlivosti nekalí hloubkou pokoru, nezatemňuje jasnost ducha.

Ve chvílích sebranosti ducha po sv. přijímání přemýšlí o tom, co jí řekl duchovní Otec, zaznamenává do svých zápisků myšlenky, jež touží hlouběji si vtisknouti do srdce.

„Trpíš ráda?“ táže se ještě duchovní otec . . . „Jsem spokojena se vším, co se líbí Ježíši. Činiti vůli Boží – (jak tolikrát jí byl Pater řekl) – jest jako ustavičně přijímati.“

Její odevzdanost do vůle Boží byla naprostá.

„Plniti vůli Boží, jest věc velmi snadná,“ pravila. „Vrhneme se prostě v náruč Ježíšovu a necháme jednati jeho. Každá naše starost potom zmizí a vše se stane tak samozřejmým.“

A ještě doložila: „Nejen vůli Ježíšovu, ale i to, co jemu se lépe líbí, musíme konati, co mu více radosti způsobí. Říci ‚fiat‘ jest málo – třeba připojiti i srdečné ‚děkuji‘. ‚Děkuji‘ Ježíši, že nás navštěvuje, nás miluje, chce nás míti nablízku, nás vyvoluje trpěti něco pro něho. A toto ‚děkuji‘ musíme říci se srdcem radostným, s úsměvem na rtech.“

V prvních dnech květnových několik dětí blízkého města jí psalo, prosíce ji o modlitbu, aby vykonaly důstojně své první sv. přijímání. Marie slíbila mileráda.

„Jak krásné jest spojení duší v Ježíši,“ pravila a modlí se, ráda trpí s úmyslem, aby Ježíš požehnal ty malé, jí sice neznámé, ale přece drahé děti.

V den jejich prvního sv. přijímání píše: „Drazí, malí přátelé Ježíšovi! Ano, velmi ráda jsem se modlila a prosím Ježíše za vás, jak si přejete: aby, přijda k vám, zahrnul vás svým požehnáním a zaujal trvale místo ve vašem srdci tak, že od tohoto dne nebudete žítí jinak, než jen s ním a pro něho.“

Sdílím vaši svatou radost a prosím, povězte božskému Návštěvníku také dobré slovíčko za mne. Jsem malá Marie Ježíšova.“

Byla by chtěla psáti také bratru Pierovi, byla by chtěla ještě jednou otevřítí svou dušičku důst. pánu Spilimbergovi, než každá sebe menší práce ji přespříliš unavuje. Jednoho dne však, když se jí lépe vedlo, podařilo se jí přece psáti oběma. Jsou to její poslední dopisy.

Bratříčkovi píše:

„Daří se mi velmi pěkně; důkaz toho, že Ti sama píš. Před měsícem jsem již tloukla na bránu ráje; Pán mne ještě nechtěl. Zajisté si ode mne ještě něco přeje. Jsem se všim spokojena vždy. Ponořila jsem své srdce v Srdce Ježíšovo, dala jsem se pod ochranu nebeské Matičky a nemám již žádných starostí. Přijímám ráda kříže, které mi posílají a vpravdě necítím celé jejich tíhy, poněvadž oni sami mi je pomáhají nésti.

Tolikeré jsou útěchy, tolikerá pomoc, již mi posílají, stále jsem nesena jakýmsi mocnými křídly, takže to nejsem já, která kráčí kupředu, ale Ježíš a Maria, kteří mne nesou.

Představ si, že v prvním týdnu května důst. pán Rosi mi přinesl pětkrát sv. přijímání. Věru, málo jest nemocných, jimž je přáno takových útěch.

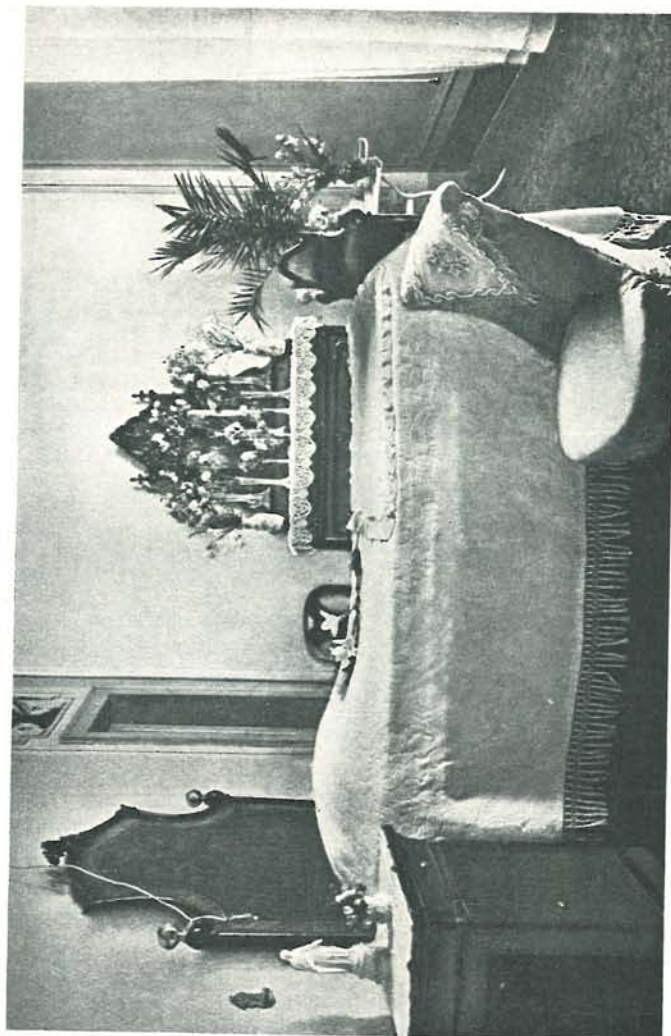
Pochopíš, jakou vděčností, jakou láskou musím spláceti předobrému Srdci Ježíšovu a Mariinu.“*)

A důst. pánu Spilimbergovi, když se byla zmínila o častých návštěvách Ježíšových:

„O, kdybyste věděl, kolik posily a radosti čerpám z těchto důvěrných spojení! Duše moje se cele otvírá modlitbě a sladkým rozmlouvám s Ježíšem, okoušejíc slasti nevyličitelné. Ježíš mi prokazuje milost častým příchodem ke mně. Považte jen, Otče, že v prvním týdnu jsem jej přijala pětkrát! Co světla, co síly se mi dostalo při nebeských těch návštěvách!

Duše moje – říkává P. Rosi – musí býti bělostnou lilíí, živenou nejdražší krví Ježíšovou – a já – já chci býti celá Ježíšova.

*) Dopis bratru Pierovi 13/5 1927.

Úmrtí pokoj „malé Marie“.

Hrob Marie Filippettové.

Jsem stále veselá a nemohu býti ani jinou při tolika útěchách, které mi dává dobrý Ježíš.“*)

Devatenácti sv. přijímání se dostalo malé Marii v krásném měsíci květnu a jak horlivých, jak vzdělávajících pro všechny kolem. Každého dne uchystala novou oběť svému Vyvolenému, ale také každého dne naléhavěji prosila, aby jí poslal P. Rosiho.

„Jen mne sevři, ó Ježíši,“ říkává Pánu důvěrně, „křížuj mne, rozpínám náruč, všechna se ti vzdávám, ale dej mi duše!“ A jest přešťastna slyšíc, že duchovní otec vidí účinky jejích modliteb a velkodušných obětí; měl v té době stále příležitost zabývat se dušemi, vracejícími se k láskyplnému Srdci Božimu.

Stále, i v noci, tiskla v ruce svůj křížek. Jestliže ve spánku jí vyklouzl a ona – probudivši se – nenašla jej v rukou, namáhala se naléztí jej, aniž však zazáhla světlo, nechtíc nikoho rušiti.

„Co je ti? Potřebuješ něčeho?“ ptávala se jí matka, slyšíc ji pohybovati se na loži.

„Ztratila jsem svého Pána,“ smutně si stěžovala Marie.

„Ach, má ubohá dceruško, již jdu, najdu tvého Pána,“ a matinka s úsměvem vkládá nalezený křížek v malé ručky. A Marie jej líbá, k srdci tiskne a pokouší se znovu usnouti.

„Dnes jsem misionářkou,“ praví někdy k matce, narážejíc tak na svůj den věnovaný dalekým misiím, k nimž měla něžnou lásku a které tak často Pánu připomíná v tísní svých bolestí.

V posledním týdnu života Mariina služebná rodina, žijíc již 20 let v domě, oddána všem věrnou

*) Dopis P. Spilimbergovi 13/5 1927.

láskou, hluboce byla zarmoucena tragickou smrtí svého dvouletého vnoučka.

Marie ihned zapomíná na své vlastní utrpení, nemyslí, než jak potěšiti ubohou.

„Neplačte,“ praví, „on jest andělíčkem v nebi; nevidíte ho, ale jistě jest vám nablízku. Chcete uctítí jeho památku? Vykupte pohanské dítě a dejte mu jméno svého vnoučka, který se z toho raduje.“

Návrh byl s radostí přijat, uskutečněn a Marie byla plna blaženosti nad záchranou pohanské dušičky.

Kdo však může znáti, kdo může spočítati její ustavičná mrtvení, její oběti, ukryté pod nebeským jejím úsměvem?

Vedro jest dusivé, nemocná se takřka koupe v hojném potu, jest nutno často měniti nejen prádlo, ale i žíněnky, a ona přece ujišťuje, že to pro ni nic neznamená.

Světlo lampy jí bije přímo do tváře; ptají se, přejeli-li si stáhnouti plamen?

„Ó to nic nevádí, líbí se mi tak; a když přece zmenšili plamen, tvrdí, že takto je to lépe.“

„Chceš, abych ti předčítala stat ze zábavné knihy?“ táže se kdosi s úmyslem pobaviti ji.

„Ó děkuji, uděláš mi radost.“ Ale matka, která vše slyší, ví, že právě tato kniha se jí nelíbí.

Povstala na chvíli s lože, zpodpírali ji v lenošce poduškami. Nechtějíc ani teď býti nečinnou, nutí se Marie udělati několik stehů na své ruční práci. „Nesedíš pohodlně,“ poznamenal kdosi, „se stoličkou pod nohama bude ti lépe.“

„Neobtěžuj se, díky, je mi takto zcela dobře!“

Za okamžik nato vstoupil do pokoje její papa, opakoval náhodou tutéž poznámku a vsunul jí pod nožky podušku. Dívka mu děkuje milým úsměvem a upozorňuje ostatní na otcovu něžnou pozornost. „Hleďte, hleďte jen mého tatíčka!“

Po velmi bolestné injekci podávali jí trochu koňaku. „Ne, děkuji, však přece, prosím o trochu vody...“ a jako v omluvě praví: „Aby sešel dolů ten uzol, který mi vystupuje do hrdla v úsilí, abych ne-naříkala.“

Dostala dopis od duchovního vůdce; ví, že obsahuje mnohé dobré slovo, hoří touhou přecísti si jej hned, přece však dopis nečtený odkládá; přečte si jej za několik hodin.

„Toto jest nejdrahocennější chvíle celého dne,“ pravila k ní kterási osoba, vidouc její utrpení. Usmála se jen a později řekla: „Nejdrahocennější chvílka? Jen Ježíš ví, je-li tomu tak, ale zajisté není vždy nejdrahocennější chvílka ta, v níž tělo trpí.“

Jednou za horkého dne, kdy jí dusno bránilo vydechnout, kdy se téměř topila v hojném potu a strašně trpěla, sevřena mimo to těžkou úzkostí, pravila stenajíc: „Ach, nemohu více!“ ale hned se opravila: „Ježíši, odpusť mi, lituji toho, co jsem nyní řekla.“

Matinka ji povzbuzuje: „Ne, dceruško moje, smíš si postesknouti, měříc síly své vlastní, ale hleďme na Ježíše. On jest naší silou a s ním můžeme ještě trošičku trpěti.“

Jest vždy spokojena se vším a hluboce vděčna těm, kdož ji navštěvovali a ošetřovali.

Bratr Mario – zaujat studiem – nemohl býti při ní tak často, jak by si byl přál; vědouc, jak jej to

bolí a jak ji miluje, a chtít mu dáti příležitost, aby jí byl užitečným, žádala od něho, jakmile byl volný, mnohé malé služby.

„Mario mi umí tak dobře připravit lék“ – „Mario mi umí upravit světlo“ – „Mario mne zvedne a nese tak lehce, že necítím nejmenšího otřesu“ a pod. Škola vzdalovala Maria po mnoho hodin od drahé sestřičky. Cítil, že ji brzy ztratí; jak jen tedy mohl, byl jí nablízku, nehnul se z pokoje a vyžádal si vždy zaujmouti při nemocné místo matky, když rodina byla u stolu.

Aniž ji unavoval, měl jí stále co vypravovati ze svého školního života, pokud ji mohl zajímati a pobaviti.

Jemně pozorný, láskyplný, trpělivý, uměl Marii obklopiti tisícerými pozornostmi a takovou něhou, že dívka byla nad tím celá šťastná.

S jasným úsměvem přijímá Marie každou laskavost, ať přichází od kohokoliv, i tehdy, když jest to proti jejímu vkusu; o každou maličkost prosí s nejšladší mírností.

Již to není matka, která vede a napomíná svou maličkou, ale Marie. Slyšíc někdy matku dávat rozkazy strohým a méně zdvořilým tónem, upomíná ji prosebným pohledem a sladkým – „mamma“ – což jest prosbou, upozorněním i spolu lichotkou.

V posledních dnech života již nežádá ničeho, nutno jen uhodnouti, čeho jest jí třeba. Když naléhají, aby projevila svou vůli, odpovídá: „Čiňte, prosím, jak vám libo, mně jest vše vhod.“

Tráví dlouhé hodiny bez modlitby, s pohledem upřeným na sošku Matky Boží, s nebesky krásným úsměvem. Matka pozoruje častěji „malé oběti“, ny-

ní již zralé, vyzařování lásky tak mocné, že jest jakoby již proměněna.

Zdá se, že den za dnem se tu ztrácí styk se zemí a že její duše okouší předchut blaženosti patření na „Milého“ a jeho nebeskou Matičku.

XIX. RADOST V UTRPENÍ.

Jasně si jsouc vědoma svého stavu, nejen tušila, ale zřetelně cítila blízký svůj konec. Nemluvila sice o tom, nechtíc svých drahých zarmucovati, avšak když byla o samotě s matkou, před níž neměla tajností, často se nepřímou dotkla věci té.

„Až budu v ráji, budu stále nablízku své nebeské Matičky, ale budu pohlížeti také dolů na vás . . .“

A jindy: „V nebi budu stále prositi Ježíše za vás a Božskému Srdci „ukradnu“ pro vás mnoho milostí“ – a smála se pak slůvku „ukradnu“. „To již nebudu „krásti“,“ připojila, „protože v nebi pominou již přikázání.“

„Smrti se nebojím – jest začátkem života. Zde na zemi cítím Ježíše, miluji jej, ale nevidím; v nebi naň budu patřiti, budu jej milovati a zůstanu mu vždy nablízku.“

V knize myšlenek, sebraných z životopisu sv. Terezičky, tužkou si značí ty výroky, které nejlépe odpovídají její lásce, její radosti v kříži a umírání.

Uvádíme některé: „Všecky i ty nejskvělejší skutky nejsou ničím bez lásky. – Protože jsem byla slabá a maličká, snížil se Ježíš ke mně, vyučuje mne jemně tajemstvím svého Srdce.

Srdce, Bohu se odevzdavší, neztrácí svých přiro-

zených náklonností – naopak, ony rostou, ale stávají se čistšími a jaksí božskými.

My, kteří běžíme cestou lásky, nemusíme se starati o nic.

Nám přináležejí těšiti Ježíše a nikoli jemu těšiti nás.

Malé oběti lásky se nikdy nesmí zdáti hroznými; nic, co mi posílá můj božský Snoubenec. On mi okamžik od okamžiku dá jen to, co jest mi možno snést, nic více. A jestli někdy rozmnoží mé utrpení, rozmnoží také sílu k snášení.

Bolest spojená s láskou jest jedinou věcí, která se mi zdá žádoucí v tomto údolí slz.

Shledávám, že odevzdanosti jest třeba jen k životu – v umírání nalézám jen radost!

O kterak žízním po nebi, po tom blaženém sídle, kde budeme Ježíše milovat bez mezí! Ale abychom tam dospěli, třeba trpěti; trpěti a plakati. Nuže, chci trpěti vše, co se líbí mému Vyvolenému a chci, aby učinil se svým „míčkem“ vše, co se mu líbí.

Ne, ne smrt přijde pro mne, ale sám Pán. Smrt není ani fantasma, ani hrozná příšera, jak ji mnozí rádi zobrazují.

Čteme v katechismu, že smrt jest odloučení duše od těla. Nuže, nebojím se odloučení, které mne navždy spojí s dobrým Bohem.

Vidím jej z dále (božského Uchvatitele), ale varuji se křičeti: „Zloděj, zloděj!“, naopak volám jej: „Sem, sem!“

Jistě to bylo po jednom z vysilujících záchvatů, které ji tak často trápily v posledních dnech, když podtrhla v knize následující: „Její obličej byl pokryt studeným potem, celá se chvěla – ale jako námořník v prudké bouři, když jest již jen několik

kroků od přístavu vzdálen, neztrácí odvahy, tak tato duše plná víry, patřící na blízky, zářící maják břehů věčných, zmužile usiluje dospěti posledními údery vesel k přístavu nesmrtelnosti.“

I Marie spočívá na lůžku zmučena, v některých hodinách jako v agonii, ale křížek, který tiskne k srdci, jest její zbraní, její silou.

Zdá se již nehybnou, avšak její duše ve výlevech lásky stále ještě zalétá k Milému svého srdce, který se již blíží s náručí otevřenou, aby ji přivinul na Srdce své.

Také za noci, mezi chvilkami kratičkého odpočinku, jest s ním stále sjednocena. Matka jí podává lék, tu zase něco jiného – ona přijímá a dříve než se uloží, praví: „Obejměme ještě Ježíše, vykonejme duchovní přijímání.“ A kolikrát během dne opětovala toto „objetí“!

V jednom z posledních dní, ve chvíli, kdy nemoc jí popřála maličko oddechu, píše tužkou myšlenku, odraz to jejího stavu: „Zevně ve zdánlivé nehybnosti, zatím co uvnitř je činnost ohromná.“

K dosavadním, již více než krutým bolestem, se přidružila v posledních dnech i horečka. Horečka trvalá, skoro stále na 39°, která vyssaje, stráví v brzkou křehoučké tílko. Tep kolísá mezi 130–150 i více.

Přichází konec.

Malá mučednice již nemá ani na okamžik úlevy; hluboký pokoj ducha jejího se však přelévá i do zevnější zvláštní lahodou pohledu, sladkým půvabem tvářinky – i v horečce tak svěží – že by podle ní nikdo neusuzoval na stav již krajně vážný.

Každého dne měsíce května při úkonu denního obětování sebe samé žádala na Ježíši a Marii vý-

měnou záchranu některé duše. Posledního května útočila více než jindy: „Ježíši, učiň se mnou, co chceš; – Matičko moje nebeská, tobě obětuji svá muka – bolesti dnešního dne budtež stuhou, která sváže všechny květy, jež jsem pro tebe nasbírala ve tvém krásném měsíci, ale – výměnou mi dej jednu duši – pošli ještě dnes ‚velkou rybu‘ P. Rosimu.“

Ježíš a Maria vyslyšeli modlitbu svého malého miláčka.

Jest při západu slunce. P. Rosi vstupuje právě do chrámu k pobožnosti růžence, když tu jakýsi pán si s ním žádá mluvit. Pater jej přijímá a přímo mu mluví o malé, skryté „oběti“, která na lůžku trpí a se modlí za to, aby se duše vrátily k Srdci Ježíšovu.

Onen pán se zamýšlí, jest hluboce pohnut a konečně – prosí o sv. zpověď. Později se zvědělo, že tento muž po celých čtyřicet let žil Bohu úplně odcizen.

Téhož večera oznamuje P. Rosi malé Marii, že Ježíš skutečně poslal „rybu velikou“, o niž prosila.

Třesouc se radostným pohnutím, štěstím záříc, pohlíží Marie na svého Ježíše: „Jak jsi dobrý!“ – volá – „jak ráda trpím pro tebe!“

Horečka ani na okamžik neulevuje, ale nemocná se nestará tak o sebe jako o ty, kteří ji ošetřují, zda se neunaví příliš a pod. Jediné přání má: aby mātinka byla ustavičně při ní.

Jednou P. Rosi, vida ji tak trpící a úzkostmi mučenou, pravil: „Pros Madonu, aby ti odňala horečku.“ Pohlédla naň s úsměvem a neodpověděla. Večer pak pozorovala matka jakýsi nepokoj v jejích očích, i táže se: „Co ti je?“

„Pater mi řekl, abych prosila Madonu, aby mi odňala horečku.“

„A ty jí to povíš ráda?“

„Ó, ne příliš ráda.“

„Nuže, řekni takto: Matičko moje, duchovní otec mi řekl, abych na tobě žádala odnětí horečky; ale učiň, jak se tobě líbí.“

Usmála se spokojeně a uklidnila se, ale nazítří ráno na otázku duchovního vůdce, zda vykonala onu modlitbu, odpověděla s celou upřímností:

„Vpravdě ne.“

„Jako Ty!“ volala k Matce Boží tolikrát v jejím krásném měsíci a měsíc Božského Srdce započala často opakovaným úkonem sebeobětování:

„Fiat voluntas tua!“

Ah, měsíc jejího Ježíše – to věděla dobře – začíná na zemi, ale ukončí jej v nebi se svým Vyvoleným!

Jako by jen mimochodem začala mluvit o svátosti umírajících; prvního června odpoledne se světila matce s přáním přijmouti již tuto svátost. P. Rosimu, jehož zavolali, předkládala své myšlenky: Chce býti celá Ježíšova, dokonale čistá, všecka úplně jemu odevzdaná. Touží přijmouti Pána také touto formou; proto prosí, aby jí Otec posloužil svátostmi umírajících.

Jedinou starost má, aby se tatíček nezarmoutil; i prosí, aby alespoň pro tuto chvíli nikdo o ničem nezvěděl.

P. Rosi na ni pohlédl poněkud překvapen, ale svolil ihned. „Ano, ano, velmi dobře, Marie, velmi rád, ale řekni mi, nebojíš se smrti?“

„Ó nikoli, Otče, smrt mne neděsí,“ odpověděla

sladce se usmívajíc. „Nebojím se smrti: přijde pro mne Ježíš. Jak bych se mohla báti Ježíše?“

Kněz dojat táže se ještě, kdy si přeje, aby přišel, a ona na to prostince:

„Možno-li hned, neboť horečka jest v této době nižší, takže budu moci pozorněji sledovati modlitby, a pak také proto, že tatíček není doma, nezarmoutí se tolik.“

Pater se rozhodl přijíti krátce potom.

Mezitím se však neočekávaně vrátil domů pan Filippetto, i nebylo možno zatajiti mu přání dceruščino. Rozlítostněn vstoupil do světničky svého miláčka a líbaje dcerušku, něžně šeptal: „Také toto chce moje drahé dítě, statečná moje Marie!“ a rychle odešel, neboť srdce jeho přetéka.

„Ó matinko, hleď, i tatíček je srozuměn; můj Ježíš mi přináší i tento dar.“ Byla velmi šťastna.

Za několik minut se vrátil duchovní otec a Marie s úsměvem, klidně, se zbožnou sebraností a svatou horlivostí sledovala všechny sv. úkony, sama odpovídala k modlitbám, které konal kněz při udílení sv. svátostí, opakuje je i v italštině.

Tento obřad neměl nic smutného do sebe, ale cosi rajsky krásného se odbývalo v malém, bílém pokojíku; srdce všech byla přeplněna hlubokými dojmy.

P. Rosi se později vyslovil, že nikdy ještě nebyl přítomen slavnosti tak plně hluboké, vnitřní radosti.

Na malé Marii nebylo již nic pozemského: byla jako anděl – čistá jako anděl a jako oni plna svaté lásky.

XX. „FIAT VOLUNTAS TUA...“

Malá oběť byla připravena k poslední zkoušce. Dospěvši k takové výši lásky, viděla již vzcházeti červánky šťastné věčnosti.

Minul i druhý den června jako první, v lisu bolesti a úzkostí, byla spalována ohněm horečky, ale nikdy neproněsla slůvko nářku, nikdy slůvko netrpělivosti.

Jest pohroužena v sladkou hořkost své oběti, zlatem lásky zlatí i svá muka a líbezný její úsměv posiluje a ještě konejší všechny v domě.

„Fiat voluntas tua,“ opakuje často a dodává, pohlížeje láskyplně na sošku Božského Srdce: „Sevři, ó stiskni jen svůj malý hrozen!“

Třetího června zrání přijímá Tělo Páně jako obyčejně, a když kněz pozvedá sv. Hostii, hltá ji takřka očima. Potom dlouho setrvává v klidu a ponořena do sebe.

Matinka se táže, trpí-li mnoho? „Jest dnes jeho den,“ odpověděla. „První pátek jeho měsíce. Řekla jsem mu, aby učinil se mnou, jak jemu se líbí, že jsem schopna všeho, ale aby mi ještě daroval nějakou duši.“

V deset hodin ji navštívil lékař; byl vážný, ale neuzouval ještě, že se blíží katastrofa.

Ve 14 hodin náhle byla zachváčena dlouho trvající zimnicí.

„Odvalu, mé dítě, odvalu!“ těšila ji matka, „Ježíš ještě chce poněkud stisknouti svůj hroznýček.“ Podala jí lék a rychle dala zavolati P. Rosiho a lékaře.

Až dosud se Marie snažila býti klidnou, avšak

úzkosti rostly každým okamžikem, třesení se často opakovalo.

Když přišel duchovní vůdce, dlouho k ní mluvil, udělil jí absoluci i plnomocné odpustky. Nakonec se tázal: „Marie, což bude-li Ježíš chtít ještě dnes utrhnutí svou malou lilii?“ Načež ona s nadpozemsky krásným úsměvem odpověděla: „Ano, ano, nechť tak učiní, jsem se vším spokojena. Fiat voluntas tua!“

„Ach, ty se s ním budeš těšit v ráji,“ řekl kněz, „ale vzpomeneš-li pak také na nás, na matinku, tatíčka a bratry? Vzpomeneš-li i na mne? Jsem tvůj duchovní otec, ty jsi moje duchovní dceruška.“

Nezapomeneš na úmluvu, kterou jsme spolu uzavřeli? Staneš se opravdu malou ochránkyní pensionátu, budeš mu vyprošovati Boží požehnání, bdít nad jeho svěřenci, aby byli dobří a chodili cestou ctnosti, vzpomeneš na svůj slib?“

„Ó ano, Otče, všech budu pamětliva. Také v nebi chci následovati sv. Terezii Ježíškovu a budu vám stále nablízku,“ odpověděla tiše.

Stav její se rychle horšil; ani časté injekce, ani vdechování kyslíku nepřineslo úlevu.

Náhle energicky odstrčila tubu s kyslíkem, řkouc: „Dosti!“ Ale hned ve strachu, že jest neposlušna: „Jednám špatně, doktore, jednám špatně?“ ptala se namáhavě.

„Ne, ne“, řekl; „teď si však odpočiň.“

Její milý papa přišel k loži s tváří bolem strhanou, chtěje ještě zlíbat svého andílka, chystajícího se k odletu.

Zajisté pochopila všechna muka otcovského srdce, neboť upřela pohled plný horoucí prosby k Božské-

mu Srdci a pak, provázejíc očima otce, jenž spěšně odcházel potlačuje stěží hlasitý pláč, položila hlavinku na rameno matčino a zašeptala: „Doufám, že Ježíš a Pater potěší mého tatínka.“

Dech byl těžší a těžší.

Pojednou se zvedla, usedla a učinila pohyb, jako by chtěla sejít s lože. „Počkejte,“ řekla s námahou, „takto lépe dýchám“, a držíc oběma rukama tubu s kyslíkem u úst, namáhala se dýchat z plných plic.

„Marie, drahoušku můj, nenamáhej se tolik,“ pravila matka, hladíc ji. „Pohled na Ježíše, chce, abys byla klidná.“

„Ach, Ježíši! ještě trochu trpět pro Ježíše, ano...“ svolovala i v této nejvyšší úzkosti. „Nuže ano, matinko,“ a poslušně odložila tubu a tiše se položila.

Konec se rychle blížil.

Duchovní vůdce se ptá, přeje-li si ještě jednou přijmouti Ježíše, sv. Viaticum.

„Ano, ano, Otče. Přineste mi jej a dejte mi vše, co můžete.“

Kněz rychle odešel.

V málo minutách jeho nepřítomnosti malá mučednice sbírala usilovně své síly; posadila se na lože s očima plnými záře, s tvářinkou projasněnou nebeským světlem, s rajským úsměvem na rtech.

„Ó jaká krása!“ zvolala. „Jsem šťastna, jsem tolik ráda! A ty, matinko, také se raduješ? Všichni se radujete? Nemám se proč těšit? Ale jste-li všichni spokojeni, čňte, co vám pravím: Jsem tolik ráda, že jsem činila vše, co jsem mohla, abych uspokojila Ježíše. Všichni, všichni musíte činit vše, co můžete. Všichni, celý svět. Kdyby celý svět konal, co může, jak by byl Ježíš potěšen! Všichni . . . všichni andě-

lé . . . všichni . . . matinko . . . ma . . . tin . . . ko . . .“ a padla na podušky ještě při vědomí, ale úplně vyčerpaná, neschopná dále mluvit.

V tom okamžiku vstoupil P. Rosi s Nejsvětějším. Malá snoubenka však již nemohla přijmouti svého Miláčka.

Nemoci vyhověti poslednímu přání, přijmouti ještě naposled drahého Ježíše, býti ještě jednou malou monstrancí živého Boha! Jak bolestno!

Veden náhlým vnučením, řekl kněz slavnostně: „Marie, nemůžeš přijmouti svého Ježíše, jehož tolik miluješ? Pohleď, zde jej máš, jest celý tvůj“ – a položil sv. Hostii na hrud' dítěte. A položiv přes ni její ruku, ponechal ji tam až do posledního Mariina dechu.

Malá oběť žila ještě 2½ hodiny, obklopena všemi svými drahými, zahrnuta otcovskou péčí P. Rosiho, jenž k ní mluvil v přestávkách asi takto:

„Malá Marie, cítíš tlouci srdce svého Ježíše na svém srdci? Jsi malou monstrancí boží – jen odvahy – to jsou poslední bolesti – potom tě čeká sláva, radost věčná. Ježíš s Matičkou nebeskou již tě v nebi očekává s náručí otevřenou. Pamatuj na nás všechny, Marie, jsme tu všichni kol tebe, vzpomeň na nás . . .“ Kropil ji častěji svěcenou vodou a modlil se střelné modlitby a prosby.

Co Pán dokonával své láskyplné úradky na této čisté bytosti, všichni přítomní se klaněli ve svém hoři Spasiteli, spočívajícímu na srdci malé snoubenky.

V hodinu 21. bez několika málo minut, Ježíš živý, slavný a přítomný utrl svou bělostnou lilii.

Zhavě bolestnými slzami bylo zroseno malé, útlé

tílko, které za života uzavíralo v sobě tolik duchovních sil, tolik ohně lásky.

Ale v nesmírnou bolest se tišivě mísila jakási radost tajemná; pokoj nadzemský, zrodilví se z jistoty věčného štěstí odlétnuvší duše, naplnil srdce všech. Byl to první úsměv, který malá Marie, vstupující do nebe, poslala svým drahým.

Ještě se modlili, recitovalo se „Te Deum“, neboť nový anděl právě vstoupil do řad vyvolených.

Bíle oblečena jako v den prvního sv. přijímání, zahalena v bílý závoj, malá Marie zůstala na lůžku v záplavě květín, zvláště lilií, plných 60 hodin, aniž byla pozorována nejmenší známka rozkladu malé mrtvolky při neobyčejném vedru těchto dní.

Byl sice ihned po smrti zavolán lékař, aby dal injekce, zabráňující rozkladu, ale ten se tomu opřel se vší rozhodností. Byl pln úcty před tělesnou schránkou dívenky, která i jemu tolikrát dala příklad krásných ctností, že jen se jí dotknouti – považoval za zneuctění.

Nastal sběh příbuzných, přátel i známých do malé, bílé světničky.

Každý toužil viděti ještě jednou malou mučednici, sladké dítě, které v krátkém čase prožilo mnohá léta, poněvadž tolik trpělo a tolik milovalo, malou mučednici, která vždy s úsměvem objímala kříž a mladý svůj život obětovala na záchranu duší. Plni důvěry se tiskli k bílému lůžku, prosíce malou Marii o přímluvu.

Dotýkali se těla růženci, medailkami, obrázky.

6. června, v pondělí, den pohřbu, byl pro malou Marii Ježíšovu dnem triumfu – jak pro ohromnou účast lidu, tak pro množství darovaných květín.

Duchovní otec Mariin, který tak laskavě a moudře ji vedl a podporoval při obtížném stoupání na Kalvarii, chtěl jí i nyní dáti poslední požehnání, dříve než se rakev uzavře, a doprovoditi ji až k hrobu.

Lilie vypučelá na zemi rozkvetla nyní v nebi.

Malá Marie ukončila svůj apoštolát bolesti v údolí slz, nyní rozvíjí svou plodnou činnost v nebi.

Plní svůj slib a stále pomáhá, chrání i podporuje ty, kdož se k ní utíkají.

Její misie „přiváděti duše k Ježíši“ pokračuje . . .

XXI. DOPISY „MALÉ MARIE“ PRVNÍMU DUCHOVNÍMU VŮDCI.

Dopis I.)*

Padova 4. května 1926.

Veledůstojný pane,

začínám Vám psátí velmi brzy. Budu tak činiti každého dne, neboť potřebuji uleviti svému stísněnému srdci. Svěřuji-li své myšlenky papíru, zdá se mi, že je svěřuji Vám a tak se srdci ulehčí.

Dnes byl pro mne bolestný den, smutný den Vašeho odchodu. Šla jsem na mši sv. a potěšila jsem se. Drahý Ježíš mi odňal moji podporu, ale slíbil mi, že mne podepře a bude mi pomáhati.

Jistě, že tyto první dny jsou velmi bolestné, poněvadž je to první duchovní kříž Pánem mi poslaný, a to kříž těžký. Dám tento měsíc velikou kytici Ma-

*) První dva dopisy jsou psány ve formě deníku. Malá Marie v žalu nad odchodem svého duchovního vůdce nalézala útěchu v každodenním psaní.

doně, Ona ji přijme blahosklonně, protože je zkropena hojnými, hořkými slzami. Až přijdu k Madoně do Monte Berico, vyprosím si milost odevzdanosti; Matička nebeská mi toho jistě neodepře.

Duše i srdce mé nalézá často útěchu ve Vašich laskavých slovech: „Ježíš dobře ví, že jsi ještě maličká a nedovedeš sama choditi; proto tvoje maličkost ti dává právo, abys byla nošena na jeho rukou.“ Já tedy, tak blízka Ježíši, budu se moci úplně odevzdati jeho Božskému Srdci a často se mu svěřovati. On mne vyslechne a odpoví mi sladkými, sladkými slovy.

Ježíš mne však již potěšil. Včera večer, když jsem vyšla z domu, chtěl, abych Vás ještě jednou potkala.

V létě, nebo ještě dříve – doufám – budu moci Vás navštívit a potěšiti se Vašimi dobrými, laskavými slovy. Zatím se vynasnažím, abych uváděla ve skutek Vaše rady, byla hodnou a milovala velice Ježíše. Chtěla bych, aby mi Madona poslala zpovědníka, který by dovedl správně čísti v mém srdci. Vy, Otče, jste v něm četl tak dobře, uměl jste mne tak jistě vésti přímou cestou – ztratila jsem Vás příliš brzy.

5. května.

Pročítajíc „Posla Eucharistického“, cítila jsem se hluboce dojata. „Blahoslavení lkající, neboť oni potěšeni budou.“ Kým? Drahým Ježíšem. Jaká radost srdci – býti potěšenu Ježíšem! Hle, kříž se již nezdá tak příliš těžkým, cítíme se odevzdanější. Nuže, řekněme Ježíši: Fiat voluntas tua! a snažme se jíti „cestičkou“, kterou proběhla sv. Terezička.

6. května.

Vždy, jdu-li kolem Hospitálu, sevře se mi srdce, stesk se mne zmocní a myslívám si: Kolikrát jsem vstupovala, kolikrát jsem tu vyslechla milá slova svého Otce! Kolikrát jsem složila zde své bolesti, své chyby před Ježíšem prostřednictvím svého Otce a vždy jsem odešla potěšena. Kdy zase vejdu do tohoto chrámu, abych ho slyšela? Snad nikdy.

Pane, pomoz mi!

7. května.

Nepozorujete, Otče, jak v těchto dnech jest obloha zastřena, jak jest mlhavo? Také má duše jest zahalena v mraky. Zřídka se poněkud vyjasní. Dnes při sv. přijímání jsem řekla Ježíši: Pane můj, sešli trochu radosti mé duši, tolik toho potřebuji! Nemožu se totiž stále ještě smířiti s Vaší nepřítomností. Ráda bych se vyplakala, ale chci býti zároveň silnou.

Nikdy na Vás v modlitbách nezapomenu; a jak bych také mohla zapomenouti, když Vás mám stále v srdci i v myšlenkách?

8. května.

Dnes je svátek Panny Marie Pompejské. Šla jsem na mši sv. a prosila Pána Ježíše při sv. přijímání zvláště za dvě věci: aby mne učinil dobrou a Vám žehnal.

Ve čtvrtek, na den Nanebevstoupení Páně, pojeďdu snad do Vicenzy. Ah, Otče, modlete se za mne.

Jak ráda bych se vyplakala, ale skládám celou tuto bolest k nohám Mariiným.

9. května.

Pravíte mi, Otče, abych házela Ježíši kvítky malých obětí; tomu rozumím dobře, ale jak to učiním, abych je přijímala s radostí? Vysvětlíte mi to, Otče?

Vždyť neuplynulo ještě osm dní od Vašeho odchodu a mně se zdá, že minuly již celé měsíce. A přála bych si, aby čas letěl, poněvadž každý den, který miji, přibližuje mne k okamžiku, kdy Vás, můj dobrý Otče, zase uvidím.

Musím se vyznat, že ačkoliv se snažím býti mírnější, při nejlepší příležitosti k cvičení v krásné ctnosti – tichosti – se zapomenu a jsem opět prudká; lituji toho však ihned a k nohám Ježíšovým kladu svoji slabost.

Otče, odpusťte mi, že píši tak brzy, ale tolik toužím, abych měla zprávy od Vás a abych mohla čísti Vaše útěšná slova.

Při nejsv. Oběti, když držíte Ježíše ve svých rukou, promluvte s ním o své ubohé, zbloudilé ovečce. Požehnejte mi ...

Dopis II.

18. května.

Veledůstojný Otče!

V těchto dnech jsem dostala dopis od Piera, který mi vrátil něco z onoho světla, které bylo mé duši odňato. Způsobil, že paprsek slunce pronikl temnými mraky: „Pán dal, Pán vzal! Také tato zkouška jest znamením, jak Tě Ježíš miluje, poněvadž tě láskyplně nutí k oběti, otvíráje ti tak stále nové zdroje zásluh. Ale On nenechá duše tak osiřelé ...“

Opravdu, potěšil mne.

Jaká radost, když jsem obdržela Váš tolik očekávaný dopis, jaká radost z toho, že mne ráčíte přirovnávat k „ovečce“ Ježíšově; ale ovečka jest mírná, tichá, čistá, kdežto já jsem stále táž dareba, stále táž drsná povaha. S pomocí Ježíšovou a s dobrou vůlí, setrvávajíc v náručí božského Mistra, přivinuta na jeho láskyplné Srdce, doufám přece, že se polepším.

Váš dopis mne uklidnil, ulehčil mému srdci; duše má se necítí více opuštěnou, těší se Vašimi milými slovy a hledí uskutečňovati Vaše drahé rady.

22. května.

Smutek sice nezmizel, ale mé srdce se upokojilo myšlenkou, že Vy, Otče, můžete tam působiti tolik dobrého.

Ježíš mi Vás vzal, ale svěřil mi krásnou misi: modlitbu! Ó jak jest krásné modliti se za ty, kdož toho potřebují, vyprošovati na B. Srdci Ježíšovu milost za milostí.

Jsem žádána, abych se modlila o zvláštní milost. A já, trochu modlitbou, trochu malými oběťmi a mnohým laskáním svého Ježíše, se pokouším urvati jeho Srdci tyto milosti.

Konám nyní triduum k Duchu svatému, aby mne osvětil při volbě zpovědníka. Ale Vy, Otče, zůstaňte vždy mým duchovním vůdcem?

Pročítám znovu životopis sv. Terezie Ježíškovy. Nyní, kdy duše moje jest rozbolestněna, zdá se mi ta kniha mnohem krásnější a nemálo mi pomáhá, abych se stávala lepší a odevzdanější.

23. května.

Důstojný pán R. mi píše, abych prosila, velmi prosila Ježíše, abych urvala jeho Božskému Srdci jednu velikou milost, která – bude-li udělena – poslouží k veliké boží oslavě.

Právě nám Ježíš udělil milost: těžce nemocné dítě muselo býti podrobeno velmi nebezpečné operaci; všichni se třásli o jeho život. Ale vše skončilo šťastně, dítěti se daří lépe. Budtež Ježíši díky!

Důst. pan R. mi píše: „Výměnou za tvé modlitby tě položím při mši sv. do kalicha s Ježíšem.“ Malá Marie, oběť, malá oběť – s Ježíšem – oběť božská. Ó jak to je krásné – já a Ježíš, sami ve sv. kalichu, těsně spojeni! Moci říci: Ježíši, všechny své radosti, všechny své hořkosti svěřuji tobě, miluji tě tolik, tolik tě miluji! Ó, Ježíši, učin mne zcela svou!

24. května.

Ježíš mi poslal Vás . . . Vy jste mne učil milovati jej, lépe se k němu modliti, s radostným srdcem přijímati to, co jemu se líbí mi poslati. A také Vy jste mi byl vzat. Jsem opravdu jako ztracená ovečka. Jsem jen malé jehňátko, jak praví sv. Terezička, sotva pokryté lehoučkými chomáčky vlny. Nejsem orlem, ale chtěla bych míti srdce a oko orla.

25. května.

Svěřila jsem svůj malý krucifix přátelské osobě, která jej s sebou nesla do Lurd, Arsu, Paray le Monial. Omyt požehnanou vodou, prýštící v zázračné

jeskyni a obohacen tolika žehnáními, vrátil se nyní ke mně. Jak vroucně jsem jej tiskla k srdci a řekla jsem: Ó Ježíši, konečně ses vrátil; zase tě smím zlíbat i svěřiti se tobě!

Dostala jsem medailky i vodu; vodu, kterou nyní denně zbožně užívám. Slíbila jsem, vyprosí-li mi Panna Maria uzdravení, že poputuji do Lurd; ale především ji prosím úpěnlivě, aby mě učinila dobrou.

Veliká jest moje touha spatřiti bílou Madonu Pyrenejskou, skloniti se k jejím nohám, říci jí, jak ji miluji a odnésti si mnohou milost a mnohé požehnání pro své drahé, pro Vás, Otče, i pro sebe.

Udělte mi své požehnání a připomínejte mne, prosím, Ježíši.

Dopis III.

(Úryvky.)

Trento 29. července 1926.

... Nedostává se mi slov, abych vyličila všechnu útěchu, již pociťuji, jsem-li, Otče, u Vás. Jest ve mně radost ovečky plesající, že smí býti u svého pastýře: radost plná pokoje a sladkosti. Jsou to sice velmi řídké radosti, ale tím dražší a tím horoucněji žádané.

Nyní jsem zde a s pomocí boží se mi daří velmi pěkně. Není mi sice práno, abych mohla navštěvovati denně chrám, jako v Padově, ale useberu se častěji sama u sebe, či lépe, v Srdci Ježíšově, a setrvám tu několik okamžiků v úkonech lásky.

Včera ráno, když jsem vstávala, spatřila jsem

vrcholky okolních hor zasněžené. Byl to úchvatně krásný pohled!

Kolika krásami nás obklopuje Ježíš! Kolik lásky mu budeme povinni dáti výměnou. Matinka se vrátí snad ve středu domů. Nová to oběť, již Ježíš ode mne žádá, a kterou mu ráda přinesu.

Dopis IV. a V.

(Úryvky.)

Trento 7.–23. srpna 1926.

I tohoto roku se strýc nabízí, že mne doprovodí do svatyně Panny Marie del Caravaggio a Piné. U nohou svaté Panny velmi Vás budu vzpomínati.

Srdce Ježíšovo mi chce dáti všechnu možnou útěchu, a já ji neumím odpláceti. Často bývám tak drsná, tak netrpělivá a nelaskavá. Chtěla bych se polepšiti, změnit. Ovečka, a to ovečka Ježíšova, musí býti velmi mírná. Byla jsem ve svatynce di Piné a dostalo se mi milosti, že jsem mohla přistoupiti k sv. přijímání. Velmi jsem se za Vás modlila; za Vás, za všechny své drahé a za sebe. Ať učiní se mnou Ježíš, jak chce, jen ať mne učiní dobrou, dobrou, dobrou!

Dala jsem tam osoby mi drahé zapsati do mešního spolku, dovolila jsem si dále zapsati i Vás. Posílám členský lístek.

Matinka odjela. Jsem tedy sama, vlastně ne sama; mám zde strýčka, tetu, bratránky a nade všechno: vždy společnost mého Spasitele.

Nemohu tedy říci, že jsem sama, ale přece těžce postrádám matinky. Tuto oběť však jsem, podle Vaší rady, hned první chvíli podala Ježíši a jsem nyní spokojena, oběť ta mne již netíží.

Vaše dopisy jsou pro mne největší radostí, neboť zde není nikoho, kdo by mluvil k mé duši a kdo by mne povzbuzoval.

Snažím se býti hodnou, jak si toho Vy i Ježíš přejete . . .

Dopis VI.

(Úryvky.)

Trento v září 1926.

V pátek tedy jste byl v Padově. Ujišťuji Vás, že kdyby bylo možné, byla bych letěla, abych Vám byla nablízku, abych Vás slyšela.

Někdy večer – nezapírám toho – stýská se mi poněkud po mé drahé Padově, po mé rodině a také po Vás, Otče. A tu Vaše listy, Vaše krásné obrázky mi poskytují trochu jasu, který snad mé duši chybí. Zatím co všichni spí a můj drahý Tonino vyhlíží jako spící andělíček ve své běloučké postýlce, postavené vedle mého lůžka, vznáším své modlitby k Ježíši za sebe a všechny své drahé. Zdá se mi mnohem sladší modlit se v samotě a mlčení. A často prodlužuji tyto své hovory s Ježíšem.

Ráda – skoro každého večera – čtu něco ze svého Evangelia a usínám tak s Ježíšem v srdci i v myšlenkách.

Dopis VII.

Padova 30. října 1926.

Veledůstojný Otče,

mám ještě duši plnou útěchy z Vašeho kratičkého pobytu v Padově a nesmírné radosti, již jste mne učinil účastnou tím, že jste v mé světničce celebroidal přerovatou Obět a přivolal jste k nám Ježíše, aby mi pomáhal snášeti radostně zkoušku, již On sám mi poslal.

Tato radost a útěcha nejenže mne nesou duchovně k výšinám, ale působí také, že se mi i tělesně lépe vede.

Také důst. pán Rosi přichází na návštěvu; umí mluvit k srdci a je radostné ho poslouchati.

Opakuje mi věci, které jste mi říkal Vy a které mi tolik prospívají.

Říká mi, že i na své postýlce mohu býti apoštolem, obětujíc Ježíši své ustavičné utrpení za spásu duší.

Ve skutečnosti jde nyní více o dlouhou chvíli než o bolesti; obětuji Pánu i toto, ničeho si nechci podržeti pro sebe.

Píši Vám ještě na loži, ale zítra snad vstanu.

Vy jste k vůli mně ztratil svou dovolenou. Prosím Pána, aby Vám tuto oběť odplatil.

Děkuji mnohokrát za Vaše pozdravy a přání, která z celého srdce opětuji.

Požehnejte mi prosím a nezapomeňte na svou ovečku.

Dopis VIII.

Padova 22. listopadu 1926.

Veledůstojný pane,

řeknete snad, že jsem úplně zapomněla na Vás a na vše; ach ne! Buďte ujištěn, že v mém srdci jest ještě plno radosti, plno útěchy.

Často vidím v duchu opět oltářík a Ježíše v bělostné sv. Hostii — Ježíše, sestoupivšího s nebe pro mne!

Skoro měsíc již uplynul od toho krásného jitra a nyní Vás prosím, abyste, Otče, na památku sloužil mši sv. v týž den, 25. jako díkučinění Ježíši a zároveň jako prosbu, aby mne učinil dobrou, aby mne nejen stále ochraňoval, ale dal mi také velikou milost úplného odevzdání se do jeho nejsv. vůle.

Zvolila jsem si zpovědníkem důstojného pána Rosiho, poněvadž se mi nelíbí, abych chodila k tomu a zase hned k onomu. Doufám, že mi bude u něho dobře, jeho slova mne vždy tolik posílí.

Ale Vás, důstojný Otče, prosím, abyste mne vždycky považoval za své jehňátko, vzpomínal na mne v modlitbách i při denním požehnání.

Splatím svými modlitbami a velikou svou vděčností.

Dopis IX.

Padova 21. prosince 1926.

Veledůstojný pane,

vroucně Vám děkuji za Váš drahý list a rozkošný obrázek. Jaká to nevinnost v těch dušičkách, které

přistupují, aby přijaly Ježíše z jeho vlastních rukou! Jest něco nad to krásnějšího?

A které z obou přála bych se podobati? Zajisté oné s náručí plnou květů. Velmi ráda bych Ježíši obětovala kytice duchovních kvítků, připravila mu jesličky ozdobené třpytnými hvězdami: malé oběti, úkony ctnosti a lásky. Chtěla bych, aby se uložil nikoli na slámu, ale na měkkoučkou peřinku z vonných lístečků a byl kolébán vzdechy lásky . . . nikoli v chudé stáji, ale v malé královské komnatě — v srdci čistém, hořícím láskou. A chtěla bych, aby toto srdce bylo moje.

O vánoční noci, bude-li pěkné počasí a bude-li mi dobře, půjdeme na mši sv. do kaple pensionátu.

Před božským Novorozeňátkem a jeho i naší Matičkou jistě Vás nezapomenu. A Vy, Otče, prosím, položte mne o půlnoční vedle malého Ježíše.

Loni, pamatujete? Byl jste v Padově a o Božím hodě jste mne navštívil. Letos jste daleko, Ježíš tak chce. I toto bude vonným květem, který okráší jesličky drahého Ježíše.

Prohlížím často krásné obrázky, jež jste mi daroval; probírám je jeden po druhém. Jsou tak něžné, tak symbolické; mívám při tom tolik krásných myšlenek. Vzpomínám, za jakých okolností jste mi je daroval a i v tom nalézám mnoho povzbuzení.

Prosím, Otče, služte — možno-li, v těchto dnech jednu mši sv. na úmysl, aby Ježíš, rodivší se vždy znovu v našich srdcích, našel v nich, co by se mu líbilo.

Nezapomínám Vašeho apoštolátu, na nějž svolávám Ježíšovo nejmocnější požehnání.

Padova 6. ledna 1927.

Veledůstojný Otče,

v duši cítím ještě hlubokou radost z hodin, prožitých ve Vaší společnosti.

Vaše krásná slova zůstanou mi vryta v srdci, Vaše drahé rady mi byly tak vzácné, že jsem si pevně předsevzala vytěžit z nich s boží pomocí co nejvíce užítu.

Vaše ovečka se přičiní, aby byla vždy mírnější a dosáhla dokonalé odevzdanosti do vůle boží pro větší zalíbení malému Ježíši.

Děkuji tedy ještě jednou z celého srdce za Vaši drahou návštěvu: pravý královský dar Ježíšův.

S časopisem „Conforto“ přišel mi i eucharistický kalendářík; utrhla jsem právě poslední lístek ze starého a bylo mi líto, že nemám již eucharistické myšlenky k denní úvaze.

Opravdu nevím, jak poděkovati za tolik laskavosti a starostlivosti o mne.

A přece zase prosím, račte odsloužiti jednu mši sv. za nás, aby nám Pán vždy žehnal.

6. ledna . . . Pamatujete? minulého roku jste mi přinesl Ježíše . . . Dnes ráno jsem jej přijala v kostele a modlila jsem se za Vás. Musím se mnoho modlit za Piera, aby důstojně odpovídal milostem Páně a nadějí představených, aby byl, jak on říká, svatým, moudrým, zdravým.

Vaše jehňátko Vás prosí o požehnání.

Popeleční středa.

Veledůstojný pane,

začínám Vám psáti v tento den; píši „začínám“, neboť budu nucena psáti v několika přestávkách, protože jsem ještě upoutána na lože.

Jest mi nyní již velmi dobře a k své největší radosti mohu si s Vámi pohovořiti.

Od 23. ledna, jak račíte věděti, jsem nemocna. Představte si! V jediném měsíci přišel ke mně Ježíš desetkrát; ráčil vystoupiti ze svého domu a přijíti do mé světničky, přinášeje mi tolik síly, tolik odevzdanosti. Pomohl mi dobře nésti všechny zkoušky, ačkoliv se mi zdály velmi bolestnými.

Jsem opravdu vyvolenou ovečkou Ježíšovou, připravenou, aby byla obětována. Kladu se pokojně do jeho náruče a opakuji mu: učiň se mnou, co chceš, jsem se vším spokojena.

P. Rosi mne jmenuje malá Marie Ježíšova a to mi působí tolik radosti! Ale já jsem také maličkým vinným hroznem, který se nabízí rukám Ježíšovým, aby jej vylisoval. Chci býti také zrnečkem obilným, které touží, aby bylo rozemleto v dobrou mouku a stalo se chlebem Ježíšovým. Není toto vše krásné, není to nejvyšší povznášející?

Jednou ráno po sv. přijímání řekl mi P. Rosi: „Ježíš jest ti nablízku. Kdyby ti řekl: Splním vše, čeho si budeš přát: chceš zdraví, nebo další utrpení? Jsem stejně spokojen s tím i oním. — Co bys odpověděla?“

Rekla jsem, že bych volila utrpení. Co jest utrpení tohoto času proti radosti věčné, které budeme účastni v ráji?

3. března.

Krátká bolest, radost věčná! nalézám psáno ve Vašem časopisu „Conforto“. Jsem o pravdě toho plně přesvědčena a přijímám s radostným srdcem vše, co mi Pán posílá.

A nyní Vám chci svěřiti cosi velikého. Cítím potřebu otevřítí Vám své srdce, Vám, jenž jste mi pravým otcem.

II. února, v den zjevení sv. Panny v Lurdech, jsem se zasvětila po sv. přijímání cele Marii Panně slibem panenství a čistoty.

Představíte si, Otče, radost mé duše? Jsem nyní dceruškou Mariinou tak, jako jsem ovečkou Ježíšovou. Maria mne skryje pod svůj plášť. Tam se nemusím bát žádné bouře!

Ale teď potřebuji, abych byla ještě více podporována Vašimi modlitbami, abych hodně odpovídala tolika milostem, jichž se mně ustavičně od Ježíše a Marie dostává.

Toliko P. Rosi a matinka vědí o tom, ale mne potěší, dovíte-li se toho i Vy.

6. března.

Dnes je to 44 dní, co jsem upoutána na lože. Lékař mi již dovolil na chvílečku povstati, čemuž jsem ráda a vřele za to děkuji svému Ježíši. Přece však, kdyby žádal, abych setrvala ještě na loži, mileráda bych svolila. Chci plniti vždy jen vůli Ježíšovu . . .

Dnes ráno jsem jej opět přijala. Zdaliž mu nejsem povinna vši svou vděčností a láskou?

Děkujte mu za mne i Vy, Otče; řekněte mu, že jehňátko chce vždy a vždy spočívat na jeho Srdci.

9. března.

Připojuji poslední slova. Po dva dny již mohu s lože a jest mi opravdu velice dobře.

Za mé nemoci byla při mně i teta T. Ježíš chtěl mi tak ulehčiti kříž, postarav se mi o milou společnost v hodinách matičiny nepřítomnosti.

Požehnejte mi, Otče!

Dopis XII.

Padova 27. března 1927.

Veledůstojný Otče,

drahý, ba předrahy Váš dopis, který jsem znovu a znovu čtla s radostí a pohnutím.

Až dosud jsem se těšila nadějí na malou návštěvu u Vás o velikonocích; bylo to vroucí přání ovečky, aby mohla pobýti u svého pastýře a otevřítí mu své celé srdce. Ale teď chápou, že to není možné, cesta by byla pro mne příliš namáhavou. Jest mi sice lépe, ale síly jsou ještě příliš omezené.

Někdy, ba často se Ježíš baví tiskna svůj hrozníček a já ráda trpím pro to, aby se některá duše k němu vrátila.

Vždy, když mne chce mítí trpící, říkám mu s celou důvěrou: Ano, Ježíši, lisuj, tiskni jen, ale pošli jednu duši P. Rosimu.

Dnes ráno mi Pater vyprávěl, že vidí účinky mých modliteb, poněvadž stále nové duše k němu přicházejí.

Můžete si mysliti, jak se z toho raduji a jak děkuji dobrému Ježíši. On mne často přichází navštívit

a občerstviti; v poslední době však nepřišel jen pro mne samu, neboť i matinka, protože byla poněkud churava, přijala jej několikrát doma; moje radost byla samozřejmě dvojnásobná.

Jako vždy modlím se za Vás a chci doufati, že ani Vy na mne nezapomínáte.

Prosím, požehnejte s otcovskou láskou své jehňátko.

Dopis XIII.

Padova 13. května 1927.

Veledůstojný Otče,

přála jsem si býti rychlejší s odpovědí na Váš drahý dopis, ale chybělo mi k psaní sil; zato v myšlenkách jsem na Vás nezapomněla a zvláště nezapomenu při častých návštěvách dobrého Ježíše.

O kdybyste věděl, kolik posily a radostí čerpám z těchto důvěrných spojení! Moje duše se cele otvírá modlitbě a sladkým hovorům s Ježíšem, zakoušejíc rozkoše nevylicitelné.

Ježíš mi prokazuje velikou milost častým příchodem ke mně. Pomyslete, Otče, že v prvním týdnu května pětkrát jsem jej směla přijmouti.

Co světla, co síly mi přichází s těmito nebeskými návštěvami!

Duše moje, říkává mi P. Rosi, musí býti bělostnou lilií, živenu Ježíšem, nejsvětější jeho krví. A Ježíšova chci býti všecka.

Nyní konám s matinkou májovou pobožnost před bílou soškou Neposkvrněné, obklopené bílými květy. V tomto krásném měsíci velice prosím drahou ne-

beskou Matičku, aby mne učinila sobě podobnou a aby nás všechny stále ochraňovala.

Čtu překrásnou knihu J. V. Bainvela „Vnitřní život Mariin“. Čítám maloučko každého dne s matinkou.

Duše moje je stále radostna, a ani není jinak možné při tolikeré útěše, již mi dává dobrý Ježíš. Jsem nesená křídly tak silnými, že to opravdu nejsem já, která jdu, ale Ježíš a Maria, kteří mne nesou kupředu.

Mé zdraví, díky Bohu, jest velmi dobré. Již několik dní se cítím silnější a ani mne již neunavuje trochu práce nebo četby.

Doufám, že se v létě ještě více zotavím, bude-li tak vůle Ježíšova a Mariina. Úplně se jim odevzdávám.

A jak se Vám, Otče, daří? Kdybyste věděl, jak toužím opět Vás viděti! Minulo 5 měsíců od Vaší návštěvy a mně se zdá, že to minulo 5 let.

Zesílím-li poněkud, tak, abych mohla podstoupiti obtíže cesty, doprovodí mne matinka na maličkou návštěvu k Vám. Ale také toto ponechávám Ježíši.

Před několika dny jsem dostala lístek z Parmy od osmi – mně neznámých – dítek, žádají mne o modlitbu, aby hodně mohly přijmouti drahého Ježíše, který po prvé sestoupí do jejich srdce, a slibují také říci slovíčko za mne.

Jak krásná je tato výměna modliteb, toto spojení duší v Ježíši!

Také s Vámi jsem stále spojena v nejsv. Srdci, pravda?

Prosím, uzavírejte mne do přesvaté Oběti a pošlete mi své požehnání.

XXII. K PRVNÍMU VÝROČÍ SMRTI
MARIE FILIPPETTOVÉ.

(Otisk z „La nostra via“.)

Vittorie Pistorelli Ferretto.

*Má matko, to jsem já! Zda vzpomeneš si časem?
Vrak těla na lůžku se prostírá,
já však jsem pokojná a jenom tichým hlasem
jsem Ježíše se ptala, jak se umírá.*

*A On tak sladce mi to uměl říci!
Jak já tvou ruku, mou vzal, sklonil líc.
Jít mezi hvězdy v dálkách mizející
mně od té chvíle jeví se jak nic.*

*Můj pokoj nedotčený, běloskvoucí
všem květům, modlitbám jsa otevřený
se Božské Lásce nyní rozvírá,*

*a podle představy mé, čisté, vroucí
i růže věčným jarem oblaženy
se táží Krista, jak se umírá.*

Padova 3. června 1928.

Přeložil Dr. Alfred Fuchs.

XXIII. DODATEK.

V krátkém životě malé Marie nic není zvláštního a přece jest ve své dětské prostotě sama v sobě zjevem mimořádným.

Malá Marie se ve škole Božského Srdce rychle naučila umění trpěti záslužně pro spásu duší, ba, ona trpěla radostně, vidouc květy, vypučevší z jejího utrpení: duše, vracející se ke Kristu. Svým charakteristickým úsměvem zakrývala a krásnila každou oběť, v níž nalézala svou blaženost.

Právem může býti nazvána podle slov sv. Pavla „vůní Kristovou“.

Ti, kdož se jí blížili, cítili se mocně puzeni jíti „cestičkou“, kterou ona chtěla a dovedla proběhnouti v čase tak krátkém: byla na svém lůžku živým kázáním.

Dojem, jímž působila její smrt na ty, kdož ji znali, rostl, prohluboval se den ode dne, přenášel se, šířil, měně se ve zbožnou úctu.

Marie žije dnes více než kdy jindy a těmito prostými vzpomínkami pokračuje i ve svém kázání.

„Životy těchto svatých obětí působí tolik dobra!“, pravil s neskrývaným zalíbením sv. Otec, listuje v „Malé duši“.

Ozvěnu slov Jeho Svatosti tvoří přčetné, se všech stran docházející listy od osob všech společenských tříd i věku.

Nechceme opakovati vzácná slova J. Em. kardinála Laurentiho, prefekta posvátné Kongregace ritu, poněvadž jsou již uvedena v záhlaví této knihy.

J. Ex. Msgre G. B. della Pietra, apoštolský delegát pro Albanii, píše: Malá duše na malé cestě, ale cesta

lásky a oběti jest cestou bytostí duchovně velikých.

Bůh vlídně přihlíží k službám těchto vyvolených duší, které se velikomyslně vydaly na tuto cestu, odvolává je záhy a uspokojuje je v nebi dokonaleji než na zemi, uděluje jim totiž více milosti pro nás, kteří jsme tu zůstali.“

„Četl jsem opět a opět Malou duši na malé cestě“, píše nám jeden řeholník, „dušička tak malá a tak krásná! tak malá a tak bohatá! Nořiti se v tyto mně tak drahé stránky bylo pro mne tolik, jako těšiti se svěžímu, jarnímu jitru, když při jeho probuzení celá příroda se obrací k nebi, aby přijala otcovský polibek a požehnání svého Stvořitele.“

Jistý kněz píše: „Několikrát jsem pročetl knihu malé Marie, dal jsem ji čísti mnohým dívkám, které se do ní přímo zamilovaly tak, že jsem musel obstarati více výtisků a rozdati jim je, poněvadž všechny rádynosí onu drahocennou knížku při sobě. Doufám, že četba tato mnoho dobrého způsobí.“

„Nemohu čísti milé ty stránky bez slz hlubokého dojetí“, praví jedna řeholnice, „a také bez zahanbení, vidouc, že já, ač řeholnice, po tolika letech klášterního života jsem si ještě neosvojila jediné z heroických ctností této svaté dívky. Závídím jí a vzývám ji . . .“

„Přeji si a prosím“, píše jistá matka, „aby milá Marie vzala pod svou ochranu mé dívky a učinila je velmi hodnými . . .“

„Malá duše, veliká duše utvořená z lásky a bolesti, mluví k srdci velikostí světců“, píše jedna profesorka. „Čtla jsem, trpěla i se radovala; trpěla jsem pro úžasná muka tohoto něžného stvoření, radovala jsem se z jejího povýšení.“

Nyní jest mezi blahoslavenými a shlíží na nás s úsměvem, který, dokud žila, byl jako dešť perel, padajících ve stříbrnou vázu, nyní pak jest bleskem lásky, zářícím jasněji z očí nežli se rtů . . .

„Malá duše“ působí na ducha mého silou, které čas nezeslabuje.“

Zbožná dívka:

„Malá Marie, mírné jehňátko Ježíšovo, jest opravdu andělem! Čtla jsem její životopis a předcítám jej nyní svým malým dívkám při vyučování náboženství. Obdivují ji a touží ji následovati. I já jsem si ji vyvolila za vzor a chci se přičiniti, aby byla poznána a milována mnohými.“

Zvláště jest nám milé uvéstí ještě slova ctihodné Matky di Giosuè Borsi: „Čím hlouběji vnikáme do významu těchto stránek a den po dni, hodinu po hodině jsme přítomny mučednictví tohoto útlého tílka a vzletu veliké duše, tím více, plny pokorné úcty, obdivujeme nejmoudřejší dobrotu boží, která umí tvořiti podobné anděly pro svůj ráj.“

Malá dívka snášela pokojně muka, při nichž by bledl i otužilý muž, ale Pán byl s ní!

Prosím ji, aby se spojila s Giosuè a s ní bděla nad mými drahými neteremi . . .“

Sotva se objevil životopis malé Marie, psal nám jistý znamenitý advokát: „Tato čistá duše zazáří na našich oltářích a poví světu jako sv. Terezička, že se k nebi vystupuje – dnes jako včera – také úzkými pěšinkami, jichž okraje vroubí kvítky prostoty a utrpení. Jsou ne méně krásné, ne méně vonné než květy, vykvetlé v zahradách duší největších obrů křesťanství.“

Tato knížčka projde tisíceryma rukama a při-

nese všude útěchu, povzbuzení, zvroucnutí zbožnosti a získá mnohé a mnohé duše Božskému Srdci.“

A opravdu! S úžasnou rychlostí prošla prostá knížečka rukama tisíců, prolétla celou Itálií, přenesla se přes moře, šíří se podivuhodně, jsouc vůdkyní a těšitelkou duší.

Malá dívka, která žila – možno říci – skryta a všem neznáma, září dnes nejčistším světlem, získávajíc si celý svět a působíc na srdce sladkým kouzlem, jemuž nesnadno jest odolati.

V Portugalsku, Francii, Švýcařích, Anglii, Německu, Holandsku, Uhrách, jako v Americe, Africe, Australii, Indii a Číně jest jméno její známo a milováno; docházejí nás bez přestání žádosti o její životopis, o lístky s její fotografií a vzácnými jejími myšlenkami.

Již i několik dívčích sdružení se dalo pod její ochranu: v Miláně byla otevřena škola pro dívky vyšších tříd, nesoucí její jméno. V Palermu františkánské Oratorium „Maria Filippettová“ má již slušný počet dívek od 6–15 let, které tu přijímají dobrou výchovu duchovní, a milá tvářička „malé Marie“ se usmívá s vlajky tohoto početného, slibného hloučku dívčí mládeže.

Úsměv její vítězí nad dušemi; vybízí, aby ji vzývaly a to nikoli nadarmo: Malá neposkvřená hostie se zničila před svým Bohem pro spásu duší a nyní na ně s nebe vylévá, jako malý, nakloněný zlatý pohár, své balsamové vůně.

Strasti tělesné i mravní, nesnáze, úzkosti, temnoty duševní – vše hojí její soucit a umí těšiti všechny k ní volající.

Jistý klerik jest těžce nemocen; jeho duchovní

vůdce mu dává obrázek „malé Marie“ s vybídnutím, aby s důvěrou prosil Božské Srdce za uzdravení na přímluvu jeho „malé oběti“. Začali nověnu a ještě před ukončením se nemoc zlepšila.

Jistá paní, rovněž velmi vážně nemocná, mohla by – podle výroku odborníků – dlouhou trpělivou léčbou dosáhnouti jakéhosi zlepšení. Rodina prosí „malou Marii“ za přímluvu u Božského Srdce; májí několik dní, nemocné se daří lépe. Podrobuje se nové prohlídce u odborníka, který, k vlastnímu překvapení pacientky, ji prohlašuje za uzdravenou.

„Jest nesporně jisto,“ píše manžel oné dámy, „že, vrátilo-li se mé choti zdraví tak rychle proti očekávání samého profesora, musíme věriti ve vyšší zásah. „Malá Marie“ nám poslala růži líbezných vůně.“

Jistá slečna žila vzdálena od Boha v prostředí rovněž nevěřícím. Čtla náhodou článek pojednávající o Marii Filippettové. Četba ji zaujala; přemýšlí, zápasí sama se sebou, konečně se blíží ke knězi, otvírá mu své srdce a přistupuje zbožně k sv. svátostem.

Ubohá jedna matka jest hluboce sklíčena mnohým neštěstím v rodině a hlavně poblouzením jednoho ze synů; dům její se stal pravým peklem. Důvěrně žádá o obrázek „malé Marie“, vzývá ji; svěří jí obrácení, které jí tolik na srdci leží. Minul nějaký čas; smutné poměry v rodině se ještě zhoršily. Což nenavrátní „malá Marie“ pokoj těm, kteří ho tolik potřebují?

Matka se modlí ještě úpěnlivěji. Píše nám: „Konečně se těšíme pokoji, který po dlouhou dobu byl mým zbožným, vroucím přáním. Božské Srdce na přímluvu „malé Marie“ nás potěšilo a uklidnilo

bouři, kdy jsme toho očekávali nejméně, způsobem netušeným. Děkujeme, děkujeme . . .“

Dívka dvacetiletá leží smrtelně nemocna v nemocnici, dni její jsou sečteny, ví o tom, a těžký smutek mučí ubohé srdce. Ve chvílích úlevy začíná čísti „Malou duši“. Cítí se změněna, zvláštní, radostný pokoj plní duši a odevzdaně praví: „Připravujme se umírat jako ‚malá Marie‘.“

O malé milovnici Božského Srdce slyšela vypravovat dáma, zkoušená mnohými kříži, i rozhodla se vyzývat ji o přímluvu v předuležitě záležitosti, která ji bolestně tíží a za jejíž šťastné ukončení se modlíla již řadu let.

Uplynulo málo dní a již milost udělena způsobem tak podivuhodným, že dobrá paní cítí potřebu nám psát, aby tak ihned vyjádřila svou vděčnost.

„Měla jsem soužení, které mi působilo mnoho úzkostí,“ vypráví nám řeholní sestra, „obrátila jsem se na ‚malou Marii‘ a bylo mi pomoheno.“

Připojujeme ještě něco málo z četných nás došlých dopisů, několik úsměvů „malé Marie“, dokazujících, že nezapomněla na své sliby.

„Nemohu odolati touze, abych zjevila milost, udělenou mi na přímluvu malé Marie Filippettové.

Mé matce se otevřelo na noze několik vředů, které jí působily pravá muka a hrozily přejíti v rakovinu. V několika dnech se pokryly jakoby kůrou a utvořily jedinou, ohromnou, strašnou ránu v okolí levého kotníku.

Chvěla jsem se hrůzou při pohledu na tuto ránu a srdce moje zmíralo smutkem nad utrpením drahé matky. I slíbila jsem, že uveřejním uzdravení, nastane-li viditelné zlepšení do tří dnů.

*Františkánské Oratorium „Maria Filippetto“
u kapucínů v Palermu.*

Věc zázračná! Po třech dnech se rána dokonale zacelila tak, že bylo nesnadno rozeznati jízvu po ní od jizev druhých, menších ran.

Spolu se svou matičkou děkuji z celého srdce dobremu Bohu, který mi na přímlovu „malé Marie“ udělil milost, jež mne až děsí svou velikostí.“

V Mantově 31. června 1929.

Cavalieri M.

„Moje dcera nebezpečně onemocněla katarem plic a v krátkém čase se ocitla na pokraji hrobu komplikacemi jiných chorob a rakovinovou infekcí, vyžadující operativního zákroku.

V rychlosti byla dopravena do nemocnice, a jelikož se obávali, že nepřežije noc, byla ihned zaopatřena sv. svátostmi.

Hluboce zarmoucená, ale plná víry, vložila jsem pod podušku nemocné obrázek malé Marie, prosíc ji vroucně, aby vyprosila uzdravení mé drahé dcerce. Prožila jsem dny horečných úzkostí, ale důvěra moje i mé dcery nepoklesla; modlila se stále a občas zaprosila, abych jí dala políbiti milý obrázek a položila jí ho na choré místo. A malá Marie nás vyslyšela. K úžasů lékařů, kteří dosud nemocnou považovali za ztracenou, začalo se této věsti lépe, vstoupila do rekonvalescence rychle postupující až k úplnému uzdravení.

S duší plnou vděčnosti sdělujeme tuto milost.“

V. V. (Treviso) 12. září 1929.

M. Constantini.

„Puzena vděčností chci vypravovati, co se mi – podle mého mínění – přihodilo milosrdným prostřednictvím ‚malé Marie‘.

Byla jsem v nevýslovném zármutku. Osoba mi drahá, předrahá, prožívala krisi velice bolestnou, blízka zoufalství.

I řekla jsem: ‚Marie, andělská dívenko, jsi-li – jak věřím – před tváří boží, pros, ať pokoj sestoupí v srdce naše a učiň, co jsme až dosud považovali za nemožné! Slibuji ti, že věnuji určitý obnos dílu, které ti za života bylo milé.‘

Za několik hodin svatý klid se snesl v naše srdce.

Považuji to za div a ještě dnes si nedovedu onu náhlou změnu jinak vysvětliti.“

V Padově 31. srpna 1929.

N. N.

„Dlouho jsem již vroucně prosila Božské Srdce Ježíšovo za obrácení jedné ze svých sester, od níž jsem sice neměla přímých zpráv, ale věděla jsem velmi dobře, že jde cestou zla a necti.

Plna důvěry jsem se obrátila na Marii Filippettovou, aby ‚urvala‘ Srdci Ježíšovu záchranu této, mně tak drahé duše.

Měsíce a měsíce modlitby, důvěry, čekání. Konečně jsem byla dopisem zpravena o pobytu mé nešťastné, nyní nemocné sestry v nemocnici v R. Ihned jsem se tam vydala.

Ó jaká bolest sevřela srdce při pohledu na ubohou, ve stavu tak smutném! Marnotratný syn, vzdálen otcovského domu, promarnil všechno své pozemské jmění; tato nešťastná promarnila statky mnohem drahocennější.

Ale ztracená ovečka, dotčena milostí boží, se vrátila do náruče dobrého Pastýře.

Poznala svou bídu, bědnost svého života, smířila se s Pánem, učinivši pevné předsevzetí, že bude choditi budoucně cestou dobra a napraví, pokud lze, spáchané zlo.

Se srdcem plným útěchy a lásky snažím se jí pomáhati v dobrých úmyslech. Vděčnost moje nemá mezí, přeji si, aby všem byla známa veliká milost tohoto obrácení na přímluvu ‚malé Marie‘.

Vzývám ji stále, doufajíc, že mi nikdy neodepře své pomoci a bude mou prostřednicí u Božského Srdce.“

V Padově 15. října 1922.

M.

Paní M. Z., matka četné rodiny, onemocněla těžce rakovinou.

S vroucí věrou vzývala Jeho Svatost Pia X. svaté paměti, jehož znala osobně. Myslela s úzkostí na své dítky, které měly ještě tolik potřebí jejího vedení, a plna důvěry stále opakovala: Pius X. mne uzdraví.

Milost však nepřicházela, Pán jinak ustanovil.

Během strastiplné nemoci se jí dostala do rukou „Malá duše“ a upoutala ji mocně, neboť znala dobře malou Marii. Četba ji velmi dojala, nutila k přemýšlení, v duši se rozvinul zápas mezi odporujícími si city. Konečně se obrací v nadšení víry a lásky k drahé dívence.

„Malá Marie Ježíšova,“ prosí v slzách, „vroucně si přeji svého uzdravení; ne pro sebe, ale pro svoji rodinu, jež – tak myslím – mne ještě velmi potře-

buje. Pán Bůh mi nechce udělit milost tu ani na přimluvu Pia X., kterého tolik miluji a ctím. Nuže, vypros mi ty milost velkodušné odevzdanosti do vůle boží, vypros mi tvůj klid v mých strašných bolestech.“

Den po dni cítila, jak plamen jejího života uhasíná; odloučení od dítek, jimž zasvětila všecek svůj činný, plodný život, zdálo se jí i nyní nade vši míru bolestné, ale její obět byla náhle jako ozářena zvláštním pokojem.

Po jednom z trapných záchvatů, vyčerpána až k smrti, přála si viděti matku „malé Marie“.

„Jest mi takřka potřebou, projevit vám – pravila – všecku svoji vděčnost k ‚malé Marii‘. Prosila jsem ji o milost odevzdanosti a dostalo se mi jí plnou měrou. Byla bych tak ráda zůstala na živu, než nyní hledím stejně pokojně jak na život tak na smrt; nechť Pán se mnou naloží jak se mu líbí, ráda mu obětuji svůj život za blaho své rodiny!“

Strašná nemoc byla provázena přirozeně nejprudší bolestí.

Za pomoci důst. pana Rosiho, pod jehož vedením si přála projíti posledním oddílem své cesty na Kalvarii, přijímala velmi často nejsv. Svátost oltářní, z níž čerpala celou svoji sílu a odvahu.

V posledních dnech života sama prosila o svátosti umírajících a jako „malá Marie“ i ona žádala, aby útěchyplné modlitby, jednotlivé úkony provádějící, byly recitovány také v italštině.

Nemohla se již modliti spolu, ale její hrozné utrpení samo ji mocně pozvedalo k Bohu a její svatá, tichá odevzdanost byla krásným příkladem celému jejímu okolí.

Konečně uvolněna od svazků pozemských, vzlétla krásná její duše k Pánu, aby přijala odměnu za šlechtnou svou obět.

V Padově v říjnu 1929.

Uvádíme nyní dopis nešťastníka, k němuž do žalární kobky vešla „malá Marie“ se svým sladkým úsměvem, nesouc s sebou paprsek útěchy; zavolala jej k víře a duchovnímu znovuzrození.

„Ještě jednou vřele děkuji za drahocennou knížku, obsahující životopis malé světice, Marie Filippettové.

Dárek ten byl pro mne milostí od Boha, jenž pln nekonečného soucitu s trpícími nejen že mi denně ukazoval její velké utrpení, ale poslal mi v ní vznešený příklad dobroty a dokonalé odevzdanosti. Bolesti těla, snášené v jeho nejsv. Jménu a z lásky k němu silou vpravdě heroickou, svědčí, že toliko svaté přelítí se v něho může propůjčiti tolik horoucí lásky k Bohu duši, spoutané tělem mučeným tolikými bolestmi.

Příklad povzbuzující, příklad vznešený netoliko pro mládí, ale ještě více pro dospělé, jak praví J. Em. kardinál Laurenti.

Strasti, které dojmají i nejtvrďší srdce, jemuž se dostalo milosti je poznati, láska, která povznáší, zanečuje, proměňuje duši i mysl nebeské čistoty, odevzdání, vrcholící v touze po bolesti, aby se nám dostalo radosti zmizeti sobě samým a býti zcela vtěleni v Boha.

Kolik dobra by mohla způsobiti tato knížka, kdyby šťastnou náhodou padla do rukou některému

ubohému pobloudilci, jenž neztratil ještě poslední zbytky citu zlobou a špatností ubitého.

Kolik dobra by vykonala v rukou, je- muž bych si přál ji poslati, kdybych se nebál, že ji jako nepotřebný papír odhodí do kouta, nebo že by se dopustil urážky ještě hrubší.

Ale přijde i jeho chvíle, doufám. Jsme smrtelní a život bleskem mizí, ale Bůh je věčný a nespěchá. Bůh nezjevuje svých tajných plánů, ale provádí a dokonává je, kdy tvor nejméně toho čeká.

Přijde i pro chvíle vzkříšení; netřeba nikdy zoufati, neboť co jest neznámé nám, jest jasné a možné Bohu, jenž sám jediný umí voliti naprosto správné prostředky. Nám pak nezbyvá jiné povinnosti, než vymáhati vroucími modlitbami odpuštění uraženého Majestátu a čekati důvěrně, až jeho nejvyšší vůle se naplní.

Já se své strany nečiním jiného, než že se modlím za toho nešťastníka a všechny mé modlitby jsou vysílány skrze malou Marii, milovanou ovečku Srdce Ježíšova, aby ona byla jeho ochránkyní. Jí jsem to svěřil a od ní očekávám tento zázrak – neboť jen zázrak může vytrhnouti toho zbloudilého mladíka z úplné zkázy, do níž zabředl s hrůznou zatvrze- lostí.

Pokud mne se týká – drahá, vzácná knížečka mi přinesla veliké dobro, dala mi velikou útěchu, vlila veliký pokoj v mou duši.

Četl jsem, znovu jsem četl, vždy s větším zájmem, s rostoucím obdivem. V ní se vidím – v ní se obráží obraz mého nitra jako v zrcadle, v ní čtu všecy své skvrny a poblouzení – z ní čerpám odvahu, abych se z nich vyprostil. Ó té vzácné knihy!

Podivuhodný, příkladný život malé Marie Ježíšovy! Mluví přímo k srdci těch, kdož chtějí rozumě- ti, kdož žijí v největších útrapách, nenalézajíce jiné útěchy, než že se snaží pozvedati svého ztýraného ducha do nejčistších sfér, krásnějšího, spravedlivěj- šího světa, aby alespoň tam okusil krůpěje duchov- ního blaha.“

Ze soudního vězení v S., 13. srpna 1929.

G. V.

A. E. jest zachválena tyfovou horečkou; nemoc pokračuje s největší prudkostí a ubohá nemocná skoro umírá. Lékaři se radí; jejich věda již ničeho nezmůže. O duchovní přísluhu rodina se obrací na Otce Camilliány z blízkého hospitálu. Pater supe- rior zaopatřuje umírající sv. svátostmi a mluví k ní o odevzdanosti do vůle Boží, o dobrotě Srdce Ježí- šova, povzbuzuje ji, aby je prosila – srovnává-li se to s vůlí jeho – o milost uzdravení na přímlovu „malé Marie“.

Hluboce dojata přijímá nemocná obrázek Mariin, a obracejíc se ke knězi plna důvěry, praví: „Nyní, když jste mne seznámil s touto dívenkou, již ne- zemru.“

A vroucně se modlí. Za několik hodin vrátivši se lékař zjišťuje překvapeně neočekávaný obrat k lepší- mu.

V několika dnech je nemocná dokonale zdráva a za nějaký čas plní svůj slib a s celou rodinou jede do Padovy.

Pater superior je s nimi, slouží na hřbitově mši

sv., potom jde celá rodina k hrobu „malé Marie“, aby jí vzdala díky a vyžádala si nových milostí.

V Quinzano (Verona) v červnu 1930.

„Dne 25. září m. r. můj syn jel na kole ulicí města. Náhle byl povalen koněm, táhnoucím vůz, a těžce zraněn. Sběhnuvší se lid jej považoval za mrtvého. Zkrvavené tělo uloženo na nosítka a odneseno do nemocnice, kde lékaři shledali otřes mozku a těžká poranění na celém těle. Na uzdravení žádná naděje, ubožák již nedával známky života.

Položili jsme na zkrvavené tělo obrázek „malé Marie“, prosíce ji o záchranu drahého syna.

Po celých devět dní ležel ubohý v bezvědomí a zdálo se, že stav jeho se den ode dne horší. Ale modlili jsme se dále s neumenšenou důvěrou a konečně, když všichni se již vzdali naděje, otevřel nemocný oči, poznal nás, začal mluvit. Ponenáhlu se mu vracela paměť a po 20 dnech mohl opustiti nemocnici.

Vděční naší malé ochránkyni uveřejňujeme tuto milost.“

V Padově v říjnu 1930.

L. Capello.

„Přijela jsem do Říma 2. září s chlapcem vážně chorým. Již 14 dní měl horečku z nosní infekce, zaviněné ranou, již utřil při hře. Profesor uznal věc za velmi vážnou; chlapec musí býti operován, ale i přes to nos zůstane znetvořen.

Matka i všichni v rodině byli zoufalí.

V těch dnech vyprávěl nám známý kněz o milé

„malé Marii“, snaže se vzbuditi v nás živou naději.

Operace měla býti provedena nazítří ráno.

Během noci jsme vroucně, naléhavě vzývali „malou Marii“, prosíce ji za uzdravení dítěte bez operace.

Záhy zrána jsem se odebrala na kliniku, abych potěšila matku dítěte a byla přítomna operaci.

Jak jsem byla dojata, když jsem uslyšela, že se nádor za noci provalil; operace již nebylo třeba, chlapec byl zachráněn a zdrav.

Doporučím se i dále drahé „malé Marii“, od níž se mi dostalo opět nových milostí a pomoci.“

Ve Fiesole 22. října 1930.

Maria Van Vorort.

„Vypravuji vlastní, bolestný příběh:

Jest tomu dva a půl roku, co jsem přišel do pokušení, ale neměl jsem síly k jeho přemožení; padl jsem. Šel jsem k sv. zpovědi, ale z velikého studu jsem svou vinu nevyznal a druhý den jsem přistoupil svatokrádežně k sv. přijímání.

Od toho dne následoval pád za pádem a s nimi i svatokrádeže, neboť jsem chodil skoro denně k sv. přijímání: byl jsem příliš ctěn ve farnosti!

V prvních dnech září jsem byl pozván, abych se zúčastnil duchovních cvičení; svolil jsem, jen abych se svým přátelům zalíbil, ale hned jsem si pevně umínil, že se nevyzpovídám. Kázání na mne neučinila dojmu, poněvadž při jistých hříších i nejsvětější věci nezpůsobí změny.

Řekl jsem si: vyzpovídám se napřesrok, nebo lépe až před smrtí, na konci života.

Rízením božím měl jsem s sebou knihu „Malá duše“, již jsem krátce předtím koupil, ale nepřčetl proto, že mne příliš zahanbovala pevná ctnost této dívenky, duševně tolik povýšené nade mne.

Začal jsem nyní opět čísti několik stránek pro ukrácení času.

Byli jsme již na konci exercicií a u mne pražádné změny.

Za jednoho z posledních dnů jsem pocítil cosi zvláštního; zdálo se mi, že by mi „malá Marie“ vy-mohla sílu k vyznání mé veliké duševní bídy. Minul druhý den a já se více upevňoval v této myšlence. Konečně jsem si pevně umínil, že se vyzpovídám po posledním kázání, téhož večera. Již byla skončena poslední promluva, ale já byl náhle jako z kamene, neschopen jediného pohybu; již ne stud, ale něco stokrát mocnějšího jako by mne přibilo k místu.

Náhle se mé duši představil obraz „malé Marie“; nevím, mluvil-li jsem něco více, vzpomínám si jen, že jsem řekl: moje milá Marie, pomoz mi!

A hle! okamžitě pominulo ono hrozné ztrnutí, padla nepřekročitelná překážka; pojednou jsem se cítil úplně volným, klidným. Běžel jsem k zpovědníkovi a bez jakékoli nesnáze jsem mu odhalil svůj těžce hříšný život.

Skončiv vyznání, pověděl jsem knězi, že to byla „malá Marie“, která mne přivedla k němu, a on mi odpověděl: „Poděkujte vděčně této malé světici, že vám na Srdci Ježíšově vyžádala takovou milost; neboť nevím, kam až byste byl dospěl a jak skončil.“

Takřka šle radostí nad znovunabytým pokojem duše, vrátil jsem se do své světničky, otevřel

knihu „Malá duše“ a zrak můj padl právě na slova: Kolik dobra . . .

Ano, přišla i do mých rukou drahocenná knížečka a způsobila mnoho dobra, vrátila mi milost boží.

Milost boží jest nyní opět ve mně na přímluvu „malé Marie“, neboť musím také říci, že jsem za své zpovědi až do konce vyznání hříchů stále cítil, že je přítomna po mém boku, a slyšel jsem, že opakuje slova povzbuzení.

Doufám, že i jiní, čtoucí o této milosti, budou se k ní utíkat i o milosti podobné, a ona, malá uchvatitelka duší, nebude váhati s pomocí.“

Ríjen 1930.

N. N.

„Drahá „malá Marie“ nám vyprosila veliký dar.

Zemětřesení nám způsobilo ohromné škody; větší část kláštera byla plna trhlin a tím neobyvatelná. Chybělo nám naprosto peněz k opravám.

Celým srdcem jsem se obrátila na Marii Filippetovou; začala jsem konat nověnu. Minulo jen málo dní a ještě před ukončením nověny neočekávaně nám bylo darováno 5000 lir.

Byla to odpověď na naše modlitby.

Kéž by nám „malá Marie“ vyžádala milosti, o které ji ještě prosím, a především nás učinila svatými!“

V Neapoli 21. prosince 1930.

Sestra M. Bonaventura, kapucínka.

Jeden z mých příbuzných onemocněl prudkým tyfem a jako následek této nemoci mu zůstala jiná, strašnější, vleklá otrava nervové soustavy. Stav jeho

byl skutečně politování hodný. Zmocnila se ho nepřemožitelná ospalost, paměť nesloužila, stal se nadmíru citlivým pro pouhé nic. Bylo hrozné viděti tohoto muže, dříve plného života, energie, inteligence a obezřelosti, kterak klesl na pouhý předmět soustrasti, na bytost, nazývanou přáteli jen: ubohý Sandro.

Tři léta trval tento stav. Slavní lékaři dotazováni, jejich umění zkouší různé způsoby léčení, ale bez výsledku.

Vidouc poměry tak zoufalé, obrátila jsem se s plnou důvěrou na sladkou, malou Marii Filippettovou; poručila jsem drahého nemocného v její ochranu, řkouc, že jí ho svěřuji úplně.

A hle! po třech letech hrozných úzkostí a smutku, můj milý příbuzný se vrátil do života úplně, dokonale zdrav!

Zde vidím působení malé, drahé Marie, dnes tolik vzývané, a prosím o uveřejnění této milosti ke cti Boha, jenž takto chce oslaviti svou malou oběť, Marii Filippettovou.“

Florencie 26. března 1931.

Sestra M. Pavla C.

„Byly jsme nevýslovně zarmouceny nesváry mezi našimi třemi bratřími, nesváry, které často přivodily našemu otci, stíženému srdeční vadou, bolestné a nebezpečné záchvaty.

Již několikrát jsme zakusili pomoci malé Marie i obrátili jsme se k ní i nyní s důvěrou a započali nově, slibivše, že uveřejníme vyslyšení.

Ke konci novény se bratři dokonale smířili, z čehož největší radost měl otec, jenž od toho dne neměl důvodu k rozčilování a zármutku.

O Velké noci přistoupil otec i synové ke stolu Páně na poděkování a potvrzení přijaté milosti.

Buď z toho chvála Bohu a „malé Marii“, laskavé prostřednici.“

V Curtarolo (Padova) v březnu 1931.

Sestry N. N.

„V létě 1926 v srpnu jsem byla v Trentu, v Muraltu, jsouc hostem své sestřenice A. O.; tato mne seznámila s tetou „malé Marie“, k níž jsem často docházela. Jednoho dne, když jsem šla s dětmi své sestřenice kolem kostela kapucínů, potkala jsem dívku bíle oděnou, doprovázenou pánem, již naše maličké nadšeně zdravily, jmenujíce ji „Marií“.

Dívka odpověděla na pozdrav dětí sladkým, milým úsměvem, úsměvem, jímž pozdravila i mne, vidouc, že doprovázím své maličké přítelkyně.

Nedovedu vysvětliti, co se dělo ve mně v tom okamžiku; vím, že se mi tisíckrát dostalo úsměvů od mladých dívek, jimž jsem nepřikládala jiného významu, než pouhý všední pozdrav. Proč tedy nyní, kdy jsem se vracela domů, mysl moje ustavičně se obírá úsměvem té dívenky a proč vidím před sebou ty výrazné oči, plné čistoty a ušlechtilosti, která z nich zářila?

Takové bylo mé první setkání s malou Marií Filippettovou.

Jednou odpoledne jsem vystupovala se svou ses-

třenicí po schodech, vedoucích do vilky příbuzných ,malé Marie‘; právě po nich sestupovala paní a dívka, již jsem ihned poznala.

„Kdo jest ta dívka?“ ptám se sestřenky.

„Neteř paní G. se svou matkou. Líbí se ti, není-liž pravda?“

„Cítím, že ji miluji; jest to dítě, ale ctím ji jako ženu.“

Setkaly jsme se. Sestřenice je zastavila, mluvíc s paní, a Marie, kdykoliv na mne pohlédla, darovala mi svůj líbezný úsměv a tentokrát jsem uslyšela i její hlas: „Dobry večer, slečno!“

A opět mne zaplavila vlna sladkého pohnutí, úcty, čisté lásky, kterou pociťuji, myslím-li na Ježíše. Sama jsem se tomu divila a vyprávěla o tom sestřenici, která mi pověděla, že Marie jest duše vyvolená, že ji Ježíš k sobě brzy povolá, a tehdy jsem porozuměla, co to vyzařuje z onoho úsměvu, pochopila jsem, nač Marie asi patří nad věcmi tohoto světa svýma hlubokýma, čistýma očima.

Po čase jsem se vrátila do Trenta; ptala jsem se na Marii. Řekli mi, že jí není více a dali mi čísti její životopis. Nuže, bylo tedy pravda, co jsem tušila při prvním setkání s ní: nebyla z tohoto světa! Žila na této zemi svým křehoučkým tělem, ale srdcem a myslí již byla v nebi.

A vzpomínám malé světice stále s láskou a něhou. Před časem, trápena jsouc velikými duševními strastmi, prosila jsem ji s důvěrou o pomoc a duše moje našla pokoj.

Při zánětu okostice, zdlouhavém a bolestném, prosila jsem ji znovu a k velikému podivení lékařovu ihned jsem se uzdravila.

Nyní jest ,malá Marie‘ po sv. Terezii Ježíškové mou přítelkyní, mou ochránkyní.“

V Římě v listopadu 1931.

R. di Donato.

„V září 1930 jsem jela do Padovy, abych se pomodlila ve světničce ,malé Marie‘ za svou desítleťou dcerušku, která mi svou povahou působila starosti.

Domů jsem své Aničky přinesla obrázek ,malé Marie‘, který s radostí přijala. Od toho dne jsme se spolu každého dne modlily ,Zdravas‘ za udělení zmíněné milosti.

Pomalů, pomalů se lepšily mravy dítěte tak, že na konci roku bylo všecko proměněno. Netrpělivě jsem čekala jaro, abych mohla zajeti do Padovy a ve světničce Mariině vzdáti svůj dík.

V lednu moje malá Anna onemocněla zánětem slepého střeva a musela býti operována. Po operaci však místo zlepšení bylo dítěti hůře a já, rovněž jsouc nemocna, musela jsem se uchýliti do nemocnice; byla jsem tak zbavena útěchy osobní péče o drahou dcerušku, jejíž utrpení se denně přiosťovalo, ale které ona snášela s neobyčejnou trpělivostí a odevzdaností, bez jediných slz, bez jediného stesku, chtěíc takto následovati ,malou Marii“.

Po 14 dnech bolestí krásná dušička mého dítěte vzlétla k nebesům. Dlouhý, velmi dlouhý průvod doprovázel našeho mrtvého miláčka k poslednímu příbytku; ač ještě nemocna, šla jsem i já s manželem, jako zkamenělým bolestí a hořem. Neplakala jsem — zvláštní, nevysvětlitelná síla mne podporo-

vala. Cítila jsem, že mne očekává cosi velikého, překrásného.

Ze hřbitova jsem si přinesla něco květin a řekla jsem svému choti: „Tyto jsou pro Marii Filippettovou.“

Trhl sebou a po chvilce přemýšlení se tázal: „Jest to ona dívka z Padovy?“

„Ano.“

Mlčel, ale zbledl a vši silou potlačuje vzlykot, zájímavě vyprávěl: „Jedné noci bylo naší Aničce velmi špatně; očka měla obrácena k nebi, s kýmsi hovořila a několikrát se doporučela této Marii Filippettové; po celé dlouhé hodiny s ní mluvila, náhle se obrátila ke mně: — Tatínku, poklekni, „malá Marie“ mi to praví; modli se také ty, abych směla jít k ní!“

Můj manžel se neuměl modlit; dosud nikdy před Bohem nepoklekl, nyní však padl na kolena u bolestného lože dítěte, sklonil čelo, modlil se a plakal.

Nevýslovná je moje bolest, ale nevýslovná i moje útěcha. Malá Marie učinila moji Aničku dobrou, chtěla ji mít u sebe v rajske slávě, potěšila mne nesmírně, vyprosivši od božské Dobrotы obrácení mého milého manžela.

Chtěla jsem jeti do Padovy s Aničkou, pojedu však nyní s jejím tatínkem; vedle lůžka „malé Marie“ poklekne můj dobrý muž, jež malá Marie navrátila Otci.

A doufám pevně, že nám pomůže i dále, abychom se stali dobrými, velmi dobrými, abychom zasloužili býti kdysi spojeni v nejsv. Srdci Ježíšovu v ráji.“

V Ravenně v březnu 1932.

Malvina Mercuriali.

XXIV. APOŠTOLÁT „MALÉ MARIE“ V CELÉM SVĚTĚ.

List apoštolského nuncia pro Lotyšsko.

S hlubokým pohnutím uvádíme následující dopis J. E. Msgre Antonína Zecchiniho, tit. arcibiskupa mirského a apoštolského nuncia v Lotyšsku, psaný po návštěvě světničky „malé Marie“ v Padově.

Krásný tento list by zasluhoval jiného místa: ale poněvadž nás došel, když toto vydání již bylo v tisku, klademe jej sem, abychom důstojně otevřeli koncert chvály, docházející nás z ciziny na oslavu malé služebnice Boží.

Svědectví nejd. arcibiskupa jest zajisté velmi výmluvné.

Apoštolská Nunciatura v Lotyšsku.

Životopis drahé dívenky Marie Filippettové, nyní rozšířený téměř po celém světě, vychází právě ve svém pátém vydání, obohacen zprávami o mnohých nových milostech, na její přímlovu obdržených.

Kdo bude čísti krátký životopis této andělské dívky, poučí se, co zmůže útlá bytost dívčí, je-li všechna proniknuta láskou k Ježíši a nebeské Matičce. A to jest právě tajemstvím života „malé Marie“: láska čistá, hluboká, horlivá pro čest Ježíšovu, umění konati vše jediné z lásky k němu a neodmítati ničeho jeho Božskému Srdci.

Při četbě životopisu Mariina třeba si stále uvědomovati, že drahá dívenka byla povaha silná, rozhodná, a že ctnost, již na ní tolik obdivujeme, byla ovo-

cem ustavičných vítězství nad přirozenou její povahou.

Neméně jest obdivuhodná při „malé Marii“ pevnost vůle, milostí zesílená, vůle, která za každou cenu chce napodobiti dobrotu a mírnost Srdce Ježíšova a ctnosti jeho nebeské Matičky.

Odkud tolik síly a vytrvalosti? Zajisté z častého sv. přijímání, při němž ji Ježíš proměňoval (in divinae consortem naturae).

Překrásné jsou myšlenky „malé Marie“: chce býti „milovanou ovečkou Ježíšovou“ a „malou Marií Ježíšovou“; ale nade vše je krásný výraz: „Chci býti hrozníčkem vína, který se podává rukám Ježíšovým, aby byl lisován“ a „chci býti také malým obilným zrnem, které touží býti rozemleto v mouku dobrou a státi se tak chlebem Ježíšovým.“

Chce-li kdo, aby vzrostla jeho horlivost a láska k Ježíši a naučit se konati vše z lásky k jeho Božskému Srdci, nechť jen čte tento životopis a bude nanejvýš uspokojen vznešenými lekcemi dívky sotva patnáctileté.

Jsa náhodou v domě „malé Marie“, a to právě v den jejích jmenin, nechtěl jsem si nechatí ujít příležitost k seznámení se s osobami, Marii za života drahými, a viděti její světničku, svědka to důvěrných sdělení a nevýslovně sladkých důkazů lásky Ježíšovy k ní. Viděl jsem tam dvě sošky: Nejsv. Srdce Ježíšova a Panny Neposkvrněné, s nimiž „malá Marie“ vedla často láskyplné hovory. Světnička jest uchována v témž stavu, jak byla tehdy, když čistý ten andílek odletěl do nebes.

A jako za života chtěla Marie vždy míti obě sošky obklopené květy, tak i nyní jest její světnička plna

vůně květů, věnovaných těm drahým památkám: zbožná pocta jejích drahých a zbožných ctitelů.

V Padově, o svátku Jména Panny Marie 1932.

† Antonino Zecchini,
tit. arcibiskup mirský, apoštolský
nuncius pro Lotyšsko.

XXV. OZVĚNA Z CIZINY.

Již dávno překročila „malá Marie“ hranice své vlasti.

Prostý její životopis vyšel již v několika jazycích.

Ctihodný kněz Benedikt Williamsson, který se postaral o vydání anglické, sotvaže se objevila jeho kniha „Maria of Padua“, byl zahrnut důkazy sympatie, s níž byla kniha přijata.

Osoba, která se již po léta vzdalovala svatých svátostí, mu psala:

„Věřím, že i největší hříšníci světa by se jistě vrátili k Bohu, kdyby četli tuto knížku.

Když jsem ji četla já, srdce mé se zachvělo, plakala jsem, padla na kolena a konečně jsem prosila Ježíše a Marii, aby mne opět přijali ve svou náruč. Byla jsem vyslyšena. Vykonala jsem generální zpověď a nyní začínám nový život . . .“

V několika týdnech bylo první vydání rozebráno a v krátké době musela býti pořízena nová dvě vydání; nyní se připravuje čtvrté.

V Holandsku důst. pán J. J. M. Doornick opatřil překlad pro svoji zemi a „Een, dapper Kruisochttertje“ (Hrdinka křížem znamenáná) byla přijata

s nadšením; brzy bylo třeba pomýšlet na vydání druhé, které se objevilo bohatě ilustrované.

Podle holandského textu napsala ctihod. sestra M. Terezie zlatou knížečku „Keldenmoed Van Een Kind“ (Hrdinská dívka) pro děti; knížečka byla zařazena do školní četby a působí mnoho dobra v dětských duších.

Z listu psaného A.:

„Když jsem četla krátký, ale svatý život ‚malé Marie‘ od důst. P. J. J. Doornicka, byla jsem mocně pohnuta. Její hrdinská statečnost v utrpení se mně hluboce dotkla a ihned jsem pojala myšlenku napsati pěknou knihu pro naši mládež a použití jí při četbě školní.

Jako učitelka chápu, kolik povzbuzení a dobra může poskytnouti vzor tak vábný mnohým duším naší katolické mládeže holandské.

S radostí posílám výtisk této knížky vydané v posledních dnech, již jsem dala titul: ‚Hrdinská dívka‘.

Pro sebe žádám od ‚malé Marie‘ rozmnožení lásky k B. Srdci, velkodušnost a stále vzrůstající horlivost ve sv. službě boží k prospěchu nesmrtelných duší.“

V Euidhovenu (Holandsko) v červnu 1932.

Sestra M. Terezie.

Důstojný P. Valerio A. Cordeiro vypravil překlad v portugalštině „Una pequenina alma no caminho facil“; arcibiskup z Malty si přál, aby byl vydán zkrácený životopis pro mládež jeho země.

Pod značkami nakladatelství Herderova ve Frý-

burku vydal Arnošt Wagner svůj německý překlad s předmluvou znamenitého spisovatele Johna Svenssona; zkrácený životopis v témž jazyku napsal Dr. Pavel Reinelt.

Jiná vydání se připravují a vyjdou co nejdříve i v řeči indiánské, aby bylo vyhověno touze mnohých duší, žádostivých poznati naši „malou obět lásky“.

Samozřejmě nemůžeme opisovati všechnu četnou korespondenci, docházející se všech stran. Volíme jen úryvky několika listů, abychom ukázali, jak jest „malá Marie“ milována, a že nešetří u nikoho svými nebeskými úsměvy.

Sestra M. Magdalena, františkánka, byla spěšně volána k lůžku umírajícího otce. Za dlouhé cesty prosila úpěnlivě „malou Marii“, aby vyprosila od Pána obrácení té drahé duše, která již po mnohá léta žila Bohu zcela odcizena.

Dospěvši k loži nemocného, mluvila mu o milosrdenství božím, že svolil konečně, aby přišel kněz do domu, vykonal dobrou sv. zpověď, s pravou zbožností přijal nejsv. Svátost a poslední pomazání. Od té chvíle byl úplně kliden, nastalo i zlepšení tělesné, takže dcera se brzy mohla upokojena vrátiti do svého kláštera.

Vděčna za tuto dvojí milost, dala sloužit 10 mší sv. na vyprošení oslavy „malé Marie“.

Bocking Brentwow (Anglie) v lednu 1931.

„První na Ceyloně jsem četl překrásný životopis ‚Marie z Padovy‘; nyní jest anglický překlad již v rukou našich katolíků a velmi se jim líbí. Dám vy-

tisknouti v singalštině dvojlistky s fotografií Mariinou a jsem jist, že nejkrásnější milosti se snesou na mne a na náš lid.“

Na Ceyloně v říjnu 1931.

J. M. S. J.

„Malá Marie‘ rozdává zde štědře své úsměvy; mnozí – i já – doufáme, že nám pomůže, aby zde byl dobrý Bůh více poznán a milován. Mnozí si žádají jejích obrázků. Připravujeme dlouhý životopis v bengalštině pro náš katolický lid.

Jistá katolická dívka po mnohých prosbách dostala konečně dovolení, aby přistoupila k prvnímu sv. přijímání. Zemřela tisknouc v malých ručkách relikvii a obrázek andělské ‚malé Marie‘.

Jsem jist, že tam, kam vnikne známost o ní, tam ona povede duše k Bohu.“

V Dacce (Bengala) v lednu 1932.

Bratr Walter.

„Moje dceruška dostala darem životopis ‚Marie z Padovy‘, který jsem přečetla i já.

Za nějaký čas jsem musela jít do nemocnice k operaci, ale můj stav se ještě zhoršil. I vzpomněla jsem si na malou Marii a začala jsem konati nověnu, prosíc nebeského Otce, aby na přimluvu Marie Filippettové, pro bolesti, které z lásky k Ježíši snášela, ráčil mi udělit milost uzdravení.

Bylo mi pak den ode dne lépe i pravila jsem sestře ošetřovatelce, že příští pondělí jistě budu moci opustiti lože. Byl to poslední den novény.

A vskutku jsem povstala a jsem úplně zdráva.

Jedna z mých přítelkyň trpěla nervovou chorobou a záchvaty záduchy.

Po novéně, konané s mou dcerou, byla také ona osvobozena od zla nemoci.“

V Klein-Anheimu v únoru 1932.

Anna Hanftová.

„Malé Marii‘ jsem svěřil své kněžství a často se k ní utíkám, prose, aby mi na Srdci Páně vyžádala ducha obětavosti, velikou horlivost o spásu duší a milost milovati je velmi, milovati je stále více.

V Leiria (Portugaly) v únoru 1932.

P. Jáchym Carreira.

„Jsem stará misionářka. Žiji 42 léta v Indii v leších Assan mezi lidem chudým, chudičkým. Slyšela jsem mnoho mluviti o malé Marii Filippettové. Chci šířit známost o ní mezi svými chudými křesťany a našimi katechumeny, aby nám pomáhala v naší nesnadné misii, učila lid poznávati a vždy více milovati dobrého Pána Boha.“

V Shillong-Assanu v únoru 1932.

S. Marie od sv. Jana Křtitele.

„Prostřednictvím ‚malé Marie‘ přivádí Pán na dobrou cestu mnohé ubohé, pokleslé duše, jiné povzbuzuje k rychlejší chůzi na nesnadné cestě dokonalosti.

I na mne seslala dešť růží. Vyvolil jsem si ji za zvláštní pomocnici a prostřednici u milého Boha.

Neopouští mne ani na okamžik a ustavičně doznávám její pomoc.

Vděčně děkuji Pánu a jeho malé služebnici.“

Opatství cistercienské Achel (Belgie) v březnu 1932.

P. Vavřinec O. C. R.

„Jistý misionář, který velice uctívá ‚malou Marii‘, přišel mne navštívit do nemocnice, kde již 1 rok ležím nemocna tuberkulosou. Přinesl mi životopis i její obrázky, mám je stále u lůžka. Tento život plný lásky Boží působil na mne hlubokým dojmem; zastyděla jsem se, že mne, ačkoliv již 16 let žiji v řeholi, tato dívka převyšuje ctností a zvláště odevzdaností do vůle boží.

Chci ji prosit buď o uzdravení – líbí-li se to Pánu – nebo o sv. odevzdanost do jeho svaté vůle.

Nemocnice jest dána pod ochranu ‚malé Marie‘, aby nejen pomáhala a posilovala nemocné, ale aby svou přímluvou získala šlechetné duše, které by se zajímaly o jejich duchovní i tělesné blaho.

Nemocní jsou většinou pohané.“

V Dacce (Bengala) v dubnu 1932.

S. Marie S. Epipode.

„Dne 1. listopadu 1931 byl můj 45letý švagr raněn mrtvicí a převezen do protestantské nemocnice, kde se po 14 dnech ještě přidal zánět plic.

Stav nemocného byl velmi vážný; lékaři prohlásili, že jen zázrakem mohl by býti zachráněn a tak

také soudil pan pastor, protestant, pověřený duchovní správou kliniky.

Začala jsem se modlit k ‚malé Marii‘ s celou důvěrou. Nemocnému bylo stále hůře následkem nové komplikace, vyžadující operace, vzhledem k jeho stavu velmi nebezpečné. Lékaři soudili, že na-prosto není možné, aby nemocný vyvázl z ochrnutí, ale já konala nověnu za nověnou, jednu též ze sv. přijímání, na níž se účastnily i jiné osoby a dívky mé školy. A milost přišla. Mému švagru se dnes, ač jest ještě v rekonvalescenci, vede zcela dobře. Modlím se nyní se svými žáčkami na poděkování.“

V Cáchách (Německo) v květnu 1932.

F. H.

„Z vděčnosti uveřejňuji dvě milosti, nám udělené na přímluvu Marie Filippettové. Naše komunita po dvakrát nutně potřebovala určité sumy peněz k zaplacení velkých prací, souvisejících se stavbou nového kláštera. Prosily jsme důvěrně malou ‚Marii‘, aby se o to postarala. Nenadále byly potřebné peníze nabídnuty osobou, která nemohla ničeho věděti o konaných modlitbách. A to se opakovalo po dvakrát.“

V Chesteru (Anglie) v květnu 1932.

S. Cherubina Clara, abatyše.

Bratr Jáchym od sv. Terezie, karmelitán z Trivandra, leže nemocen tuberkulosou kostí v nemocnici v Goa, měl příležitost čísti životopis ‚Marie z Padovy‘.

Pln důvěry konal nověnu, prose za uzdravení. Žádal o modlitbu i jiné osoby, jsa jist, že malá „oběť lásky“ jej vyslyší.

Za několik měsíců píše toto: „Jsem dokonale zdrav, jsem vyléčen z tuberkulosity kostí na přimluvu naší drahé Marie, která s výše nebes pokračuje v poslání sv. Terezie Ježíškovy.

Cítím, že mne „malá Marie“ chrání v životě řeholním, který obětuji k oslavě Srdce Ježíšova. Prosím ji, aby mi pomáhala v pokroku na cestě dokonalosti.

Z vděčnosti budu rozšiřovati známost o ní ve své zemi.“

V Trivandru (Portugalská Indie) v květnu 1932.

Fr. Jáchym od sv. Terezie.

Bohu díky!

Podle apoštolských tužeb „malé Marie“ byl založen studijní fond pro žáka misionáře. Fond nese jméno:

MARIE FILIPPETTOVÁ.

Kdo by si přál poctíti „malou oběť lásky“, může poslati příspěvek důst. P. G. Rosimu S. J., pensionát „Antonianum“ v Padově.

Obětiny budou uveřejněny v listě *Le Missioni della C. di G. Venezia*“, *Fondamenta Nuove*, 4885.

Prohlášení.

Vzhledem k milostem, na přimluvu „malé Marie“ obdrženým a zde uvedeným, prohlašuje autor, že v ničem a žádným způsobem nechce předbíhati úsudku sv. Církve a že nemá v úmyslu přikládati jednotlivým událostem význam vyšší, než prosté svědectví lidské.

OBSAH.

	Strana
I. První léta	11
II. Ve škole	16
III. K apoštolátu	20
IV. První kroky na cestě ke Kalvarii . . .	22
V. První svaté přijímání	24
VI. Na „malé cestě“	27
VII. Tvrdé zkoušky	33
VIII. Zasvěcení Srdci Ježíšovu	35
IX. „Ježíši, čiň se mnou, co chceš“ . . .	38
X. Oběť za spásu duší	40
XI. Spojení s Ježíšem v bolesti	45
XII. Bez duchovního vůdce	50
XIII. „Ježíš se o mne postará“	54
XIV. „Na mém lůžku mohu být apoštolem“	60
XV. Šlechetné sebeobětování	64
XVI. Zasvěcení Panně Marii	69
XVII. Poslední „Svatý týden“	74
XVIII. „Jako ty, Matičko nebeská“	77
XIX. Radost v utrpení	85
XX. „Fiat voluntas tua“	91

XXI. Dopisy „malé Marie“ prvnímu duchovnímu vůdci	96
XXII. První výročí smrti Marie Filippettové	114
XXIII. Dodatek	115
XXIV. Apoštolát „malé Marie“ v celém světě	137
XXV. Ozvěna z ciziny	139